DE STER

95E JAARGANG NUMMER 7 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN JULI 1995





Dirck van Baburen (1595–1624), *Christus wast de voeten van de apostelen*, detail

Met dank aan Staatliche Museen zu Berlin Gemäldegalerie; Fotograaf: Jorg P. Anders.
Na hun laatste avondmaal waste Jezus de voeten van zijn apostelen als voorbeeld van zijn liefde en dienstbetoon. Aanvankelijk maakte Petrus bezwaar, maar Jezus zei: 'Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij' (zie Johannes 13:4–17).

Verslag van de 165e aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 1 en 2 april 1995 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)



Temple Square tijdens de conferentie.

De tijd is voor ons aangebroken', zo sprak president Gordon B. Hinckley tot de leden van de kerk in de zondagmorgenbijeenkomst op 2 april, 'om ons hoofd op te heffen, onze visie te verruimen en een beter begrip te ontwikkelen van de grootse millenniaanse zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dit is een tijd waarin we sterk moeten staan en zonder aarzelen voorwaarts gaan, ons goed bewust van de betekenis, de omvang en het belang van onze zending. Dit is een tijd om te doen wat juist is, ongeacht wat de gevolgen daarvan mogen zijn. Het is een tijd om de geboden te onderhouden, om vriendelijk en met liefde de hand te reiken aan diegenen die in nood zijn of in duisternis en pijn ronddwalen. Het is een tijd om attent, welgemanierd, hoffelijk en liefdevol in onze omgang met iedereen te zijn. Met andere woorden, om meer als Christus te worden.

'Wij hebben niets te vrezen. God staat aan het roer. Hij zal zijn almacht ten behoeve van dit grote werk aanwenden. Hij zal diegenen die zijn geboden onderhouden met zegen overladen. Dat is zijn belofte. Aan zijn macht om die belofte na te komen hoeft niemand onder ons te twijfelen', aldus president Hinckley.

De dag daarvoor, op zaterdag 1 april, was president Hinckley in de plechtige vergadering gesteund door de leden van de kerk over de hele wereld, alsmede zijn beide raadgevers, president Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, en president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, en de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen. Tijdens de steunverlening in de plechtige vergadering werd ouderling Henry B. Eyring, voormalig lid van het Eerste Quorum der Zeventig, gesteund als een van de profeten, zieners en openbaarders van de Heer. Hij nam de vrijgekomen plaats in het Quorum der Twaalf Apostelen in.

Na de steunverlening in de plechtige vergadering, werden er vier nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig gesteund, alsmede een nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Drie van de vier nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig werden overgeheveld van het Tweede Quorum der Zeventig, te weten de ouderlingen David E. Sorensen, Jay E. Jensen en John B. Dickson. W. Craig Zwick uit Salt Lake City werd gesteund als nieuwe algemeen autoriteit in het Eerste Quorum der Zeventig. Bruce D. Porter uit Provo (Utah) werd geroepen als nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Behalve deze bestuurlijke handeling, kondigde president Hinckley in de priesterschapsbijeenkomst op 1 april aan dat 'per 15 augustus 1995 alle regionale vertegenwoordigers eervol ontheven worden'. President Hinckley maakte daarna bekend dat er 'een nieuwe plaatselijke functionaris geroepen zal worden, de gebiedsautoriteit. Dat is een hogepriester uit de groep van vroegere en huidige ervaren kerkleiders. Zij geven hun dagelijkse werk niet op, zij blijven thuis wonen en ontvangen geen toelage voor levensonderhoud. De duur van hun functie is flexibel, over het algemeen een periode van ongeveer zes jaar. Ze werken nauw met het gebiedspresidium samen'.

De redactie

DE STER
Juli 1995 95e jaargang Nummer 7

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Raad der Twaalf:
Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Joe J. Christensen

Adviseurs: Spencer J. Condie, Loren C. Dunn

Directie afdeling leerplannen:
Hoofddirecteur: Ronald L. Knighton
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:
Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur De Kindersters: DeAnne Walker
Rooster: Maryann Martindale
Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:
Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott D Van Kampen
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling en nieuwsredactie:
CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 34 02-4 02 60
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie
Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-53804

Uitgever:
Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestrasse 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1995 by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnementsprijs
Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptgirokaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Verschijnt twaalf maal per jaar

95987 120
Dutch

Onderstaand vindt u de belangrijkste onderwerpen die in deze conferentie zijn behandeld.
Het nummer verwijst naar de bladzijde waarop de toespraak, waarin het onderwerp besproken wordt, begint.

Aäronisch priesterschap, 41, 44
Afval, 76
Apostelen, 6
Barmhartigheid, 52
Bejaarden, 63
Bekering, 68
Belijden van zonde, 68
Boek van Mormon, 9
Celestiale koninkrijk, 76, 79
Dood, 12, 29
Doop, 71
Echtgenoten(m), 41
Eenheid, 55, 74
Eerste Presidium, 41, 46
Eerste Visioen, 76
Eigenwaarde, 55, 91
Energie, 79
Gebed, 26, 74, 89
Gebiedsautoriteit, 46
Geboortenbeperking, 11
Gehoorzaamheid, 20, 68
Geloof, 6, 20, 26, 79
Gezag, 6
Gezin, 11, 29, 58, 60, 66, 74
God, 20, 76
Heilige Geest, 11
Heilsplan, 9, 20, 58
Herstelling, 14, 76
Hofmaken, 58
Huisonderwijs, 40, 41
Humanitaire hulp, 55
Huwelijk, 29, 58
Jezus Christus, 6, 12, 16, 23, 60, 63, 68, 73, 76
Kerk van de Heer, 41
Kerk van Jezus Christus, 46, 79
Keuzevrijheid, 20, 76, 79
Kinderen, 29, 63
Levensstijl, 68
Natuurlijke mens, 60
Nederigheid, 23, 24
Onderwijs, 6
Onzedelijkheid, 60
Oorlog, 52, 79
Ouders, 60, 63, 76
Pasen, 73
Plechtige vergadering, 12, 14, 35
Priesterschap, 35, 41, 44, 46, 52
Profeten, 14
Quorum der Twaalf, 6
Rechten, 63
Regionale vertegenwoordigers, 46
Schriftlezing, 83, 89
Sleutels, 6
Sterfelijkheid, 20, 24
Talenten, 91
Tegenspoed, 20
Televisie, 79
Tempels, 11
Thuis, 74
Tiende, 35, 81
Vaders, 35, 41
Verbonden, 11, 24, 28, 29, 71
Verleiding, 68
Verzoening, 20, 60, 68
Volharden, 26
Zendingswerk, 44
Zonde, 66, 68

De sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde:

Allen, Andrea, 86
Ayala, Eduardo, 26
Ballard, M. Russell, 20
Bateman, Merrill J., 12
Brough, Monte J., 38
Christensen, Joe J., 58
Clyde, Aileen H., 24
Cole, Hilarie, 87
Curtis, LeGrand R., 74
Dellenbach, Robert K., 9
Eaton, Melanie, 85
Eyring, Henry B., 23
Faust, James E., 41, 55
Haight, David B., 33
Hales, Janette C., 83
Hales, Robert D., 14
Hinckley, Gordon B., 46, 63, 79
Holland, Jeffrey R., 35
Martins, Helvécio, 40
Maxwell, Karen, 88
Maxwell, Neal A., 60
Monson, Thomas S., 4, 44, 52, 89
Nelson, Russell M., 29
Oaks, Dallin H., 76
Packer, Boyd K., 6
Parkin, Bonnie D., 71, 82
Pearce, Virginia H., 81
Perry, L. Tom, 66
Peterson, Andrew W., 73
Samuelson, Cecil O., 28
Scott, Richard G., 68
Washburn, J Ballard, 11
Wirthlin, Joseph B., 16

MUZIEK VAN DE ALGEMENE CONFERENTIE

Zaterdagmorgenbijeenkomst, 1 april 1995

Muziek door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met organiste Linda S. Margetts.

Zaterdagmiddagbijeenkomst, 1 april 1995

Muziek door een Aäronisch-priesterschapskoor uit de Regio Springville Utah, onder leiding van James Kasen, met organist Clay Christiansen.

Priesterschapsbijeenkomst, 1 april 1995

Muziek door een gecombineerd koor van mannelijke instituutcursisten uit Logan, Ogden, Salt Lake City en Orem, onder leiding van Duane Huff, met organist John Longhurst.

Zondagmorgenbijeenkomst, 2 april 1995

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerold D. Ottley, met organist Richard Elliot.

Zondagmiddagbijeenkomst, 2 april 1995

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Donald H. Ripplinger, met organist John Longhurst.

DE STER

JULI 1995

1 Verslag van de 165e aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 1–2 april 1995

Zaterdagmorgenbijeenkomst

4 De steunverlening aan kerkfunctionarissen in de plechtige vergadering, *president Thomas S. Monson*
6 'Het schild des geloofs', *president Boyd K. Packer*
9 De wonderbare vertaling van het Boek van Mormon, *ouderling Robert K. Dellenbach*
11 De tempel is een gezinsaangelegenheid, *ouderling J. Ballard Washburn*
12 De macht om van binnenuit te genezen, *bisschop Merrill J. Bateman*
14 Luister naar de stem van de profeet en wees gehoorzaam, *ouderling Robert D. Hales*
16 Levend water tegen geestelijke dorst, *ouderling Joseph B. Wirthlin*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

19 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, *Ted E. Davis*
19 Statistisch rapport 1994, *F. Michael Watson*
20 Antwoorden op levensvragen, *ouderling M. Russell Ballard*
23 'Wees Hem altijd indachtig', *ouderling Henry B. Eyring*
24 Een verbond van liefde, *Aileen H. Clyde*
26 Wij hebben het geloof behouden, *ouderling Eduardo Ayala*
28 Zoals Jezus ons ziet, *ouderling Cecil O. Samuelson*
29 De kinderen van het verbond, *ouderling Russell M. Nelson*
33 Een nieuwe profeet steun verlenen, *ouderling David B. Haight*

Priesterschapsbijeenkomst

35 Het priesterschap: ons erfgoed, *ouderling Jeffrey R. Holland*
38 De zoektocht naar onze identiteit, *ouderling Monte J. Brough*
40 'Wachters op de toren', *ouderling Helvécio Martins*
41 De taken van een herder, *president James E. Faust*
44 Opdat allen mogen horen, *president Thomas S. Monson*
46 Dit werk draait om mensen, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

52 Barmhartigheid – de goddelijke gave, *president Thomas S. Monson*
55 Erfgenamen van het koninkrijk van God, *president James E. Faust*
58 Het huwelijk en het grote plan van geluk, *ouderling Joe J. Christensen*
60 Onthoud u van alle goddeloosheid, *ouderling Neal A. Maxwell*
63 Dit is het werk van de Meester, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeenkomst

66 Een uitverkoren vrouwe, *ouderling L. Tom Perry*
68 Vergeving ontvangen, *ouderling Richard G. Scott*
71 Verbonden huldigen, *Bonnie D. Parkin*
73 Paasoverpeinzingen, *ouderling Andrew W. Peterson*
74 Een tafel, omringd met liefde, *ouderling LeGrand R. Curtis*
76 Afval en herstelling, *ouderling Dallin H. Oaks*
79 Wij hebben een werk te doen, *president Gordon B. Hinckley*

Algemene bijeenkomst van de jongevrouwen

81 Het woord van God beproeven, *Virginia H. Pearce*
82 Een caloriearm feestmaal, *Bonnie D. Parkin*
83 'Gij zult u aan deze vrucht vergasten', *Janette C. Hales*
85 De beloning is de moeite waard, *Melanie Eaton*
86 Vertrouw op de Heer, *Andrea Allen*
87 Hij zal er zijn om je te helpen, *Hilarie Cole*
88 Leidsters die groei stimuleren, *Karen Maxwell*
89 Een tijd om te kiezen, *president Thomas S. Monson*
91 Het licht dat je in je hebt, *president Gordon B. Hinckley*

48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de aprilconferentie voor de kinderen

92 Ze hebben tot ons gesproken

93 Kerknieuws

Fotografen: Jed Clark, Welden Andersen, Craig Dimond, John Luke, Maren Younce, Don Thorpe en Tamra Hamblin.

OPNAMEN VAN DE CONFERENTIE

Ongeveer twee maanden na de conferentie zijn in alle Engelstalige distributiecentra cassettes verkrijgbaar met opnamen van de conferentiebijeenkomsten. Videocassettes voor doven (met bijgevoegde gebarentaal) en geluidscassettes met vertraagde opnamen voor visueel gehandicapten zijn verkrijgbaar bij Special Curriculum, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

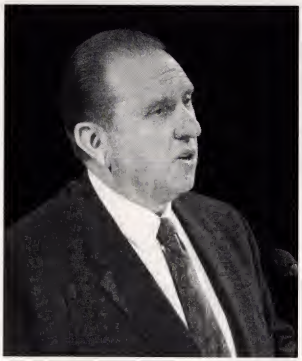
HUISBEZOEK

In *De Ster* van januari en juli, waarin de conferentieverslagen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekboodschap voor. De huisbezoeksters kiezen daarom in die maanden, na onder gebed de behoeften van de hun toegewezen zusters te hebben overwogen, als boodschap een conferentietoespraak van een lid van het Eerste Presidium.

Zaterdagmorgenbijeenkomst
1 april 1995

De steunverlening aan kerkfunctionarissen in de plechtige vergadering

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium



Broeders en zusters, President Hinckley heeft mij verzocht de zaken van deze plechtige vergadering af te handelen. Dit is een belangrijke gebeurtenis voor leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen over de hele wereld. Wij zullen per quorum en groep stemmen. Waar u ook bent, u wordt verzocht op te staan wanneer daartoe uitgenodigd, en door het opsteken van de hand aan te geven of u steun wilt verlenen aan diegenen wier naam aan u wordt voorgesteld. Alleen zij die staan, behoren hun hand op te steken.

Algemene autoriteiten die toegewezen zijn aan de Assembly Hall op Temple Square en het Joseph Smith Memorial Building houden toezicht op de steunverlening in die vergaderingen. In de ringcentra houdt een lid van het ringpresidium toezicht op de steunverlening. Hij zal ons op de hoogte stellen van eventuele tegenstemmen. Wij zullen nu de voorstellen van de plechtige vergadering behandelen.

Het Eerste Presidium gelieve op te staan. Voorgesteld wordt dat het Eerste Presidium Gordon Bitner Hinckley steun verleent als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt dat het Eerste Presidium Thomas Spencer Monson steun verleent als eerste raadgever in het Eerste Presidium van de kerk en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt dat het Eerste Presidium Thomas Spencer Monson steun verleent als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd K. Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt dat het Eerste Presidium steun verleent als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt dat het Eerste Presidium de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun verleent als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. Het Eerste Presidium gelieve te gaan zitten. Wij verzoeken ouderling Henry B. Eyring plaats te nemen op het podium bij het Quorum der Twaalf.

De leden van het Quorum der Twaalf Apostelen gelieven te gaan staan. Voorgesteld wordt dat het Quorum der Twaalf Apostelen Gordon Bitner Hinckley steun verleent als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn beide raadgevers en de leden van de Raad der Twaalf zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund door het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

De leden van het Eerste en het Tweede Quorum der Zeventig en de Presiderende Bisschap gelieven te gaan staan. Voorgesteld wordt dat de leden van de quorums der Zeventig en van de Presiderende Bisschap Gordon Bitner Hinckley steun verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund door het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

De volgende mensen gelieven te gaan staan, waar ze zich ook mogen bevinden: alle geordende patriarchen, en alle leden van hogepriestersquorums en ouderlingenquorums. Voorgesteld wordt Gordon Bitner





Gezicht op de begane grond en een deel van het balkon van de Tabernakel.

Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Dank u. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

Zou de gehele Aäronische priesterschap willen gaan staan, dat wil zeggen, alle geordende priesters, leraren en diakenen? Voorgesteld wordt Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Dankuwel. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

Willen alle leden van de Zustershulpvereniging gaan staan, dat wil zeggen, alle vrouwen van achttien jaar en ouder? Voorgesteld wordt Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

Willen de jongevrouwen gaan staan, dat wil zeggen, alle jonge vrouwen van twaalf tot en met zeventien jaar? Voorgesteld wordt Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Dankuwel. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

Willen alle aanwezigen, met inbegrip van hen die al eerder zijn opgestaan, nu gaan staan. Voorgesteld wordt Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf

Apostelen zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Dankuwel. Wie tegen is, eveneens. Dankuwel. U kunt gaan zitten.

De andere algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk zal zittend steun worden verleend. Voorgesteld wordt steun te verlenen aan het presidium van de quorums der Zeventig: de ouderlingen Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay, Charles Didier, L. Aldin Porter, Joe J. Christensen, Monte J. Brough en W. Eugene Hansen. En verder als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: Loren C. Dunn, Gene R. Cook, William R. Bradford, John H. Groberg, Vaughn J Featherstone, Dean L. Larsen, Robert E. Wells, James M. Paramore, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, F. Burton Howard, Ted E. Brewerton, Jack H Goaslind, Angel Abrea, John K. Carmack, J. Richard Clarke, Hans B. Ringger, Marlin K. Jensen, Earl C. Tingey, Alexander B. Morrison, L. Lionel Kendrick, Harold G. Hillam, Carlos H. Amado, Ben B. Banks, Spencer J. Condie, Robert K. Dellenbach, Glen L. Pace, F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson, Lynn A. Mickelsen, Neil L. Andersen, D. Todd Christofferson, Cree-L Kofford, Dennis B. Neuenschwander, Andrew Wayne Peterson, Cecil O. Samuelson jr., John B. Dickson, Jay E. Jensen, David E. Sorensen en W. Craig Zwick.

Als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Helvécio Martins, J Ballard Washburn, Durrel A. Woolsey, W. Mackenzie Lawrence, Rulon G. Craven, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas, Julio E. Dávila, In Sang Han, Stephen D. Nadauld, Sam K. Shimabukuro, Lino Alvarez, Dallas N. Archibald, C. Max Caldwell, Gary J. Coleman, John E. Fowler, Augusto A. Lim, John M. Madsen, V. Dallas Merrell, F. David Stanley, Kwok Yuen Tai, Lowell D. Wood, Claudio R. Mendes Costa, W. Don Ladd, James O. Mason, Dieter F. Uchtdorf, Lance B. Wickman en Bruce D. Porter.

Als Presiderende Bisschap: de bisschoppen Merrill J. Bateman, presiderende bisschop; H. David Burton, eerste raadgever; en Richard C. Edgley, tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

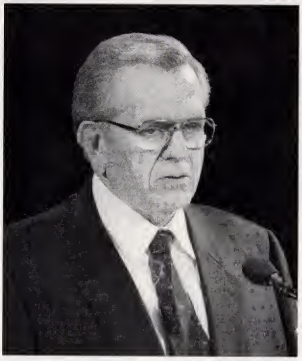
Voorgesteld wordt alle andere algemene functionarissen en bestuursleden die nu in functie zijn, steun te verlenen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

President Hinckley, voor zover ik dat heb kunnen waarnemen was de stemming in de tabernakel unaniem ten gunste van de voorstellen. Wij verzoeken de nieuwe zeventigen nu op het podium plaats te komen nemen. □

'Het schild des geloofs'

President Boyd K. Packer
Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het uiteindelijke doel van al ons onderricht is ouders en kinderen in geloof te verenigen in de Heer Jezus Christus.'



Tien maanden geleden overleed president Ezra Taft Benson, waarna, zonder enige onderbreking, de korte en gedenkwaardige bediening van president Howard W. Hunter begon. God zegene de nagedachtenis van die grote profeet. En wederom werd, zonder de minste onderbreking, de orde van zaken die door openbaring is bevestigd, ten uitvoer gelegd, zodat de kerk gewoon haar weg vervolgt.

Het gebruik om de hand op te steken om iemand te steunen die is geroepen om in de kerk leiding te geven of te onderwijzen, is een belangrijke en heilige zaak. De steunverlening vindt in een vergadering plaats, en de steunverlening aan het Eerste Presidium, die net in de gehele kerk via de satelliet is uitgezonden, is in overeenstemming met een openbaring van de Heer. 'Verder zeg Ik u, dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en *het de kerk bekend is*, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend' (Leer en Verbonden 42:11; cursivering toegevoegd).

Als woordvoerder van het Quorum der Twaalf Apostelen, dat 'in overeenstemming met de hemelse instellingen in de naam des Heren [moet] handelen' op aanwijzing van het presidium der kerk (LV 107:33), verzeker ik u, dat de Twaalf bij de steunverlening aan president Gordon B. Hinckley en zijn raadgevers, ons Eerste Presidium, *een* zijn. Want met het opheffen van onze hand om de president van de kerk te steunen, zetten wij de gezagslijn voort die vanaf het begin van de herstelling ononderbroken is geweest.

Sommigen veronderstellen dat de sleutels om te presideren van de ene man op de andere overgaan zoals de stok in een estafetteloop. Sommigen geloven dat de profeet Joseph Smith de sleutels om te presideren in het geheim aan een opvolger heeft overgedragen.

Maar zo werkt het niet. President Ezra Taft Benson heeft Howard W. Hunter niet als president van de kerk geordend; evenmin heeft president Howard W. Hunter Gordon B. Hinckley als president van de kerk geordend.

De Twaalf overbruggen de gezagslijn tussen de ene ambtsperiode en de andere zodat die ononderbroken blijft.

In een vergadering die werd bijgewoond door negen leden van de Twaalf, heeft de profeet Joseph Smith vlak voor zijn gewelddadige dood gezegd: 'Broeders, de Heer verzoekt mij het werk waar wij mee bezig zijn, te bespoedigen. Er staat iets belangrijks te gebeuren. Het kan zijn dat mijn vijanden mij zullen ombrengen. Mocht dat zo zijn, en mochten de sleutels en het gezag die ik bezit, *niet* aan u worden overgedragen, dan zouden ze verloren gaan. Maar als ik er maar in slaag ze op uw hoofd te plaatsen, laat mij dan het slachtoffer worden van moordenaarshanden als God dat wil, en ik zal tevreden heen kunnen gaan, wetende dat mijn werk is voltooid en dat het fundament is gelegd waarop het koninkrijk van God in deze bedeling van de volheid der tijden moet worden opgetrokken. De verantwoordelijkheid om deze kerk te besturen moet van nu af aan op de schouders van de Twaalf rusten, totdat u anderen aanwijst om u op te volgen' (Conceptverklaring van de Twaalf Apostelen, verslag van de vergadering van de Twaalf, maart 1844, afdeling kerkgeschiedenis).

Individueel en collectief bezitten de Twaalf

de sleutels en hebben het gezag om alle sleutels te gebruiken verleend aan de seniorapostel, de man die de kerk zal presideren.

De Heer heeft gezorgd voor een systeem waarin het onmogelijk is naar een positie of naar macht te streven, er is geen gemanoeuvreer, zelfs geen vleugje dingen naar stemmen, of lobbyen. Het systeem staat het niet toe, noch zou de Heer dat toestaan. Het is geen mensenwerk, en zo hoort het ook. De Heer onderstreepte voor de profeet Jesaja: '(...) mijn wegen [zijn] hoger dan uw wegen, en mijn gedachten dan uw gedachten' (Jesaja 55:9).

Het opsteken van de hand is een gebruik dat uit het verre verleden stamt. Het is een gesymboliseerde handeling uit de tijd dat Mozes tegenover Amalekitische rovers stond, de verwoesters uit de wildernis.

'En Mozes zeide tot Jozua: Kies ons mannen uit, trek uit, strijd tegen Amalek, morgen zal ik op de heuveltop staan met de staf Gods in mijn hand.

'Jozua nu deed, zoals Mozes hem gezegd had en streed tegen Amalek; maar Mozes, Aäron en Chur hadden de heuveltop bestegen.

'En wanneer Mozes zijn hand ophief, had Israël de overhand, maar wanneer hij zijn hand liet zakken, had Amalek de overhand.

'Toen de handen van Mozes zwaar werden, namen zij een steen, legden die onder hem neer, zodat hij daarop kon zitten; en Aäron en Chur ondersteunden zijn handen, de een aan de ene en de ander aan de andere zijde, zodat zijn handen onbeweeglijk bleven tot zonsondergang.

'Zo overwon Jozua Amalek en diens volk door de scherpte des zwaards' (Exodus 17:9–13).

De goddelozen die nu het werk van de Heer weerstaan, zijn weliswaar anders dan de plunderende Amalekieten, maar niet minder schrikwekkend. Het steunen van de profeet en president is nog steeds onmisbaar voor de voortdurende veiligheid van het volk. Mochten zijn leeftijd en lichamelijke toestand zijn handen zwaar maken, dan worden die onderstut door de raadgevers aan zijn zijde. Beiden zijn profeet, ziener en openbaarder, daar zij lid zijn van het Quorum der Twaalf.

In 1976, na afloop van een conferentie in Kopenhagen, nodigde president Spencer W. Kimball ons uit een kerk te bezoeken om de standbeelden van Christus en de Twaalf Apostelen van Bertel Thorvaldsen te bezichtigen. De 'Christus' staat in een nis achter het altaar, terwijl de standbeelden van de Twaalf langs de zijwanden van de kerk staan, met Paulus ter vervanging van Judas.

President Kimball vertelde de bejaarde koster dat terwijl Thorvaldsen in Denemarken bezig was die schitterende standbeelden te scheppen, er in Amerika een herstelling van het evangelie plaatsvond, met apostelen en profeten die het gezag ontvingen van hen die dat vroeger hadden bezeten.



Jongevrouwen verlenen steun aan de kerkleiders tijdens de plechtige vergadering.

Terwijl hij zijn gezelschap om zich heen verzamelde, vervolgde hij: 'Wij zijn ware apostelen van de Heer Jezus Christus,' en wijzend op ouderling Pinegar zei hij: 'En dit is een van de Zeventig, zoals die in het Nieuwe Testament staan vermeld.'

Wij stonden bij het standbeeld van Petrus, die sleutels in zijn hand droeg als symbool van de sleutels van het koninkrijk. President Kimball zei: 'Wij bezitten de ware sleutels, net als destijds Petrus, en wij gebruiken ze iedere dag.'

Toen maakte ik iets mee dat ik nooit zal vergeten. President Kimball, die beminnelijke profeet, wendde zich tot broeder Johan H. Benthin, president van de ring Kopenhagen, en zei met een gebiedende stem: 'Ik wil dat u iedere prelaat in Denemarken vertelt dat **NIET** hij de sleutels bezit! **IK BEZIT DE SLEUTELS!**'

Op dat moment voelde ik weer dat getuigenis dat de heiligen bekend is, maar moeilijk te omschrijven is voor iemand die dat niet heeft ervaren – een licht, een kracht die de ziel beroert – en ik wist dat de ware profeet die de sleutels bezat, inderdaad voor mij stond.

De Heer heeft geopenbaard waarom Hij 'zowel apostelen als profeten' heeft gegeven. Het is 'om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben' (Efeziërs 4:11–13).

De bediening van de apostelen – het Presidium en de Twaalf – dient dus om ons tot een eenheid van geloof te brengen.

Het is sedert het begin het streven van de tegenstander geweest om ons te verdelen, ons uiteen te slaan en zo mogelijk te vernietigen. Maar de Heer heeft gezegd: 'Verheft daarom uw hart, en verheugt u, en omgordt uw lendenen en doet Mijn gehele wapenrusting aan, zodat gij de kwade dag kunt doorstaan (...) En neemt het *schild des geloofs*, waarmede gij alle vurige pijlen van de goddelozen zult kunnen uitblussen' (LV 27:15, 17; cursivering toegevoegd).

De bediening van de profeten en apostelen voert hen steeds naar het gezin. Dat schild des geloofs wordt niet vervaardigd in een fabriek, het is huisnijverheid.

Het uiteindelijke doel van al ons onderricht is ouders en kinderen in geloof te verenigen in de Heer Jezus Christus, te zorgen dat zij thuis gelukkig zijn, in een eeuwig huwelijk worden verzegeld, verbonden aan hun voor- en nageslacht, en verzekerd van verhoging in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader.

Opdat ouders en kinderen niet 'heen en



Leden van het Quorum der Twaalf zingen een lofzang met de aanwezigen. Vlnr: *president Boyd K. Packer, waarnemend president van de Twaalf, en de ouderlingen L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks en M. Russell Ballard. Voor hen staan de ouderling L. Aldin Porter, Joe J. Christensen en Monte Brough van het Presidium der Zeventig.*

weder geslingerd' worden, noch misleid 'door het valse spel der mensen (...) die tot dwaling verleidt' (Efeziërs 4:14), vergt het plan van onze Vader dat, net als de verwekking van het leven zelf, het schild des geloofs wordt vervaardigd en aangemeten in het gezin. Er kunnen er geen twee hetzelfde zijn. Ieder moet met de hand op maat vervaardigd zijn.

Het plan van de Heer beoogt dat man en vrouw gezamenlijk ieder kind uitrusten met een schild des geloofs dat zo stevig aangegespt wordt, dat het niet los te trekken is noch door die vurige pijlen kan worden doorboord.

Het vergt de gestadige kracht van een vader om het metaal te bewerken en de zachte handen van een moeder om het te polijsten en passend te maken. Soms moet één ouder het alleen doen. Dat is moeilijk maar niet onmogelijk.

In de kerk kunnen wij kennis overbrengen van het materiaal waaruit een schild des geloofs bestaat: eerbied, moed, kuisheid, bekering, vergeving, medeleven. In de kerk kunnen we leren ze samen te voegen. Maar in het gezin wordt het schild des geloofs echt gemaakt en aangegespt. Anders zal het in een crisis misschien los gaan zitten en afvallen.

De profeten en apostelen weten maar al te goed dat de zware tijden die Paulus voor de laatste dagen heeft geprofeteerd, zijn aangebroken: '(...) de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos' (zie 2 Timoteüs 3:1–7).

Met die voorkennis, heeft de Heer gewaarschuwd dat '(...) voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, (...) ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes (....) dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

'Want dit zal een wet zijn voor allen, die in Zion wonen, (...)

'En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen' (zie LV 68:25–28).

Dat schild des geloofs is geen produkt van de lopende band; het kan alleen thuis met de hand worden gemaakt. Daarom dringen de leiders er bij de leden op aan om goed te begrijpen dat het waardevolste om te doen, thuis moet worden gedaan. Sommigen begrijpen alsmaar niet dat teveel activiteiten buitenshuis, hoe goed bedoeld ook, te weinig tijd overlaat om het schild des geloofs thuis te maken en aan te meten.

Hoewel onze gedachten in deze plechtige vergadering zijn gericht op de nobele titels hogepriester, president, apostel, profeet, ziener en openbaarder, zullen de hemelen niet beledigd zijn als wij tegelijkertijd spreken over vader, moeder, kind, broeder, zuster, gezin: ja, papa, mama, oma, opa, baby.

Als u eerbiedig en gehoorzaam bent en bidt, zal u op zekere dag worden geopenbaard waarom de God des hemels ons heeft geboden Hem aan te spreken met *Vader*, en de Heer van het heelal met *Zoon*. Dan zult u de parel van grote waarde hebben gevonden waarover gesproken wordt in de Schriften, en u zult bereidwillig heengaan en alles wat u hebt verkopen om die te verkrijgen.

Het grote plan van gelukzaligheid (zie Alma 42:8, 16) dat aan de profeten is geopenbaard, is het plan voor een gelukkig gezin. Het is het liefdesverhaal van man en vrouw, ouders en kinderen, dat zich door de eeuwen heen hernieuwt.

En nu, met een ononderbroken lijn van priesterschapsgezag, gaan wij vol vertrouwen voorwaarts, eensgezind en vol geloof, geleid door Christus, de Verlosser, wiens kerk dit is, en door zijn aardse profeet, door wie Hij spreken zal. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De wonderbare vertaling van het Boek van Mormon

Ouderling Robert K. Dellenbach
van de Zeventig

'Het Boek van Mormon is een wonderbaar werk dat aan de wereld wordt aangeboden om te onderzoeken. Die goddelijke vonk is meer dan 165 jaar geleden uit de hemel gevallen en heeft een vuur ontstoken dat een nieuw tijdperk heeft teweeggebracht.'



Beste broeders en zusters, beseffen wij wel welk groot wonder de vertaling van het Boek van Mormon is? Volgens het woordenboek is een wonder een 'uitzonderlijke gebeurtenis die een manifestatie is van goddelijke tussenkomst in menselijke aangelegenheden.' Overeenkomstig die definitie is de vertaling van het Boek van Mormon door Joseph Smith inderdaad een hedendaags wonder.

Het Boek van Mormon is op het ogenblik in meer dan tachtig talen te krijgen en in vele andere talen wordt de publikatie ervan voorbereid. Laten we even kijken hoe het vertaalproces van het Boek van Mormon uit het Engels in een willekeurige andere taal in onze tijd verloopt. De kerk engageert bekwame, ervaren vertalers, die de Engelse taal en hun moedertaal goed beheersen, en onkreukbare kerkleden zijn met hoge normen, zodat de geest van inspiratie hen kan leiden bij hun vertaling. Evenals in Joseph Smiths tijd is de bekwaamheid om heilige Schriftuur te vertalen ook in onze tijd een geestelijke gave van God.

In tegenstelling met die tijd maken vele hedendaagse vertalers echter gebruik van computers, tekstverwerkers, woordenboeken en encyclopedieën bij die heilige opdracht. Het hedendaagse werk is zeer diepgaand en iedere stap wordt kritisch gevolgd door de vertaalexperts van de kerk. Ook al beschikken we over de bekwaamste leden-vertalers en geavanceerde technologie, toch duurt het hele proces vanaf het begin tot aan de publikatie nog altijd ongeveer vier jaar.

Laten we dat even vergelijken met de vertaling van het Boek van Mormon door de jonge Joseph Smith. Joseph woonde tijdens zijn jeugd op een boerderij in het noorden van de staat New York. Hij was amper vierentwintig toen hij zijn vertaling van dat heilig verslag uit het hervormd Egyptisch in het Engels voltooide.

Hij bezat weinig geld en had het druk om in het onderhoud van zijn gezin te voorzien. Hij moest gewassen zaaien en oogsten, hout hakken, water halen en de dieren verzorgen.

De omstandigheden waarin Joseph Smith moest vertalen, waren verre van ideaal. Zijn leven werd bedreigd en bendes probeerden hem te beroven van de platen, zodat hij de oude verslagen vaak moest verstoppen en van de ene plaats naar de andere verhuizen (zie Joseph Smith–Geschiedenis 1:60). Joseph had geen telefoon, dictafoon, faxmachine, tekstverwerker of kopieerapparaat tot zijn beschikking, zelfs geen elektrisch licht.

Joseph had weinig formele scholing gehad, waarschijnlijk amper drie jaar basisonderwijs. Hij had geen universitaire opleiding gevolgd alvorens aan zijn vertaling te beginnen. Hij had geen abonnement op literaire tijdschriften of academische publikaties. Hij was nooit in Zuid-Amerika of het Midden-Oosten geweest. Hij was geen lid van een of andere vakorganisatie, had geen uitgebreid onderzoek verricht, noch had hij onderlegde collega's met wie hij de oude tekst van de platen kon bespreken. Waarschijnlijk heeft hij alleen de basisbeginselen van rekenen, lezen en schrijven gehad en mogelijk een beetje Amerikaanse geschiedenis. Wij weten dat hij de Bijbel in het Engels las, maar volgens de begrippen van de wereld was hij geen schriftgeleerde noch theoloog, en nog minder een professioneel vertaler van heilige Schriftuur.

Over welke vaardigheden beschikte Joseph om te kunnen vertalen? Oliver Cowdery, die het grootste deel van de vertaling van het Boek van Mormon heeft opgeschreven, heeft het volgende gezegd over de bron waaruit Joseph putte bij het vertalen: 'De profeet Joseph Smith vertaalde [het Boek van Mormon] (...) door de gave en macht van God, en door middel van de Urim en de Tummim' ('Last Days of Oliver Cowdery', *Deseret News*, 13 april 1859, blz. 48).

Doorgaans wordt een literair werk uitvoerig onderworpen aan revisies en bewerkingen voordat een definitieve en volledig afgewerkte versie klaar is. Abraham Lincoln, bijvoorbeeld, heeft zijn beroemde Gettysburg-toespraak vijf keer herschreven, iedere versie weer net even anders dan de vorige. (Zie *World Book Encyclopedia*, 1992, onder 'Gettysburg Address'.)

Bij de voorbereiding van mijn toespraak had ik de heerlijke ervaring om verschillende pagina's van Josephs originele manuscript van het Boek van Mormon dat in het kerkelijk archief veilig ligt opgeborgen, rustig te kunnen raadplegen. Ik was erg onder de indruk van de zuiverheid van het manuscript, waarop slechts een miniem aantal onbelangrijke correcties stonden, zoals een woord dat verkeerd gespeld was. Het oorspronkelijke manuscript van Joseph was zo volmaakt dat het slechts uit één bron afkomstig kon zijn, namelijk goddelijke openbaring.

Op de schouders van Joseph Smith rustte niet alleen de opdracht om het Boek van Mormon te vertalen, maar ook om de kerk van Jezus Christus te herstellen. Ook terwijl hij aan het vertalen was, ontving Joseph veel openbaringen en werd hij vaak bezocht door hemelse boodschappers die hem bijkomende opdrachten gaven, zoals de herstelling van het priesterschap en de openbaring aangaande de doop (JS–G 1:68–75). Omwille van al zijn taken moest Joseph vaak de vertaling onderbreken, soms zelfs voor enkele maanden. Maar op het ogenblik dat Joseph zich helemaal aan het vertaalwerk kon wijden, ging het werk snel vooruit en vertaalde hij acht tot tien bladzijden per dag. Het grootste deel van de vertaling werd in ongeveer 63 werkdagen volbracht. (Zie John W. Welch en Tim Rathbone, 'The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information', Provo, Utah: F. A.R. M.S., 1986, blz. 14.)

Oliver getuigde achteraf over die wonder-



De leden van het Eerste Presidium steken hun hand op bij de steunverlening in de plechtige vergadering. Vlnr: *president James E. Faust, tweede raadgever; president Gordon B. Hinckley; en president Thomas S. Monson, eerste raadgever.*

bare gebeurtenis het volgende: '(...) Dag aan dag schreef ik ononderbroken de vertaling op die uit zijn mond kwam, (...) de geschiedenis, of de kroniek, genaamd 'het Boek van Mormon' (*Latter Day Saints' Messenger and Advocate*, oktober 1834, blz. 14–16).

Joseph was de eerste mens na meer dan 1400 jaar die de woorden van de Heiland mocht lezen die waren opgetekend door Nephi, Alma, Mormon, Moroni en de andere profeten in het Boek van Mormon. Zijn vertaalbekwaamheid was niets minder dan 'een wonderbaar werk en een wonder' (2 Nephi 25:17).

De oorspronkelijke Engelse vertaling van Joseph Smith is, op enkele grammaticale en minder belangrijke tekstuele verbeteringen na, nog altijd de tekst van het huidige Boek van Mormon en geldt als de norm voor alle andere vertalingen van dat boek over de hele wereld (zie *Encyclopedia of Mormonism*, bez. Daniel H. Ludlow, 4 delen, New York: McMillan, 1992, onder 'Book of Mormon Manuscripts'). Zoals Nephi destijds profeteerde: '[zijn] woorden [zullen] voortsissen tot aan het einde der aarde, als een banier voor [zijn] volk' (2 Nephi 29:2).

Is iemand in deze tijd bij machte om een dergelijk werk voort te brengen? Kunnen duizend van 's werelds beste theologen en geleerden van oude talen en oudheidkundigen een gelijksoortig boek schrijven met dezelfde verheven, allesovertreffende waarde?

Niemand met zo'n beperkte opleiding en dezelfde mogelijkheden als Joseph is erin geslaagd helemaal alleen en in zulk een kort tijdsbestek meer dan vijfhonderd bladzijden Schriftuur van oude geschriften te vertalen. Van die vertaling zijn er op het ogenblik 73 miljoen exemplaren in omloop.

Josephs vertaling van die heilige, oude Schriftuur heeft het kritisch onderzoek van menig scepticus ondergaan. Het Boek van Mormon is een wonderbaar werk dat aan de wereld wordt aangeboden om te onderzoeken. Die goddelijke vonk is meer dan 165 jaar geleden uit de hemel gevallen en heeft een vuur ontstoken dat een nieuw tijdperk heeft teweeggebracht. Geen wonder dat 'Gods Geest in 't hart brandt' (Zie Lofzang 2). Over de hele wereld zijn mensen op zoek naar het getuigenis van Jezus Christus dat in het Boek van Mormon staat. Ze zijn afkomstig uit iedere natie, taal, geslacht en volk. Het was aan Joseph Smith reeds bekendgemaakt: 'De einden der aarde zullen naar uw naam vragen' (Leer en Verbonden 122:1). En waarom vragen zij naar de naam van Joseph Smith? Omdat het Boek van Mormon getuigt van de goddelijkheid en het zoenoffer van de Heiland, Jezus Christus. Omdat Joseph de profeet van de herstelling is.

Vol waardering voor het wonder van de vertaling van het Boek van Mormon zingen wij:

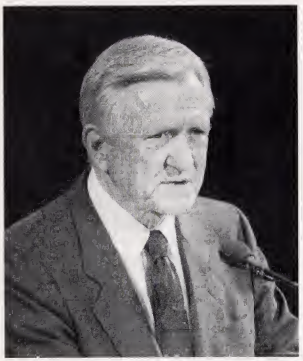
Ere de man tot wie sprak weer Jehovah,
die tot profeet werd gezalfd door de Heer.
Hij was d'ontsluiter der laatste bedeling, (...)
heel 't mensdom kent 'broeder Joseph' eens weer.
(Lofzang 24.)

Ik getuig dat de wonderbare vertaling van het Boek van Mormon een duidelijk bewijs is dat Joseph een profeet van God is, geroepen om 'het fundament van [de] kerk [van Christus] te leggen en haar uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn te brengen, de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem' (LV 1:30). Het Boek van Mormon is de 'sluitsteen van onze godsdienst' en zal de mens die zich aan de leringen ervan houdt, 'dichter bij God brengen dan welk ander boek ook'. Ik bid dat wij die wonderbare vertaling mogen leren waarderen en verlangen om de Heiland door de leringen van het Boek van Mormon beter te leren kennen en na te volgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De tempel is een gezinsaangelegenheid

Ouderling J Ballard Washburn
van de Zeventig

'We gaan naar de tempel om verbonden te sluiten, maar als we weer thuis zijn, moeten we die verbonden nakomen.'



Geliefde broeders en zusters, het is mij een eer en een voorrecht dat ik samen met u uiting mag geven aan mijn liefde voor en mijn ondersteuning aan president Hinckley, president Monson, president Faust, president Packer en de Twaalf. Ik ben blij dat ik kan zeggen dat ik van u houd. Ik ben dankbaar dat wij één zijn in het werk van het koninkrijk.

Kort geleden sprak ik na een ringconferentie met een gezin met kinderen in de tienerleeftijd. Ik zei tegen hen: 'Zorg dat je een rechtschapen leven leidt, zodat je later met je ouders naar de tempel kunt.' Een dochter van zestien antwoordde daarop: 'O, wij gaan bijna iedere week met mijn ouders naar de tempel. Wij laten ons dan dopen voor onze gestorven familieleden.' *Wat is dat prachtig: samen als gezin naar de tempel.*

Toen Jezus twaalf jaar was, namen zijn ouders Hem mee naar de tempel. Ik denk dat het niet toevallig is dat onze zoons en dochters als ze twaalf zijn met ons naar de tempel kunnen. Jozef en Maria hebben niet gezegd: 'Bisschop, wilt u onze zoon meenemen naar de tempel?' Ze namen Hem zelf mee.

Wij, als ouders, als wijk en als ring moeten onze jeugd helpen de gedragsnormen na te leven om *nu* naar de tempel te kunnen gaan. Datzelfde doel moeten jongevrouwen en jongemannen ook voor ogen hebben: *nu waardig zijn om naar de tempel te gaan.* Als de bisschop zijn jaarlijkse gesprek met de jeugd heeft, zal dat ook gaan over hun waardigheid.

Wat is dat een prachtig doel voor de priesterschapsleiders en de leidsters van de jongevrouwen: de ouders steunen in hun streven om iedere jongevrouw en jongeman zo te stimuleren dat ze ieder jaar naar de tempel gaan. Wat is dat een grote zegen voor ouders om ieder jaar, als de omstandigheden dat toelaten, samen met hun kinderen van twaalf jaar en ouder in de tempel te zijn.

Eén ding zal ons verlangen om in de tempel te zijn het meest stimuleren, namelijk het gezelschap van de Heilige Geest.

Om de Heilige Geest als metgezel te hebben, zijn twee dingen noodzakelijk:

Ten eerste: we moeten het waardig zijn en ten tweede: we moeten erom vragen.

Bidt de Vader in Mijn naam, in vertrouwen gelovende, dat gij zult ontvangen en gij zult de Heilige Geest hebben, Die alle dingen openbaart, die de mensen dienstig zijn.[1]

Als we in geloof vragen, zullen we de Heilige Geest ontvangen en zal Hij ons ertoe brengen naar de tempel te gaan.

Ik moet hier wel een waarschuwing aan toevoegen. We kunnen Gods heilig huis niet onwaardig betreden zonder Zijn oordeel over onszelf af te roepen. God laat niet met zich spotten.

Als een paar dat zich niet volledig van zijn zonden heeft bekeerd een tempelhuwelijk gaat sluiten, heeft hun huwelijk een zeer zwak fundament. Ik denk dat dit een van de belangrijkste oorzaken is van een scheiding. Als er een man naar de tempel gaat die oneerlijk is ten aanzien van zijn vrouw, zijn kinderen of in zaken, brengt hij verdoemenis over zijn eigen ziel en dan is bekering heel erg noodzakelijk.

President Hunter heeft gezegd: 'Het is mijn grootste hartewens dat ieder lid van de kerk *waardig* zal zijn om de tempel binnen te gaan.'[2]

Het is absoluut fout als jongemannen of jongevrouwen die hun zendingsoproep hebben ontvangen, onwaardig de tempel bezoeken. *Eerst* moeten we ze op de tempel voorbereiden, en dan zullen ze klaar zijn om op zending te gaan.

President Hunter heeft gezegd: 'Laten wij ervoor zorgen dat eenieder die op zending gaat *waardig* is om de tempel te betreden en dat die tempelervaring een nog groter hoogtepunt is dan zijn zendingsoproep.'[3]

De grootste zegeningen met betrekking tot de eeuwigheid ontvangen wij door middel van de tempel. Gods grootste geschenk, het eeuwige leven, kan alleen gegeven worden aan man en vrouw samen. En iedereen die volgens de juiste normen leeft zal eens die zegening ontvangen. In Leer en Verbonden 131 lezen we:

'In de celestiale heerlijkheid zijn drie hemelen of graden;

'en om de hoogste te verwerven, moet een man deze staat in het priesterschap aanvaarden (namelijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond);

'en indien hij dit niet doet, kan hij deze niet verwerven.

'Hij moge de andere verwerven, doch dat is het einde van zijn koninkrijk; hij kan geen nakomelingen hebben (vss. 1–4).

Zo zien we dat man en vrouw als zij een huwelijk sluiten, toetreden tot een orde in het priesterschap, die het nieuw en eeuwig huwelijksverbond genoemd wordt. Dat verbond houdt ook in dat zij bereid zijn kinderen te krijgen en die het evangelie bij te brengen. Veel van de problemen die zich tegenwoordig in de wereld voordoen, ontstaan als ouders de plichten van dat verbond niet op zich willen nemen. Als ouders die in goede gezondheid verkeren aan geboortenbeperking doen, is dat in tegenspraak met dat verbond.

Toen ik vijfendertig jaar geleden voor het eerst mijn medische beroep ging uitoefenen, kwam het maar zelden voor dat een getrouwde vrouw om advies kwam omtrent de vraag hoe ze een zwangerschap kon voorkomen. Toen ik met pensioen ging, was het een uitzondering, behalve bij een aantal trouwe vrouwen in de kerk, als een getrouwde vrouw meer dan een of twee kinderen wilde, en sommigen wilden *helemaal* geen kinderen. Als leden van de kerk moeten we de verkeerde ideeën van de wereld niet overnemen. Dat zou ertoe kunnen leiden dat wij onze heilige tempelverbonden verbreken.

Wij gaan naar de tempel om er verbonden te sluiten, maar als we weer thuis zijn, moeten we die verbonden nakomen. Thuis moeten we het waarmaken. Thuis leren we hoe we meer op Christus kunnen gaan lijken. Thuis leren we ons egoïsme overwinnen en onszelf wegcijferen in dienstbetoon aan anderen.

Ik hoop niet dat u het simplistisch zult vinden als ik zeg dat 'kleine dingen', zoals het gezinsgebed en de gezinsavond, belangrijk zijn. Kleine dingen, zoals een vader die niet naar de televisie gaat zitten kijken, maar met zijn kinderen het avondgebed doet en ze voor het

slapen gaan een verhaaltje vertelt. Kleine dingen, zoals ervoor zorgen dat er tijd wordt gemaakt om met het gezin de Schriften te lezen. Kleine dingen, zoals de echtgenoot die de grootsheid kan opbrengen te zeggen: 'Het spijt me, lieverd, dat had ik niet moeten zeggen. Ik zal het voortaan beter doen.' Of een moeder die tegen een kind zegt: 'Het spijt me dat ik boos geworden ben. Vergeef het me alsjeblieft.' De 'kleine dingen' van iedere dag en iedere week, die maken echt verschil.

Als Gods kinderen hun tempelverbonden bewaren, zullen zij allemaal hun verhoging ontvangen. Ik herhaal: *we gaan naar de tempel om verbonden te sluiten, maar als we weer thuis zijn, moeten we die verbonden nakomen.*

Er gaat een verhaal over ouderling Boyd K. Packer: nadat hij de hele wereld had rondgereisd en heel veel exotische plaatsen bezocht had, vroeg men hem waar hij heen zou gaan als hij kon kiezen. Hij antwoordde: 'Ik zou naar huis gaan.' Zo denk ik er ook over. Als men mij diezelfde vraag zou stellen, zou ik zeggen: 'Ik zou thuis in een grote schommelstoel gaan zitten, een paar van mijn kleinkinderen op schoot nemen en de hoop koesteren dat ik kon deelhebben aan het stukje hemel dat zij nog bij zich dragen.' Ik ben dankbaar voor het gezin, waar we kunnen leren liefhebben en delen, en waar we meer als Christus kunnen worden.

Ik ben dankbaar dat er tempels zijn waar we aan elkaar verzegeld kunnen worden tot een gezin voor tijd en eeuwigheid. Ik ben dankbaar dat er tempels zijn, waar we kunnen bidden en God eren, waar we de zegeningen van de hemel over ons gezin kunnen afroepen. Ik ben dankbaar dat er tempels zijn, waar we met ons gezin heen kunnen gaan om de eeuwige banden te versterken, waardoor we een eeuwig gezin worden, waar we het grote verlossende werk kunnen doen voor onze voorouders die dat niet voor zichzelf kunnen doen. Wij mogen daar het verlossende werk, wat Jezus voor ons heeft gedaan, voor anderen doen. Ik ben dankbaar dat God in zijn eeuwige wijsheid die zegeningen voor al zijn kinderen toegankelijk heeft gemaakt. Er zijn echter mensen die moeten wachten tot het leven hierna om de vreugde van die zegeningen te kunnen ervaren. Ik getuig dat Jezus graag naar de tempel ging. Graag naar de tempel leren gaan is een onderdeel van het proces waarin we leren meer op Christus te lijken. Ik bid dat wij eeuwige gezinnen zullen vormen, zodat we het eeuwige leven zullen verwerven. In de naam van Jezus Christus, amen. □

NOTEN

1 Leer en Verbonden 18:18

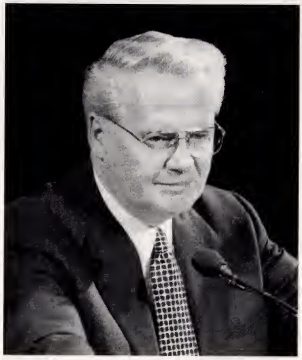
2 *Ensign*, november 1994, blz. 8; cursivering toegevoegd.

3 *Ensign*, november 1994, blz. 88; cursivering toegevoegd.

De macht om van binnenuit te genezen

Bisschop Merrill J. Bateman
Presiderende bisschop

'De verlossende macht van Jezus houdt in dat Hij in staat is om de prikkel des doods weg te nemen en een verkommerde ziel geestelijk gezond te maken.'



Broeders en zusters, ik ben zo dankbaar voor de geweldige invloed die president Howard W. Hunter heeft gehad op de leden van de kerk tijdens zijn korte ambtsperiode als profeet. Van Hawaii tot West-Afrika heb ik gezien hoe leden reageerden op zijn oproep om meer als Christus te zijn en om de tempel te bezoeken. Vandaag steun ik Gordon B. Hinckley als profeet, ziener en openbaarder, en president van de kerk. Toen ik naar de persconferentie keek waarin het nieuwe Eerste Presidium werd voorgesteld, getuigde de Geest tot mij van zijn profetische roeping en de voorbereiding die daaraan vooraf was gegaan. Ook kreeg ik toen, net zoals vandaag, een gelijksoortige bevestiging over zijn raadgevers, president Thomas S. Monson en president James E. Faust, en over president Boyd K. Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf. Ook heb ik vandaag de Geest voelen getuigen in verband met de roeping van ouderling Henry B. Eyring. De manier waarop de Heer profeten voorbereidt, is een wonderbaar werk en een wonder.

Enige tijd geleden was ik bij de begrafenis van de zoon van een vriend. Eerder die week was die jongeman met vrienden 's avonds laat op weg naar huis toen de bestuurder van een tegenligger in slaap viel. De tweede auto schoot door de middenberm en botste frontaal tegen de eerste. Het ongeluk gebeurde zo onverwachts dat er nauwelijks remsporen op het wegdek te zien waren. Beide auto's werden vernietigd. Het ongeluk eiste drie levens, waaronder dat van de 17-jarige zoon van mijn vriend.

Naar aanleiding van dat ongeluk, heb ik nagedacht over de lessen die de dood ons leert – vooral de dood van een geliefde. De eerste les is dat het leven kort is, of we nu met zeventien jaar sterven of met tachtig. Voor een zeventienjarige lijkt tachtig jaar een eeuwigheid, maar voor een zeventigjarige, is tachtig jaar geen lange proeftijd.

Ten tweede herinnert de dood ons eraan dat er een geest in de mens woont. Toen we het lichaam van onze jonge vriend gingen groeten, was het duidelijk dat er meer dan alleen maar bloed zijn lichaam had verlaten. De uitdrukking van zijn gezicht werd niet meer verlevendigd door het licht van zijn geest; er waren geen pretlichtjes meer in zijn ogen. Ook hij had de geest gegeven, maar op jonge leeftijd.

Nog een les die de dood ons leert, betreft het belang van een eeuwig gezin. Net zoals er ouders zijn die een boreling op aarde welkom heten, zijn er – volgens de Schriften – liefdevolle familieleden die de geesten welkom heten in het paradijs en hen helpen om zich aan te passen aan een nieuw leven (Genesis 25:8; 35:29; 49:33). Terwijl ik bij de baar stond, bedacht ik dat de scheiding niet alleen voor de ouders een schok moet zijn geweest, maar ook voor de jongeman die zich plotseling aan de andere kant van de sluier bevond. Ik vermoed dat hij zijn ouders nog één keer had willen zeggen dat hij van hen hield. Broeders en zusters, alleen eeuwige gezinnen kunnen de hemel beërven.

Een vierde les, en waarschijnlijk de belangrijkste, heeft te maken met het doel van het leven. Om zinvol te zijn, moet het leven meer behelzen dan de kortstondige genoe-

gens van de jeugd. Er moet een plan zijn. De dood, ook door een ongeval, moet daar deel van uitmaken. Geloof in de Schepper ontwikkelen en Hem leren kennen, is de essentie van dat plan. Hoop ten aanzien van onze eeuwige bestemming en het ervaren van vreugde moet eveneens deel uitmaken van het doel van het leven.

De dood leert ons dat de sterfelijkheid ons geen volheid van vreugde biedt en dat eeuwige vreugde alleen te bereiken is met de hulp van de Meester (Leer en Verbonden 93:33–34). Zoals de lamme bij het bad Betesda voor zijn genezing iemand nodig had die machtiger was dan hijzelf (Johannes 5:1–9), zo zijn wij afhankelijk van het wonder van Christus' zoenoffer om onze ziel te genezen van leed, smart en zonde. Wanneer rouwende ouders en geliefden geloven in de Heiland en in zijn plan, wordt de prikkel des doods verzacht omdat Jezus de smart van de gelovigen draagt en hen troost door middel van de Heilige Geest. Christus zorgt ervoor dat het gebroken hart genezen wordt en angst en verdriet vervangen worden door vrede. Vorige week kreeg ik een brief van de ouders van die jongen waarin stond dat ze gemoedsrust hadden gevonden dankzij hun geloof in Christus. Zij weten dat zij hun zoon zullen weerzien en met hem samenzijn in de eeuwigheid. Zoals Jesaja gezegd heeft over de Heiland: '(...) onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen (...) en door zijn striemen is ons genezing geworden'
(Jesaja 53:4–5).

Ook de profeet Alma had het over de genezende kracht van Christus toen hij de Gideonieten onderwees. Hij zei dat Christus zou 'uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoekingen doorstaan', en wel 'opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op Zich nemen, zodat (...) Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen (...)' (Alma 7:11–12). Wat de oorzaak van de pijn ook moge zijn, Jezus begrijpt ze en kan zowel de geest als het lichaam genezen.

Als lid van de Godheid, kent de Heiland ieder van ons persoonlijk. Jesaja en de profeet Abinadi hebben over Christus gezegd: 'Wanneer hij zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal hij nakomelingen zien' (Jesaja 53:10; vergelijk Mosiah 15:10). Abinadi legt uit dat 'zijn nakomelingen' de rechtvaardigen zijn, zij die de profeten volgen (zie Mosiah 15:11). In de hof en aan het kruis heeft Jezus ieder van ons gezien en niet alleen onze zonden gedragen, maar ook onze diepste gevoelens ervaren, zodat Hij zou weten hoe Hij ons moest troosten en versterken.

De verlossende macht van Jezus houdt



onder meer in dat Hij in staat is om de prikkel des doods weg te nemen en een verkommerde ziel geestelijk gezond te maken. De Schriften staan vol voorbeelden, maar een jonge Koreaanse zuster leerde mij de volgende onuitwisbare les. In 1994 woonde ik een ringconferentie bij in Seoul en maakte ik kennis met Kim Young Hee, een vrouw van in de twintig. Haar mooie gelaat straalde terwijl ze op het podium in haar rolstoel haar beurt afwachtte om een toespraak te houden. Toen het haar beurt was, reed een broeder haar rolstoel naast het spreekgestoelte zodat zij zelf kon zien en gezien kon worden. Toen gaf hij haar de microfoon zodat zij haar verhaal kon vertellen.

Zij was een gezonde, tevreden jonge vrouw geweest met een goede baan. Zij was geen christen. In 1987 was zij betrokken bij een vreselijk auto-ongeluk dat haar lichaam van haar middel af verlamde. Na haar herstel in het ziekenhuis keerde zij terug naar haar ouderlijke woning, zich afvragend wat het leven haar nog te bieden had. Zij was wanhopig en leeg. Op zekere dag werd er aangebeld. Haar moeder deed open en twee Amerikaanse vrouwen vroegen of zij een boodschap over Jezus Christus mochten brengen. De moeder aarzelde, maar de dochter hoorde de stemmen en vroeg hen binnen te komen. Het waren zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Kim Young Hee aanvaardde hun uitnodiging om te luisteren naar de zendelingenlessen. Ze las het Boek van Mormon, bad erover, woonde kerkdiensten bij, ontving een getuigenis van de goddelijke oorsprong van de herstelling, en liet zich dopen.

In haar getuigenis op de ringconferentie zei ze het volgende: 'Ik weet dat onze Hemelse Vader niet kijkt naar het uiterlijk voorkomen van de mens, maar naar het hart. Tevens weet ik dat het echte wonder de innerlijke genezing is, de verandering van het hart, het afleggen van de hoogmoed. Misschien wordt mijn sterfelijk lichaam niet genezen tijdens mijn aardse leven, maar mijn geest heeft de geneeskracht van de Heilige Geest gevoeld. En in de opstanding zal een volledig hersteld en volmaakt stoffelijk lichaam wederom mijn geest herbergen, en ik zal een volheid van vreugde ontvangen.'

Terwijl ik luisterde, getuigde de Geest van de grote wonderen van de verzoening en van het vermogen van de Heiland om gebroken harten te genezen en van binnenuit te genezen. De gelijkenis van de tien melaatsen kreeg een nieuwe betekenis. Lucas vertelt dat Jezus tien melaatsen ontmoette. Toen zij de Heiland zagen, riepen zij: 'Jezus, Meester, heb medelijden met ons!' Jezus antwoordde: 'Gaat heen, toont u aan de priesters.' Zij gingen heen en werden gereinigd. Eén keerde er terug, viel voor de Meester op zijn knieën en dankte Hem. Jezus zei: 'Zijn niet alle tien gereinigd? Waar zijn de negen anderen?' Toen zei de Heer tot de ene die was teruggekomen: 'Sta op, ga heen, uw geloof heeft u behouden' (Lucas 17:12–19). Die behoudenis hield in dat de dankbare melaatse zowel innerlijk als uiterlijk genezen was. Op die dag werden er negen melaatsen naar het lichaam genezen, maar slechts één had het geloof om behouden te worden. De tiende melaatse en zuster Hee werden door hun geloof in de Heiland en de genezende kracht van zijn verzoening voor eeuwig veranderd.

De verzoening van de Heiland in de hof en aan het kruis was individueel en eindeloos. Eindeloos omdat zij de eeuwigheid omspant. En individueel omdat de Heiland de pijnen, het leed en de ziekten van ieder mens heeft gevoeld. Daarom weet Hij hoe Hij ons leed kan dragen en onze lasten verlichten zodat we van binnenuit genezen en behouden kunnen worden, en eeuwige vreugde kunnen ontvangen in zijn koninkrijk. Moge ons geloof in de Vader en in zijn Zoon voeren tot onze behoudenis. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Luister naar de stem van de profeet en wees gehoorzaam

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Als wij naar de raad van de profeet willen luisteren, zullen we sterker worden en in staat zijn om de beproevingen van dit aardse leven te doorstaan.'



President Hinckley, president Monson, president Faust, toen we tijdens de plechtige bijeenkomst onze hand opstaken, gaven we te kennen dat we onze profeet toegewijd zijn en van hem houden en dat we het Eerste Presidium steunen.

'Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd' (Lofzang 17).

Binnen een jaar hebben wij twee profeten verloren die ons heel dierbaar zijn: president Ezra Taft Benson en president Howard W. Hunter. Deze twee grote profeten van God hebben waarheid, licht en vreugde in ons leven gebracht. Zij hebben het woord van God aan ons overgebracht. Zij hebben ons verteld hoe belangrijk het gezin is, hoe belangrijk het is dat we het Boek van Mormon bestuderen, en dat we dusdanig moeten leven dat onze relatie met God inniger wordt. Zij hebben ons verteld dat het belangrijk is dat we vriendelijk zijn voor elkaar, dat we de geboden gehoorzamen, en hoe we een volheid van vreugde en het eeuwige leven kunnen ontvangen. Zij hebben er bij ons op aangedrongen een leven te leiden zoals Christus dat ons heeft voorgeleefd, in alles het voorbeeld van de Heiland te volgen en ervoor te zorgen dat we in aanmerking komen voor de verlossende zegeningen die we alleen kunnen verkrijgen in de heilige tempel van de Heer. Zij hebben ons bemoedigend toegesproken en wijze raad gegeven over de manier waarop we meer vreugde en geluk kunnen ervaren. Wij houden van hen vanwege de gehoorzaamheid en de bezorgdheid die zij getoond hebben.

Vandaag sluit ik me bij u aan in de steun aan president Gordon B. Hinckley als profeet, ziener en openbaarder en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. We leven in een wereld vol verwarring; overal zien we verdriet en verwoesting. Veel daarvan is te wijten aan het feit dat de mens niet wil luisteren naar wat de profeten te zeggen hebben. Hoe anders zou het leven eruit gezien hebben van degenen die in de andere bedelingen hebben geleefd, als zij naar de profeet Mozes geluisterd hadden en de tien geboden hadden opgevolgd?

Er is altijd een intense behoefte geweest aan de evenwichtige en geruststellende stem van een levende profeet van God, van een profeet die de wil van de Heer overbrengt door te laten zien hoe we ons geestelijk veilig kunnen stellen en gemoedsrust en geluk kunnen verwerven.

Vanaf de tijd van Adam heeft onze liefdevolle Hemelse Vader de wereld profeten gegeven. De profeten in vroeger tijden hebben goed duidelijk gemaakt hoe belangrijk het is dat we naar de stem van de profeten luisteren. Het verhaal van Josafat in 2 Kronieken hoofdstuk 20 is daar een voorbeeld van. Er trokken grote legers tegen Josafat ten strijde in een poging zijn land in bezit te nemen. Het is begrijpelijk dat hij verschrikkelijk bang werd. Daarom riep hij in zijn hele koninkrijk een vasten uit en het volk van Juda kwam bij elkaar om hulp te zoeken bij de Heer. Josafat bad nederig en ernstig: 'Onze God, (. . .). Wij immers zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet, wat wij doen moeten, maar op U zijn onze ogen gevestigd' (vs. 12).

De Heer antwoordde door middel van de profeet Jachaziël: 'Luistert, geheel Juda en inwoners van Jeruzalem en koning Josafat! Zo zegt de Here tot u: *weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt voor deze grote menigte, want het is geen strijd van u, maar van God.*

'(. . .) weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt (. . .) de Here is met u' (vss. 15, 17; cursivering toegevoegd).

Josafat en alle inwoners van Juda vielen op hun knieën om de Heer in gebed te bedanken.

Toen gaf Josafat een heel belangrijke raad. Het zou goed zijn als ook wij, in deze tijd, die raad zouden opvolgen. Ons leven, ja, zelfs ons eeuwige leven kan er van afhangen, net als het leven van het volk van Juda: *'(. . .) gelooft in de Here, uw God, en gij zult bevestigd worden, gelooft in zijn profeten en gij zult voorspoedig zijn'* (vs. 20, cursivering toegevoegd).

De Heer beschermde het volk van Juda, zoals Hij beloofd had. Terwijl het leger van Josafat toekeek, werd er in de legers die tegen hem waren opgerukt onderling zo gevochten, dat ze elkaar volkomen vernietigd hadden voordat ze het volk van Juda konden bereiken. Wij zijn veilig als we de levende profeet volgen.

Een eigenschap van profeten in alle tijdperken van de aarde is dat zij, ongeacht de gevolgen, de kracht hebben om duidelijk en vrijmoedig het woord van God te verkondigen. Toen Nephi zijn verslag afsloot, schreef hij:

'En de woorden, die ik in zwakheid heb geschreven, zullen voor hen sterk worden gemaakt, want ze bewegen hen goed te doen; ze geven hun kennis betreffende hun vaderen en ze spreken van Jezus en bewegen hen in Hem te geloven, en tot het einde te volharden, hetgeen het eeuwige leven is.

'Ze waarschuwen streng tegen zonde, *zo duidelijk als waarheid maar kan zijn;* daarom kan niemand toornig zijn om de woorden, die ik heb geschreven, tenzij hij de geest van de duivel heeft.

'Ik schep behagen in duidelijkheid, en verheug mij in waarheid; ik roem in mijn Jezus, want Hij heeft mijn ziel uit de hel verlost' (2 Nephi 33:4–6; cursivering toegevoegd).

Een ander verslag over Josafat toont aan dat profeten rechtstreeks en duidelijk het woord van God spreken. Achab, de koning van Israël, vroeg aan Josafat, de koning van Juda, of hij met hem samen tegen Aram wilde optrekken. Josafat vroeg aan Achab of hij de Heer wilde raadplegen om te horen of het goed was tegen de Syriërs ten strijde te trekken.

Achab raadpleegde vierhonderd zogenaamde profeten die alleen maar zeiden wat hij zelf graag wilde horen, namelijk dat hij de strijd tegen Aram zou winnen. Josafat vroeg toen of hij geen andere profeten had.

Achab antwoordde: 'Er is nog één man door wie wij de Here kunnen raadplegen, *maar ik haat hem, omdat hij over mij nooit iets goeds, maar alleen onheil profeteert:* Micha, de zoon van Jimla' (1 Koningen 22:8; cursivering toegevoegd).

Josafat kreeg Achab zover dat hij de profeet Micha raadpleegde. De boodschapper die erop uit was gestuurd om Micha naar de koningen te brengen, waarschuwde Micha dat hij Achab alleen moest vertellen wat hij wilde horen. *'Maar Micha zeide: Zo waar de Here leeft, voorzeker, hetgeen de Here tot mij zeggen zal, dàt zal ik spreken'* (1 Koningen 22:14; cursivering toegevoegd). Micha zei tegen Achab dat Israël geen overwinning zou behalen en dat Achab zou worden gedood.

Tegen het advies van de profeet in trok Achab toch ten strijde en hij werd gedood toen Israël verslagen werd.

Micha bracht, net als alle profeten vóór en na hem, het woord van God duidelijk en waarheidsgetrouw over. Hij was niet bang voor de gevolgen die daar misschien voor hemzelf aan vastzaten.

'Wij geloven in dezelfde organisatie die in de vroegchristelijke Kerk voorkwam, namelijk: apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten enzovoort' (Geloofsartikel 6).

President Joseph Fielding Smith heeft gezegd dat het nodig was dat de kerk van Jezus Christus in deze bedeling hersteld werd en 'alle sleutels en volmachten van het priesterschap die de profeten van vroegere bedelingen hebben gedragen moeten op de door God gekozen vertegenwoordigers hier op aarde worden bevestigd' (Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, blz. 155–156).

De profeet Wilford Woodruff heeft gezegd: 'Dit is de laatste bedeling. Hij [de Heer] heeft mannen en vrouwen voorbereid om zijn werk voort te zetten, (. . .) Velen van ons zijn in de geestenwereld achtergehouden tot de generatie waar we nu deel van uitmaken' (Wilford Woodruff, *Journal of Discourses*, deel 21, blz. 284).

Joseph Smith, de profeet die door God werd uitgekozen om deze herstelling in te leiden, heeft verslag gedaan van de volgende visioenen die hij in 1836 in de Kirtland-tempel ontving:

'Nadat dit visioen zich sloot, werden de hemelen wederom voor ons geopend, en verscheen Mozes voor ons, en droeg aan ons de sleutels over van de vergadering van Israël van de vier delen der aarde, en van het leiden van de tien stammen uit het noordelijke land.

'Hierna verscheen Elias en droeg de evangeliebediening uit Abrahams dagen over en zeide, dat in ons en in onze nakomelingen alle geslachten na ons zouden worden gezegend.

'Nadat dit visioen zich had gesloten, ontvouwde zich een ander groot en heerlijk visioen op machtige wijze voor onze ogen; want de profeet Elia, die zonder de dood te smaken ten hemel werd opgenomen, stond voor ons en zeide:

'Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde, dat hij [Elia] zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt –

'Om het hart van de vaderen tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaderen, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen –

'Daarom worden de sleutels van deze bedeling aan u overgedragen; en hierdoor moogt gij weten, dat de grote en verschrikkelijke dag des Heren nabij is, ja, voor de deur' (Leer en Verbonden 110:11–16).

Met de herstelling van het priesterschap in 1829 vond ook de herstelling van profeten in deze bedeling plaats. De kerk in deze tijd wordt door levende profeten geleid. De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vinden hun grootste zekerheid door te luisteren naar de woorden en de geboden die de Heer door middel van zijn levende profeten gegeven heeft en door deze te gehoorzamen.

In de Schriften lezen we dat profeten geboden ontvangen terwijl zij 'in alle heiligheid voor Mij wandelen;

Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof' (LV 21:4–5).

Wij hebben een lofzang die ons eraan herinnert:

Komt, hoort naar eens profeten stem
en luistert naar Gods woord.
Verheugt u in de ware leer,
vermeldt haar verder voort.
Wij vonden der profeten weg,
door hen op aard' betreên,
een ziener Gods heeft nu gezegd
hoe die eens was voorheen.
(Lofzang 21)

In een andere lofzang staat:

Wij horen een profetenstem en horen zo de Heer.
Met zachte drang spoort hij ons aan te leven naar Gods leer.
De Heiland openbaart zijn wil aan zijn gekozen knecht,
opdat de mens de vreugde vindt die voor hem is weggelegd.
O wereld, hoor! Een ziener spreekt;
sla acht op zijn gebod.
Hij is het die de sleutels draagt van het priesterschap van God.
(Lofzang 20)

Zelf heb ik door mijn omgang met profeten gezien hoe zij door de Heer worden voorbereid. Tegen de tijd dat zij profeet worden, richt hun grootste zorg zich op de goedheid en de gehoorzaamheid van de leden van de kerk. Zij geven uitdrukking aan hun liefde voor de getrouwe heiligen en aan hun dankbaarheid voor de goedheid van degenen die zich er in de wereld voor inzetten om anderen op te beuren en te sterken. Zij stellen zich ten doel aan ons over te brengen wat in onze tijd de wil van de Heer is. Ik geef mijn getuigenis dat de profeten van deze tijd dezelfde kwaliteiten hebben als de andere profeten uit vroeger tijden en van deze bedeling.

Allemaal hebben zij er nederig en onder gebed naar gestreefd te weten te komen wat de wil van God was in de periode waarin zij profeet waren. Zij hebben allemaal vastbesloten tegen hun Hemelse Vader gezegd, net als Jezus Christus vóór hen: 'niet mijn wil, maar de uwe geschiede' (Lucas 22:42).

De profeten hebben het verlangen om onze Vader in de hemel en zijn Zoon Jezus Christus te helpen bij het tot stand brengen van het grote heilsplan, of, zoals een profeet uit vroeger tijden het noemde: 'het grote plan van gelukzaligheid' (Alma 42:8).

Als wij zouden luisteren naar de profeten van deze tijd, zou gebrek worden vervangen door liefdevolle zorg voor de armen en behoeftigen. Veel ernstige en dodelijke ziektes zouden worden voorkomen door ge-



hoorzaamheid aan het woord van wijsheid en de wetten aangaande seksuele reinheid. Door het betalen van tiende zouden we worden gezegend met alles wat we nodig hadden. Als we de raad van de profeten opvolgden, zouden we op deze aarde kunnen leven zonder pijn en zelfmoord. Dat betekent niet dat er geen moeilijkheden zullen zijn. Die zullen er altijd zijn. Dat betekent niet dat we niet op de proef gesteld zullen worden. Dat zal wel gebeuren, want dat is een onderdeel van het doel van ons leven op aarde. Als we echter naar de raad van onze profeet willen luisteren, zullen we sterker worden en dan zullen we in staat zijn om de beproevingen van dit aardse leven te doorstaan. Dan zullen we hoop en vreugde hebben. Alle raadgevingen van de profeten van alle tijden zijn erop gericht ons te sterken en dat wij in staat zullen zijn om anderen geestelijke hulp en kracht te geven.

Wij verklaren ernstig en met het gezag dat God ons gegeven heeft, dat wij in deze tijd een profeet hebben. De president van de kerk is, in zijn roeping als profeet, Gods vertegenwoordiger op aarde en hij is aangesteld om zijn kerk te leiden. Dat is zo geweest in het verleden, zoals dat staat opgetekend in het Oude Testament, het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon, en in deze laatste bedeling van de volheid der tijden, waarin De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hersteld is.

De levende profeet heeft alle sleutels van het priesterschap waardoor de verlossende zegeningen bekrachtigd worden. De Heer heeft gezegd: 'tezelfdertijd is er slechts één op aarde, aan wie deze macht en de sleutels van dit priesterschap zijn verleend' (LV 132:7). Ik getuig dat president Gordon B. Hinckley in deze tijd die sleutels heeft.

Hij is onze profeet in deze tijd. In het voorsterfelijk bestaan is hij voorbereid en geordend. Meer dan een halve eeuw is hij onderwezen door apostelen en profeten met wie hij in de kerk heeft samengewerkt. Hij is wijs. Hij draagt zorg voor ons. Hij is de spreekbuis van de Heer. Naar zijn stem moeten we nu luisteren en die stem moeten we nu gehoorzamen. Onze geestelijke veiligheid is gewaarborgd als we de duidelijke stem van onze levende profeet volgen. Als wij naar zijn stem luisteren en zijn raad opvolgen, zullen we in staat zijn te leven zoals Christus dat graag ziet en zullen we kunnen volharden tot het einde, zodat we eens samen met ons gezin terug kunnen keren in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader en onze Heiland Jezus Christus.

Nederig voeg ik mijn getuigenis toe aan de getuigenissen van al degenen die de profeet vandaag in deze plechtige vergadering gesteund hebben, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Levend water tegen geestelijke dorst

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Door het evangelie van Jezus Christus na te leven, ontwikkelen we in onszelf een levende bron die onze dorst naar geluk, vrede en het eeuwige leven voor eeuwig zal lessen.'



Vroeg in zijn bediening in het sterfelijke leven reisden de Heiland en zijn discipelen eens door Samaria op weg van Judea naar Galilea. Moe, hongerig en dorstig van hun reis, hielden zij stil bij de bron van Jakob in de stad Sichar. Terwijl de discipelen op zoek gingen naar voedsel, bleef de Heiland bij de bron zitten. Hij vroeg wat te drinken aan een Samaritaanse vrouw die was gekomen om water te putten. Omdat de Joden en de Samaritanen door wrok waren verdeeld en zelden met elkaar spraken, reageerde de vrouw op het verzoek van de Heiland met een wedervraag: 'Hoe kunt Gij, als Jood, van mij, een Samaritaanse vrouw, te drinken vragen?'[1]

In het Nieuwe Testament benutte de Heiland die eenvoudige ontmoeting bij de bron om machtige, eeuwige waarheden te leren. Ondanks zijn vermoeidheid en dorst, greep de Meester-Leraar die kans aan om te getuigen van zijn goddelijke opdracht als Verlosser van de wereld en om met gezag zijn ware identiteit te verkondigen als de langbeloofde Messias. Zijn lankmoedige antwoord aan de vrouw luidde: 'Indien gij wist van de gave Gods en wie het is, die tot u zegt: Geef Mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven.'[2]

Nieuwsgierig maar sceptisch, want ze zag dat Jezus niets bij zich had om water te putten, vroeg de vrouw verder: '(...) hoe komt Gij dan aan levend water?'[3] In een machtige belofte maakte Jezus Zich bekend als de bron van levend water, de oorsprong van het eeuwige leven. Hij zei: 'Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen;

'Maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.'[4]

Omdat de geestelijke betekenis van de woorden van de Heer haar volkomen ontging en omdat zij slechts dacht aan haar eigen dorst en gemak, vroeg de vrouw: 'Here, geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb en niet hierheen behoef te gaan om te putten.'[5]

In een toelichting op het gesprek tussen de Heiland en die vrouw, heeft ouderling Robert L. Simpson gezegd:

'Door alle eeuwen heen hebben de mensen altijd gezocht naar de makkelijke weg. [Sommigen] hebben hun leven gewijd aan de ontdekking van de "bron van de eeuwige jeugd", een wonderwater dat eeuwigdurend leven tot gevolg zou hebben. In deze tijd zijn er nog steeds [velen] die zoeken naar (...) een magische bron die zal voeren tot succes, voldoening en geluk. Maar al hun zoeken is grotendeels tevergeefs. (...) Alleen dit "levende water", het evangelie van Jezus Christus, is in staat de mensenkinderen een gelukkig en geslaagd leven te verschaffen, en het eeuwige leven.'[6]

De belofte van de Heiland aan die vrouw geldt voor alle kinderen van onze Hemelse Vader. Door het evangelie na te leven, ontwikkelen we in onszelf een levende bron die onze dorst naar geluk, vrede en het eeuwige leven voor eeuwig zal lessen. De Heer legt ons in de Leer en Verbonden duidelijk uit dat alleen gestage gehoorzaamheid de bron van levend water kan aanboren die onze ziel verfrist en verlevendigt: 'Maar aan hem, die

Mijn geboden onderhoudt, zal Ik de verborgenheden van Mijn koninkrijk geven, en deze zullen in hem zijn als een bron van levend water, die opspringt tot het eeuwige leven'[7]

Toen de vrouw zei te weten dat de Messias zou komen, zei Jezus: 'Ik, die met u spreek, ben het.'[8] Hij spreidde zijn profetische gaven ten toon door de vrouw persoonlijke details over haar leven te vertellen die alleen iemand met goddelijk inzicht had kunnen weten. Verwonderd liet de vrouw haar kruik staan en spoedde zich heen om anderen als volgt te vertellen over haar gesprek met de Heer: 'Komt mede en ziet een mens, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb: zou deze niet de Christus zijn?'[9] Terwijl zij allen uit haar stad verzamelde die bereid waren te luisteren, vertelde Jezus zijn teruggekeerde discipelen dat Hij reeds 'een spijs te eten had, waarvan gij niet weet.'[10] Aan zijn verwonderde discipelen, die voedsel waren gaan halen, legde hij uit: 'Mijn spijze is de wil te doen desgenen, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te volbrengen.'[11]

Toen de drom nieuwsgierige Samaritanen arriveerde om de man te zien en te horen die had verkondigd de Messias te zijn, 'verzochten zij Hem bij hen te blijven; en Hij bleef daar twee dagen.'[12] Er staat in de Schriften dat velen de leringen van de Heiland geloofden. Terwijl zij luisterden, rijpte hun oorspronkelijke nieuwsgierigheid tot een getuigenis. Zij zeiden: '(...) wij zelf hebben Hem gehoord en weten, dat deze waarlijk de Heiland der wereld is.'[13]

Deze laatste dagen zijn een tijd van grote geestelijke dorst. Velen in de wereld zijn zoekende, dikwijls intensief, naar een verkwikkende bron die hun smachten naar zin en leiding in hun leven zal bevredigen. Zij hunkeren naar een koele, bevredigende dronk van inzicht en kennis die hun uitgedroogde ziel zal lenigen. Hun geest roept om levenschenkende ervaringen met vrede en rust om hun verdorrende hart te voeden en nieuw leven te schenken.

Ja, '(...) er zijn er nog velen op aarde onder alle sekten, genootschappen en gezindten, die door het sluwe bedrog der mensen worden verblind, waardoor dezen op de loer liggen om te bedriegen, en die alleen verre van de waarheid worden gehouden, omdat zij niet weten, waar zij deze kunnen vinden.'[14] Laten wij werken met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte om onze dorstende broeders en zusters te tonen waar zij het levende water van het evangelie kunnen vinden, zodat zij kunnen komen om te drinken van het water dat 'springt ten eeuwigen leven.'

De Heer verschaft het levende water dat de brandende dorst kan lessen van hen wier leven uitgedroogd is door een gebrek aan waarheid. Hij verwacht van ons dat wij hun de volheid van het evangelie zullen verschaffen door hun de Schriften en de woorden van de profeten te geven om te getuigen van de waarheid van het herstelde evangelie, om hun dorst te stillen. Wanneer zij drinken uit de beker van evangeliekennis, wordt hun dorst gelest en gaan zij Gods grote plan van geluk begrijpen.

Net zoals vroeger bij de bron van Jakob, is ook nu de Heer Jezus Christus de enige bron van levend water. Het zal de dorst lessen van hen die lijden onder het gebrek aan goddelijke waarheid, dat de wereld zo teistert. De woorden van de Heer aan het oude Israël bij monde van de profeet Jeremia, beschrijven de toestand van veel van Gods kinderen in onze tijd: '(...) mijn volk heeft (...) Mij, de bron van levend water, (...) verlaten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden.'[15] Teveel kinderen van onze Hemelse Vader besteden hun kostbare leven aan het uithouwen van gebroken bakken van werelds gewin, die niet het levende water kunnen bevatten dat hun natuurlijke dorst naar eeuwige waarheid kan bevredigen.

Op de laatste dag van het loofhuttenfeest sprak de Heiland, die was teruggekeerd naar Jeruzalem, deze tijdloze, universele uitnodiging uit: 'Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke.'[16]

Ouderling Bruce R. McConkie omschrijft levend water als 'de woorden van het eeuwige leven, de boodschappen van het heil, de waarheden over God en zijn koninkrijk; het zijn de leerstellingen van het evangelie.' Verder legt hij uit: 'Waar wij profeten van God vinden, daar zullen we rivieren van levend water aantreffen, bronnen gevuld met eeuwige waarheid, springbronnen met hun levengevende water, dat redt van de geestelijke dood.'[17]

De Heer heeft gezegd, 'hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.'[18] Het is een zegen te mogen leven in een tijd dat er profeten en apostelen op aarde zijn. Dankzij hen worden wij voortdurend verfrist door een overvloedige stroom eeuwige waarheid die, als we er gehoorzaam aan zijn, het levende water van de Heer in ons leven brengt. Net zoals de Samaritanen die luisterden naar de Heiland bij de bron van Jakob, kunnen ook wij – met geloof en overtuiging – zeggen: '(...) wijzelf hebben Hem gehoord, en weten, dat deze waarlijk de Heiland der wereld is.'[19]

Wij missen de stem van president Howard W. Hunter. In zijn eenvoudige woorden, hoorden wij de liefde en de hoop en het medeleven van Jezus Christus. Hij verhief ons tot nieuwe hoogten van begrip en spoorde ons aan ons opnieuw te verplichten om de heilige verbonden na te komen. Hij herinnerde ons eraan dat 'het grootste offer van Christus slechts dan volledig zijn uitwerking in ons leven kan vinden als wij de uitnodiging om Hem te volgen aanvaarden.'[20] Toen president Hunter ons verzocht 'elkaar vriendelijker, hoffelijker, nederiger, geduldiger en vergevensgezinder te bejegenen'[21], heeft zijn persoonlijke voorbeeld van die christelijke deugden ons onderricht met een overredingskracht die zelfs zijn onvergetelijke gesproken woorden te boven gaat. Hij spoorde ons aan om vaker en met vollere teugen te drinken van het levende water om ons leven geestelijk te verrijken.

President Howard W. Hunter heeft gezegd: 'Mijn hartewens is dat ieder lid van de kerk waardig is om naar de tempel te gaan. Ik hoop dat ieder volwassen lid een tempelaanbeveling waardig is en die inderdaad heeft, ook al staat de afstand naar de tempel geen onmiddellijk of frequent gebruik toe.' Hij wilde dat ieder van ons zou worden versterkt door de 'heiligheid en veiligheid die te vinden zijn binnen de gewijde muren'[22] van het huis des Heren.

Is er een betere manier om de Heiland beter te leren kennen en ons voornemen te versterken om meer op Hem te gaan lijken dan zijn heilige huis vaak te bezoeken en met volle teugen te drinken van het daar aanwe-



De ouderlingen David E. Sorensen en F. David Stanley van de Zeventig in gesprek tussen twee bijeenkomsten in.



President Gordon B. Hinckley

zige levende water? President Hunter wilde dat wij door een rechtschapen levenswandel in aanmerking zouden komen voor de zegeningen van schoonheid, openbaring en vrede waar wij van kunnen genieten in de tempel. Vandaar zijn vaak herhaalde uitnodiging om 'de tempel (...) het overweldigende symbool van [ons] lidmaatschap [in de kerk van de Heer] te laten zijn.'[23]

Vandaag hebben wij de opvolger van president Hunter gesteund. Samen met u verheug ik mij in de gelegenheid die wij in deze plechtige vergadering hebben gehad om president Gordon B. Hinckley te steunen als profeet, ziener en openbaarder, en als spreekbuis voor onze Heer Jezus Christus hier op aarde. Hij is de gezalfde van de Heer. Hij draagt alle sleutels van het priesterschap en is bevoegd ze te gebruiken bij het leiden van het koninkrijk van God. President Hinckley is een trouwe dienstknecht van de Heer wiens hart en stem wij goed kennen. In zijn 37-jarige bediening als algemeen autoriteit van de kerk zijn wij van hem gaan houden. Het is bijna 34 jaar geleden dat hij werd geordend als apostel, een bijzondere getuige van de Heer Jezus Christus. Van alle levende algemene autoriteiten heeft hij het langst gediend. Toen president Hinckley als een van de Twaalf werd geroepen, telde de kerk 1 900 000 leden en 336 ringen, nu 9 000 000 leden en 2000 ringen.

President Hinckley, die geboren is uit een edele vader en een voorbeeldige moeder, leerde als jonge knaap de waarheden van het herstelde evangelie van die geloofsgetrouwe ouders. Hij kreeg groot respect voor zijn afkomst van de pioniers. Hij vervulde een eervolle zending als jonge zendeling in Engeland. Zijn leven lang heeft hij onvermoeibaar gewerkt om het koninkrijk op te bouwen. Hij heeft onder acht presidenten van de kerk gediend, waaronder veertien jaar als raadgever van de laatste drie: president Spencer W. Kimball, president Ezra Taft Benson en president Howard W. Hunter.

President Hinckley heeft een levenslange voorbereiding op zijn huidige roeping achter de rug. Zoals president Boyd K. Packer ons onlangs zei: 'Niemand wordt president van deze kerk zonder daarvoor een leven lang in de leer te zijn geweest.'[24] Uit de Schriften leren wij dat zij die de Heer als profeet dienen, 'volgens de voorkennis van God (...) sedert de grondlegging der wereld [zijn] voorbereid.'[25]

Ik getuig dat president Hinckley in het voorsterfelijk bestaan is geordend, hier is verwekt, voorbereid en door God geroepen 'om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben.'[26] Ik ken hem goed, en wel van mijn jeugd af, en heb kunnen constateren dat het weefsel van zijn edele karakter niet één ondeugdelijke draad bevat. Zijn leven lang heeft president Hinckley met volle teugen van het levende water van de Heer en diens herstelde evangelie gedronken. Wegens zijn rechtschapen gehoorzaamheid zijn stromen levend water uit zijn binnenste gevloeid[27] – en zullen dat blijven doen – om de dorst te lessen van een geestelijk uitgedroogde wereld.

Dankbaar steun ik vandaag ook president Thomas S. Monson en president James E. Faust als raadgevers in het Eerste Presidium. Ook zij zijn vele jaren lang beproefd in de dienst van God en de mensheid. Zij zijn kloekmoedig en trouw. Deze drie presiderende hogepriesters van het Eerste Presidium verdienen onze trouw en toewijding. Wij kunnen hen met absoluut vertrouwen steunen en volgen.

Als bijzondere getuige voeg ik mijn getuigenis bij dat van die gelovige Samaritanen zo lang geleden. Broeders en zusters, ik getuig tot u en tot de gehele wereld dat deze zelfde Jezus van Nazaret, die met de vrouw sprak bij de bron van Jakob, 'waarlijk de Heiland der wereld is'[28] Hij leeft ook nu. Hij is onze Verlosser en onze Voorspraak bij de Vader. Hij staat aan het hoofd van deze kerk, die zijn naam draagt. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen zijn zijn bevoegde en geordende dienstknechten, belast met de heilige verantwoordelijkheid om zijn kerk te leiden in de laatste dagen. Het is onze taak 'de wil te doen van desgenen, die [ons] gezonden heeft'[29] en allen van dat levende water te voorzien die ernaar dorsten. Aldus getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 Johannes 4:9.
2 Johannes 4:10.
3 Johannes 4:11.
4 Johannes 4:13–14.
5 Johannes 4:15.
6 Conference Report, Oktober 1968, blz. 96.
7 Leer en Verbonden 63:23; cursivering toegevoegd.
8 Johannes 4:26.
9 Johannes 4:29.
10 Johannes 4:32.
11 Johannes 4:34.
12 Johannes 4:40.
13 Johannes 4:42.
14 LV 123:12.
15 Jeremia 2:13
16 Johannes 7:37.
17 *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 delen (Salt Lake City: Bookcraft, 1965–1973), deel 1, blz. 151–152.
18 LV 1:38.
19 Johannes 4:42.
20 *De Ster*, oktober 1994, blz. 4.
21 *De Ster*, idem, blz. 3.
22 *De Ster*, november 1994, blz. 4.
23 *De Ster*, januari 1995, blz. 7.
24 *Ensign*, april 1995, blz. 30.
25 Alma 13:3.
26 3 Nephi 5:13.
27 Zie Johannes 7:38; LV 63:23.
28 Johannes 4:42.
29 Johannes 4:34.

Zaterdagmiddagbijeenkomst
1 april 1995

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Ted E. Davis
van het kerkelijk verificatiecomité

Aan het Eerste Presidium van
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Het verificatiecomité opereert onafhankelijk van alle functionarissen, werknemers, ondernemingen en afdelingen van de kerk, inclusief de afdeling verificatie, en brengt rechtstreeks verslag uit aan het Eerste Presidium. Wij hebben toegang tot alle relevante verslagen en rapporten. We hebben de nauwkeurigheid doorgelicht van de controles van ontvangsten en uitgaven en andere werkwijzen die de bezittingen van de kerk en haar organisaties waarborgen, waaronder begroting, boekhouding, verificatie. We hebben ook de financiële overzichten van de kerk over het boekjaar 1994 doorgelicht.

Alle uitgaven van de algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschap, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité en het begrotingscomité beheren de grote uitgaven binnen de goedgekeurde begrotingen.

De afdeling verificatie voert op dit moment een verificatie uit van de financiële activiteiten van de kerk en verwante ondernemingen over het jaar 1994, in overeenstemming met de erkende accountantsnormen. Ook verricht zij wereldwijd financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen van de kerk. Zij bestaat uit beëdigde accountants en bevoegde verificateurs. De afdeling verificatie opereert onafhankelijk van alle andere afdelingen van de kerk en brengt rechtstreeks verslag uit aan het Eerste Presidium. De boekhouding van naamloze vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, wordt geverifieerd door de afdeling verificatie of door onafhankelijke, erkende accountantskantoren. De Brigham Young University en andere instituten voor hoger onderwijs worden geverifieerd door onafhankelijke, erkende accountantskantoren. De afdeling verificatie heeft richtlijnen vastgelegd voor de verificatie van units op ring- en wijkniveau en houdt toezicht op die verificatie, alsmede de uitgaven die door die units gedaan worden.

Gebaseerd op haar inspectie van het financiële controlesysteem binnen de kerk en de verificatierapporten, is de afdeling verificatie van mening dat de inkomsten en uitgaven van de kerk in het jaar dat op 31 december 1994 afliep, in alle materiële opzichten gecontroleerd en verantwoord zijn volgens de door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ
Ted E. Davis, voorzitter
Donald D. Salmon
James B. Jacobson



Statistisch rapport 1994

Voorgelezen door
F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1994. (De onderstaande gegevens zijn gebaseerd op de rapporten van 1994 die voor deze conferentie beschikbaar waren.)

Units

Ringen	2008
Districten	709
Zendingsgebieden	303
Wijken en gemeenten	21774
Soevereine staten en territoriums met georganiseerde wijken of gemeenten	156

Ledental

Ledental	9024569
Ingeschreven kinderen gedoopt in 1994	72538
Bekeerlingen gedoopt in 1994	300730

Zendelingen

Voltijdzendelingen	47311

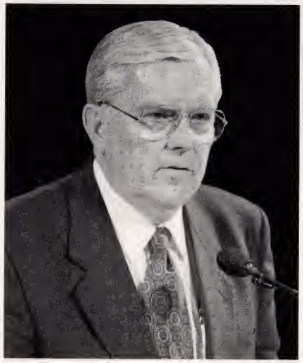
Vooraanstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

President Ezra Taft Benson, dertiende president van de kerk, op 94-jarige leeftijd, op 30 mei 1994; *president Howard W. Hunter*, veertiende president van de kerk, op 87-jarige leeftijd, op 3 maart 1995; *ouderling Clinton L. Cutler*, lid van het Tweede Quorum der Zeventig; *ouderling Sterling W. Sill*, emeritus lid van het Presidium der Zeventig; *Eudora Widtsoe Durham*, weduwe van ouderling G. Homer Durham, voormalig lid van het Presidium der Zeventig; *Weston Eugene Hamilton*, lid van het algemeen kerkelijk financieel comité; *Oakley S. Evans*, voormalig president van het Tabernakelkoor. □

Antwoorden op levensvragen

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het evangelie van Jezus Christus geeft antwoord op de levensvragen van hen die het plan van onze Hemelse Vader begrijpen.'



De moeilijkste vragen van het leven zouden weleens met het woordje *waarom* kunnen beginnen. 'Waarom is het leven zo moeilijk?', 'Waarom is er zoveel leed, haat en ellende in de wereld?', 'Waarom sterven sommigen jong?', of: 'Waarom lijden onschuldige mensen?' Wij worstelen allemaal wel eens met de wisselvalligheden van het leven en stellen wij ons dergelijke vragen. Ik wil mij in het bijzonder richten tot de jonge leden van Gods gezin en hun vertellen waarom ik geloof dat de enige afdoende antwoorden op zulke vragen aangereikt worden vanuit het vertroostende perspectief van geloof in onze Hemelse Vader en in zijn eeuwig geluksplan voor ons.

De profeet Alma heeft dat plan 'het grote plan van geluk' genoemd (zie Alma 42:8). Het is beter bekend als het heilsplan. Het is zo wonderlijk eenvoudig voor iedereen die in de geest van gebed de echte zin en het doel van het leven wil leren kennen.

Zowel vroeger als in onze tijd heeft God via profeten de leerstellingen van zijn 'grote plan van geluk' geopenbaard. Het zijn oneindige, eeuwige, absolute en onveranderlijke beginselen. Alma leerde ons dat God 'hun geboden [gaf], *nadat* Hij hun het plan der verlossing had bekendgemaakt' (Alma 12:32; cursivering toegevoegd). Volgens dat plan is iedereen die op aarde geleefd heeft of zal leven een geestkind van hemelse ouders. Wij hebben bij hen gewoond voordat wij naar deze aarde kwamen om een lichaam van vlees en been te ontvangen.

'Indien Adam [en Eva] niet had[den] overtreden, zou[den] zij niet zijn gevallen, doch in de hof van Eden zijn gebleven. (...)

'En [zij] zouden geen kinderen hebben gehad. Zij zouden daarom in een staat van onschuld zijn gebleven, en geen vreugde hebben gehad. (...)

'Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben' (2 Nephi 2:22–23, 25).

Na de val gaf God Adam de opdracht zijn vrouw Eva aan te kleven (zie Mozes 3:24; Leer en Verbonden 42:22). 'God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde' (Genesis 1:28). Dat gebod heeft Hij nooit ingetrokken.

Het plan van onze Vader voorziet in de verlossing van de val door de verzoening van Jezus Christus. Hij was de eniggeboren Zoon van God en de enige persoon zonder zonde die ooit heeft geleefd; Hij bracht de volmaakte verzoening voor de mensheid tot stand. Die verzoening is onvoorwaardelijk op iedereen van toepassing wat de opstanding uit de stoffelijke of lichamelijke dood betreft, omdat iedereen door de verzoening uit het graf zal opstaan met een onsterfelijk lichaam. Maar wanneer het gaat om de persoonlijke zonden van ieder mens, is de verzoening wel voorwaardelijk. Het is dan alleen van toepassing naarmate iemand geloof heeft in Jezus Christus, zich bekeert en leeft volgens het evangelie. De verhoging en het eeuwige leven bij God zijn voorbehouden aan diegenen die de geboden onderhouden.

Daarom is het sterfelijk leven een periode waarin ons begrip van het plan van onze Hemelse Vader beproefd wordt, en natuurlijk ook, onze gewilligheid om het te gehoorzamen. Gehoorzaamheid is van wezenlijk belang om verhoging en het eeuwige leven te verkrijgen. Koning Benjamin heeft uitgelegd dat de 'Here God Zijn heilige profeten onder alle mensenkinderen gezonden [heeft] om deze dingen aan alle geslachten, natiën en talen te verkondigen, zodat (...) allen, die [in] Christus (...) zouden geloven, vergeving van hun zonden mochten ontvangen en zich met zeer grote vreugde verblijden' (Mosiah 3:13).

Ook leerde hij zijn volk 'de gezegende en gelukkige toestand [te] overdenken van hen, die de geboden van God bewaren. Want ziet, zij worden in alles gezegend, zowel in het stoffelijke als in het geestelijke; en indien zij getrouw volharden tot het einde, worden zij in de hemel ontvangen, opdat zij daardoor met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid kunnen wonen' (Mosiah 2:41).

Wat een heerlijke zekerheid te weten dat het hoofddoel van de God der hemelen is 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39), of met andere woorden, ons eeuwig geluk en onze eeuwige vreugde. Ik vraag me weleens af of wij de betekenis daarvan voldoende begrijpen, en welke invloed dat op ons leven zou moeten hebben. Wij dienen voldoende aandacht te schenken aan de leerstellingen van het echte geluk, dat oneindig en eeuwig is. Die leerstellingen dienen centraal te staan in al ons kerkonderricht en in alles wat we doen.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Wij kunnen niet alle geboden onderhouden, als wij niet eerst weten waaruit ze bestaan; wij kunnen ook niet verwachten ze alle te kennen, of meer dan we nu kennen, tenzij wij ons onderwerpen aan alle die we reeds ontvangen hebben' (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 231). Wij dienen de fundamentele leerstellingen te kennen en de reddende verordeningen te ontvangen die essentieel zijn voor onze eeuwige verhoging en ons geluk. In onze huidige sterfelijke toestand bedekt de sluier der vergetelheid ons verstand zodat we onszelf kunnen bewijzen, namelijk dat we 'alles zullen doen wat de Here, [onze] God, [ons] ook zal gebieden' (Abraham 3:25). Ook al is ons huidige zicht op de eeuwigheid beperkt, toch heeft de Heer ons niet zonder leiding gelaten. Hij heeft ons de Schriften gegeven, en apostelen en profeten door wie Hij zijn plan voor onze verhoging en het eeuwige leven heeft geopenbaard. En wij hebben de Trooster, de Heilige Geest, die ons leiding geeft.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: '(...) gehoorzaamheid brengt reine, onbevlekte vreugde en vrede met zich mee. En daar God ons geluk voor ogen heeft, (...) heeft Hij nimmer een verordening uitgevaardigd of zijn volk een gebod gegeven – en zal dat ook nooit doen – dat er niet op ge-

richt is het door Hem vastgestelde geluk te bevorderen, en dat niet zal voeren tot de grootste mate van vreugde en heerlijkheid voor hen die zijn wet en zijn verordeningen ontvangen' (*Leringen*, blz. 231).

Essentieel voor onze kennis van het geluksplan is een goed begrip van het geweldige beginsel keuzevrijheid. Men hoeft niet veel tijd in de school van de sterfelijkheid door te brengen om te beseffen dat het plan van onze Hemelse Vader niet het opperste geluk brengt op ieder ogenblik van onze reis door de sterfelijkheid. De realiteit van het leven kan zeer hard zijn en hartzeer en beproeving meebrengen.

Men kan leed, ongeacht de aanleiding of bron daarvan, niet aanschouwen zonder zelf pijn en mededogen te voelen. Ik kan begrijpen waarom iemand die geen eeuwig perspectief heeft en de schrijnende reportages ziet over uitgehongerde kinderen en de onderlinge wreedheid van de mens, wellicht zijn vuist tegen de hemel schudt en roept: 'Als er een God bestaat, hoe kan Hij dan zulke dingen dulden?'

Het antwoord is niet eenvoudig, maar evenmin erg ingewikkeld. God heeft zijn plan in werking gesteld. Het ontvouwt zich volgens natuurlijke wetten, die eigenlijk Gods wetten zijn. En omdat het de zijne zijn, is Hij erdoor gebonden, net als wij. Ik onderken dat de Heer, om redenen die ons stervelingen ontgaan, de elementen kan beheersen. Meestal echter grijpt Hij niet in, maar laat Hij de natuur haar loop hebben. In deze onvolmaakte wereld gebeuren er weleens nare dingen. Zo nu en dan verschuiven de fundamenten van de aarde, wat aardbevingen veroorzaakt. Bepaalde weerspatronen veroorzaken orkanen, overstromingen en droogte.

Veel van onze tegenspoed is mensenwerk. Het hart van de mens versteent, zodat de geest van Satan zijn daden beheerst. De Heiland voorzag het leed van onze tijd, en zei: 'De liefde der mensen zal verkoelen, en ongerechtigheid zal in grote mate heersen' (LV 45:27). Geweld, immoraliteit en ander vormen van slechtheid woekeren op de aarde. Veel van onze tegenspoed vindt zijn oorsprong in het beginsel keuzevrijheid.

Meestal denken wij dat keuzevrijheid een persoonlijke zaak is. Als we iemand vragen keuzevrijheid te omschrijven, kan het antwoord min of meer als volgt luiden: 'Keuzevrijheid betekent dat ik vrij ben om zelf te kiezen.' Vaak gaat men voorbij aan het feit dat keuzen gevolgen hebben; wij vergeten dat keuzevrijheid ook andere mensen is vergund. Soms ondervinden wij de negatieve gevolgen van andermans keuzevrijheid. Onze Hemelse Vader vindt keuzevrijheid zo belangrijk dat Hij zijn kinderen toestaat die te gebruiken – ten goede of ten kwade.



Het geluksplan is beschikbaar voor al zijn kinderen. Als de wereld het zou aanvaarden, zou er vrede, vreugde en overvloed op aarde zijn. Veel van het leed dat we tegenwoordig kennen zou men kunnen uitbannen als alle mensen het evangelie zouden begrijpen en naleven.

Wij stervelingen hebben – vanuit eeuwig perspectief gezien – een beperkt zicht op het leven. Maar als wij het plan van onze Hemelse Vader kennen en begrijpen, zien we in dat hoe wij omgaan met tegenspoed één van de belangrijkste manieren is waarop wij getoetst worden. Ons geloof in onze Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, is de bron van innerlijke kracht. Door geloof kunnen wij vrede, troost en moed vinden om te volharden. Naarmate wij van ganser harte op God en op zijn plan voor ons geluk vertrouwen, en niet 'op eigen inzicht steunen' (zie Spreuken 3:5), krijgen wij hoop. Hoop komt voort uit geloof en geeft zin aan alles wat wij doen. Zij troost ons in tegenspoed, sterkt ons in beproeving en geeft ons gemoedsrust wanneer er aanleiding is voor twijfel of smart.

Door ons te concentreren op het plan van onze Hemelse Vader voor ons eeuwige geluk en de beginselen daarvan na te leven, kunnen wij afstand nemen van de godeloosheid van de wereld. Wanneer wij verankerd zijn in een juist begrip van wie wij zijn, waarom wij op aarde zijn en waar wij heen kunnen gaan na het aardse leven, kan Satan ons geluk met geen enkele vorm van verleiding bedreigen. Als wij vastbesloten zijn om volgens het plan van onze Hemelse Vader te leven, zullen wij de keuzevrijheid die wij van God ontvangen hebben, gebruiken om beslissingen te nemen die gebaseerd zijn op geopenbaarde waarheid en niet op de mening van iemand anders of op de huidige opvattingen van de wereld.

Wij staan, bijvoorbeeld, op de drempel van een tijdperk waarin de 'informatiesnelweg' zich een breed pad zal banen tot in onze huiskamer. Met de glasvezeltechnologie kan onze woning een ongelooflijk groot assortiment boodschappen en invloeden ontvangen. Die snelweg zal een informatiekanaal worden dat onze cultuur kan veranderen, en dus ook, ons leven. In het besef dat het belangrijk is om ons verstand te voeden met de veelbelovende mogelijkheden van die informatiesnelweg, moeten wij tegelijk uitermate voorzichtig zijn in onze programmakeuze en ons afvragen welke invloed die media op ons leven kunnen hebben. Zij die het eeuwige plan van onze Hemelse Vader voor de vreugde en het

geluk van zijn kinderen begrijpen, zullen beter voorbereid zijn om de juiste keuzen te doen nu de informatiesnelweg de wereld begint te veroveren. De computer, televisie, satelliet, microchip, en zelfs de telefoon, kunnen alle ons leven verrijken en voor ons een zegen zijn – of een vloek.

Daarom is het zo belangrijk de beslissingen in ons leven te baseren op het plan van onze Hemelse Vader. Wanneer wij werkelijk geloven dat wij zijn kinderen zijn en op aarde leven om in geloof de leringen en de geboden van God en van zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus te leren naleven, zullen wij keuzen doen die ons het recht zullen geven om op een dag bij Hen terug te keren.

Het evangelie van Jezus Christus begrijpen en Hem volgen als onze Heiland en Verlosser zal zijn uitwerking hebben op ieder aspect van ons leven, met inbegrip van al onze keuzen. Wie leeft volgens het eeuwige plan van onze Hemelse Vader zal geen informatie in zich willen opnemen die onbetamelijk of ongewenst is. Evenmin zullen zij hun geestelijke fijngevoeligheid willen vernietigen door onzedelijke handelingen of door het gebruiken van schadelijke stoffen. Noch zullen zij zoeken naar mazen in de leer om tegen de geordende leiders van de kerk in te gaan, of trachten de eenvoudige waarheden van het evangelie te veranderen. Zij zullen niet proberen een levensstijl te rechtvaardigen die niet overeenstemt met dat geluksplan. Wie zulke dingen doet, zal nooit de gemoedsrust en vreugde vinden die voortvloeien uit het naleven van het evangelie. Alle kinderen van onze Vader kunnen door gebed te weten komen wie zij zijn, en het echte geluk vinden, mits zij Gods geboden bewaren en tot het einde toe volharden. President Howard W. Hunter heeft gezegd:

'Er is niets droevigs of sombers aan iemand die de waarheden van het evangelie aanvaardt en die beginselen toepast in zijn dagelijks leven' (Conference Report, oktober 1961, blz. 108).

Het evangelie van Jezus Christus geeft antwoord op de levensvragen van hen die het plan van onze Hemelse Vader begrijpen. Mogen wij leren de leringen van het evangelie en het heilsplan in geloof en met geheel ons hart en verstand te aanvaarden. Denk eraan, broeders en zusters, dat de leiders van de kerk het evangelieplan begrijpen en aanvaarden en het te allen tijde en op alle plaatsen zullen verdedigen.

Mijn getuigenis valt samen met dat van de geliefde apostel, Johannes: 'Indien gij [deze dingen] weet, zalig zijt gij, als gij [ze] doet' (Johannes 13:17). Mogen wij zoeken naar de leringen en geboden van het grote geluksplan, en wanneer wij ze gevonden hebben, ze dan ook gewillig aanvaarden. Zo zullen wij blijvende vreugde, geluk en vrede vinden. Jezus heeft gezegd: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:27).

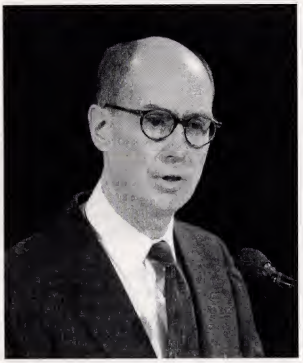
Ik geef u mijn getuigenis dat wij de beloofde vrede van de Heer kunnen ontvangen wanneer wij de beginselen van het geluksplan van onze Hemelse Vader kennen en naleven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



'Wees Hem altijd indachtig'

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Dankzij Hem zullen wij opstaan.
Dankzij zijn verzoening, kunnen we verhoogd worden.'



Jaren geleden moest ik naar Brazilië voor een bepaalde opdracht. Ik moest een conferentie bijwonen in een stad die op twee uur rijden van São Paulo lag. Een lid van het Quorum der Twaalf zou die conferentie presideren. Ik had gehoopt in de auto te kunnen meerijden waarin hij zat om nog wat van hem te kunnen leren. Maar hij stelde voor dat ik een andere auto zou nemen en de zendelingen zou meenemen. Hij zei: 'Leer hun onderweg iets.' Ik nam dus plaats vooraan in de auto en merkte dat mijn reisgezellen twee zendelingzusters waren die naar die stad waren overgeplaatst.

Nadat we kennis gemaakt hadden, draaide ik me om en vroeg hen: 'Waar zullen we het over hebben?' Erg enthousiast en bijna in koor zeiden ze: 'Vertel ons hoe we ootmoediger kunnen worden.'

Misschien hebt u net als ik ook met dat probleem geworsteld. Van die autorit herinner ik me alleen nog de groene Braziliaanse heuvels, en dat ik op het einde van de reis het gevoel had dat ik in mijn opdracht mislukt was. Kon ik op deze prachtige dag maar opnieuw met hen praten. Sinds mijn bezoek gistermiddag bij president Hinckley, toen hij mij tot dit heilige ambt riep, heb ik nog meer geleerd over dat onderwerp. Ik denk dat ik hun vraag nu iets beter kan beantwoorden.

Ten eerste zou ik beseft hebben dat zij hun eerste les al in hun hart geleerd hadden. Alleen al het feit dat ze de vraag stelden hield in dat zij dat overweldigende gevoel van twijfel aan zichzelf overwonnen hadden en de hoop koesterden dat zij door ontvankelijk te zijn en te leren wat zij moesten doen, betere mensen konden worden. Als ik opnieuw met hen kon praten, dan zou ik hen gewoon het volgende stukje advies meegegeven hebben. Ik zou gezegd hebben: 'Wees Hem altijd indachtig' (Moroni 4:3; 5:2; LV 20:77, 79).

Ik zou geprobeerd hebben hen daarbij te helpen door hen in gedachten mee te nemen naar de hof waar de Heiland van de wereld de volgende woorden heeft uitgesproken: 'Vader, indien Gij wilt, neemt deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede' (Lucas 22:42).

Daarna zou ik hen in gedachten meegenomen hebben naar dat heerlijke moment in het Boek van Mormon toen de opgestane Heer aan het volk in Amerika verscheen en zei: 'En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit de bittere beker gedronken die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen' (3 Nephi 11:11).

Van de zachtheid in hun stem en in hun ogen weet ik nu dat die zendelingen Hem toen, en waarschijnlijk altijd, indachtig waren geweest. Zijn volmaakte voorbeeld zou hen in hun hart getroffen hebben en hun het antwoord gegeven hebben op hun vraag: 'Vertel ons hoe wij ootmoediger kunnen worden.'

Toen we de stad bereikt hadden, zetten we hen af bij een bushalte en reden verder naar de conferentie. O, hoe wens ik nu dat ik toen geweten had wat ik gisteravond geleerd heb en hen in de auto vers 23 uit de eerste afdeling van de Leer en Verbonden had voorgelezen dat luidt: 'Opdat de volheid van Mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld en voor koningen en regeerders.' En dan verder vanaf vers 26:

'En in zoverre zij wijsheid zochten, zij mochten worden onderricht;

'En in zoverre zij zondigden, zij mochten worden gekastijd, opdat zij zich zouden bekeren;

'En in zoverre zij ootmoedig waren, zij sterk mochten worden gemaakt, en van omhoog gezegend, en van tijd tot tijd kennis mochten ontvangen' (verzen 26–28).

Zij zouden geweten hebben dat de Heiland het in die verzen over hen had. En in hun ootmoed zouden zij geleerd hebben dat hun de macht gegeven was om zijn heilige naam te verkondigen.

De afgelopen uren heb ik nog andere zegeningen begrepen die te maken hebben met 'Hem altijd indachtig zijn'. Ik moest denken aan een gezin in Albuquerque (New Mexico) dat ik jaren geleden ontmoet heb:



een vader, een moeder en hun twee tienermeisjes die van geen enkele kerk lid waren, maar wel dagelijks als gezin de Bijbel lazen. Zij dachten veel na over het leven van de Heiland en over zijn woorden. Toen wij hen ontmoetten, waren zij tot de slotsom gekomen dat Christus' kerk op aarde bestond en dat zij die moesten vinden. Zij wisten dat die gevestigd zou zijn op het fundament van profeten en apostelen, omdat Christus zijn kerk in het midden des tijds zo had georganiseerd. Zij begrepen ook dat de herrezen Heer aan zijn apostelen verschenen was.

Toen wij dus getuigden dat God de Vader en zijn Zoon, de Heiland van de wereld, aan een jonge profeet, Joseph Smith, verschenen waren, leek hen dat volkomen logisch. En toen zij ons hoorden getuigen dat Petrus, Jakobus en Johannes verschenen waren om het priesterschap te herstellen, wisten zij dat dat nodig was geweest. En de Heilige Geest, die zij ook herkenden, vertelde hun dat het waar was. Gisteravond, of vanochtend vroeg, besefte ik dat zij de waarheid herkend hadden, namelijk dat dit de kerk van Jezus Christus is, voornamelijk omdat zij Hem altijd indachtig geweest waren. Zij hadden dagelijks over Hem gelezen in de Bijbel. Daarom herkenden zij Hem. En na hun doop waren zij klaar om een hedendaagse profeet te volgen omdat zij wisten dat de Heiland altijd via zijn profeten spreekt om zijn volk tot zegen te zijn.

Ik zal mijn verbond nakomen om zijn naam op mij te nemen en Hem altijd indachtig te zijn. En ik zal overal gaan waar ik gestuurd word om Hem te verkondigen en de verordeningen te verrichten waardoor we zijn naam op ons nemen en beloven Hem altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden.

En als mijn toehoorders die uitnodiging aanvaarden, zullen zij dezelfde kennis ontvangen die ik bezit: dat God, onze Vader, leeft. Dat zijn Zoon, Jezus de Christus, de wil van de Vader vervulde en verzoening deed voor al onze zonden. Dankzij Hem zullen wij opstaan. Dankzij zijn verzoening, kunnen we verhoogd worden. De Heer heeft hemelse boodschappers gestuurd om sleutels te bevestigen op zijn profeet, Joseph Smith. De Heer heeft zijn hedendaagse profeet, Gordon B. Hinckley, geroepen. Door hem zal de Heiland tot ons spreken en tot de hele wereld.

En als mijn toehoorders de naam van de Heiland op zich willen nemen en Hem altijd indachtig zijn en zijn geboden onderhouden, dan zullen ze uiteindelijk tot Hem komen, en Hij zal hen huiswaarts leiden, huiswaarts naar zijn Vader en onze Vader, waar we voor eeuwig als gezin kunnen wonen. Van die waarheden getuig ik, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Een verbond van liefde

Aileen H. Clyde
Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Dankzij onze relatie met Hem, kunnen wij licht en liefde naar elkaar toe weerspiegelen en kunnen wij onze ziel voor eeuwig bezitten.'



Want bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de Here (...)' (Jesaja 54:10; 3 Nephi 22:10).

Zulke schriftuurlijke taal overweldigt mijn verstand en doordringt mij van de realiteit van Gods liefde en het feit dat wij belangrijk voor Hem zijn. Heeft Hij destijds ook *zo* tot ons gesproken in die raadsvergadering, toen wij voldoende begrip hadden om te kiezen voor Christus? Toen al, voor wij naar de aarde kwamen, moeten wij zijn gaan bouwen aan die verbondsrelatie met de Heiland die zo onmisbaar is voor ons eeuwige leven. Volgens mij hebben wij er toen voor gekozen te worden geleid – zoals wij dat ook nu hebben gedaan – door zijn liefdevolle zorg voor onze goddelijke en unieke identiteit. Die beslissing destijds was van het grootste belang. Wanneer wij ons nu op een kruispunt bevinden, of voor een dilemma staan, kunnen wij ons tot diezelfde bron wenden voor de moed om onze reis voort te zetten.

'Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met mijn heilrijke rechterhand' (Jesaja 41:10).

Van de vele zegeningen die ik heb ontvangen door mijn kennis van het evangelie, ben ik het allerdankbaarst voor de leerstelling dat ons leven hier eeuwige betekenis heeft en dient ter verheerlijking van God. Wij staan centraal in zijn grote werk. Hij leert ons, dat naarmate wij zijn licht ontvangen, wij dat kunnen weerspiegelen in de wereld.

Er bestaat een voortdurende strijd om onze kennis van het licht op te laten wegen tegen de dwaling en de smart die kenmerkend zijn voor onze wereld. In deze tijd zien wij de verleidingen vanouds op nieuwe manieren. Zij kunnen door de technologie veelkleurig worden vergroot, waardoor zij op vele plaatsen toegang hebben. Die beelden zijn gericht op de jeugd, op de naïevelingen en de kwetsbaren – ja, op ieder van ons. Allerlei geweld wordt afgebeeld in videospelletjes; wij zien zelfs geweld in onze eigen woonbuurt. Omgeven door gevaar, verkilt onze liefde, zodat wij ons voor onze verdediging misschien wenden tot de wapens die ons bedreigen. Of nog erger, door onze angst gaan we ons misschien *tegen* elkaar beschermen in plaats van onze belofte na te komen om een licht en bescherming te zijn *voor* elkaar.

Joseph Smiths vertaling van Matteüs 16:27–29 verduidelijkt punten die de discipelen van Christus behoren te begrijpen:

'Overtreedt mijn geboden niet om uw leven te redden; want ieder, die zijn leven in deze wereld zal willen behouden, zal het in de toekomende wereld verliezen.

'En ieder, die zijn leven in deze wereld verliest, om Mijnentwil, die zal het in de toekomende wereld vinden.

'Daarom, verzaakt de wereld, en redt uw ziel (...)' (Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 16:27–29).

Wij moeten vertrouwen op het licht van Christus om deze leerstelling te begrijpen, maar wij kunnen niet toestaan dat onze angst ons ervan weerhoudt onze ziel te bezitten. Dit is wat er staat in afdeling 101 van de Leer en Verbonden:

'Vreest daarom zelfs de dood niet; want in deze wereld is uw vreugde niet volkomen, maar in Mij is uw vreugde volkomen.

'Bekommert u daarom niet over het lichaam, noch over het leven van het

lichaam; maar bekommert u over de ziel, en over het leven der ziel.

'En zoekt altijd het aangezicht des Heren, opdat gij uw ziel in lijdzaamheid moogt bezitten, en gij zult het eeuwige leven hebben' (Leer en Verbonden 101:36–38).

Het is een positieve reactie van onze *ziel* wanneer zij de liefdevolle beloften van Christus aanvoelt en aanvaardt. Luister naar Jesaja's beschrijving van wat de Heer reeds voor ons heeft gedaan:

'Zo zegt God, de Here, die de hemel schiep en hem uitspande; die de aarde uitbreidde met alles wat daaruit ontsproot; die aan de mensen die daarop wonen, de adem gaf en de *geest* aan hen die daarop wandelen' (Jesaja 42:5).

Vervolgens schrijft Jesaja over de tedere en liefdevolle geruststellingen van de Heer:

'Ik, de Here, heb u geroepen in gerechtigheid, uw hand gevat, u behoed en u gesteld tot een verbond voor het volk, tot een licht der natiën: (...)

'Het vroegere, zie, het is gekomen, en nieuwe dingen kondig Ik u aan; voordat zij uitspruiten, doe Ik ze u horen.

'Zingt de Here een nieuw lied, zijn lof van het einde der aarde (...)' (Jesaja 42:6, 9–10).

Het boek Alma leert ons dat het lied dat Hij ons vraagt te zingen een lied van verlossende liefde is (Alma 5:26). Later, toen de Heiland in Palestina werd gevraagd het eerste en grootste gebod te noemen, antwoordde Hij prompt:

'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand (...)

'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:37, 39).

Dat zijn duidelijke, allesomvattende uitspraken. Zij geven aan hoe wij ons kunnen gaan inzetten voor zijn verbond. En omdat Hij ons kent, eist Hij stellig niets wat boven ons vermogen gaat.

De liefde die Christus van ons eist, vergt een geweldige verandering en grote nederigheid. Zij vergt dat wij hoogmoed verzaken en ons ontdoen van afgunst. Zij vergt dat wij noch onze broeders en zusters bespotten, noch *wie dan ook* vervolgen. Christus wist dat het pijnlijk voor ons zou zijn om zulke eigenschappen bij onszelf te vinden en dat zelfs het herkennen daarvan een grote inspanning zou vergen. Hij zei:

'Indien uw hand of uw voet u tot zonde verleidt, houw hem af en werp hem weg' (Matteüs 18:8).

Hij stelde daarmee geen zelfverminking voor, maar liet zien dat Hij wist hoe pijnlijk het voor ons kon zijn om onszelf van zulke zaken te ontdoen. Wanneer wij de veranderingen tot stand hebben gebracht waartoe alleen wij in staat zijn, dan kunnen wij, door het zoenbloed van Christus, de vergeving



ZHV-zusters verlenen hun steun tijdens de plechtige vergadering.

ontvangen die alleen Hij kan schenken. De wisselwerking van die handelingen geeft aan dat de Heer een hoge dunk heeft van onze vermogens. Iedereen die ervaring heeft gehad met de liefde van de Heer kent het gevoel van moed dat wij ontvangen wanneer wij ons deel van die afspraak nakomen en Hem eren door te streven naar zijn Geest en ons best te doen. Nogmaals, er wordt ons gezegd:

'(...) Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en mijn vredesverbond zal niet wankelen (...)' (Jesaja 54:10; 3 Nephi 22:10) en '(...) zie, Ik zal uw stenen leggen met sierlijke kleuren, en zal u met saffieren grondvesten' (3 Nephi 22:11; Jesaja 54:11).

Zulke schriftuurlijke taal eist mijn aandacht op. Te midden van een woelige wereld vormen mijn verbonden met de Heer de fundering waar ik op vertrouw. Ja, inderdaad, ze zijn als saffieren en onbetaalbare schatten. Dankzij die verbonden ben ik eeuwig verbonden met mijn geliefden en met God. Het zijn de herstelde beginselen en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus die binnen het bereik zijn van rechtschapen mensen door de macht van het heilige priesterschap van God, waaronder de doop, de gave van de Heilige geest en de tempelverbonden. Dat zijn de manieren die ons zijn gegeven, en die wij uit vrije wil hebben gekozen, om het eeuwige leven te kunnen verkrijgen.

'En nu zult gij, wegens het verbond, dat gij hebt gesloten, de kinderen van Christus worden genoemd, Zijn zonen en Zijn dochteren; want ziet, heden heeft Hij u geestelijk gewonnen; want gij zegt, dat uw hart door geloof in Zijn naam is veranderd; daarom zijt gij uit Hem geboren en zijt gij Zijn zonen en Zijn dochteren geworden' (Mosiah 5:7).

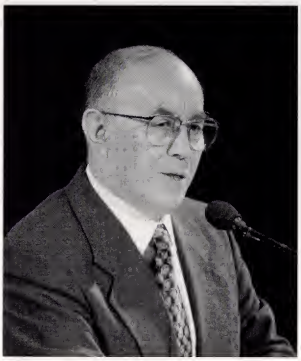
Wegens zijn grote liefde en wegens ons verlangen om door zijn licht te worden geleid, maken wij dus deel uit van de familie van Christus. Dankzij onze verbonden worden wij beschermd tegen eenzaamheid en vervreemding. Dankzij onze relatie met Hem, kunnen wij licht en liefde naar elkaar toe weerspiegelen en kunnen wij onze ziel voor eeuwig bezitten.

Ik getuig dat het een grote zegen is die dingen te weten. Ik ben zo dankbaar voor de getuigenissen uit de Schriften en dat ik mag weten dat Christus leeft en aan het hoofd staat van zijn kerk. Ik weet dat Hij in ons kan leven naarmate wij zijn geboden onderhouden. Dat zeg ik in alle nederigheid, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wij hebben het geloof behouden

Ouderling Eduardo Ayala
van de Zeventig

'Er zijn zulke geweldige lessen te leren in die afgelegen en geïsoleerde dorpen, waar het vaak moeilijk is voor de leden van de kerk om te leven volgens hun godsdienstige overtuiging en de evangeliebeginselen.'



Het maakt deel uit van onze roeping als algemeen autoriteit om bepaalde landen, plaatsen of groepen van mensen te bezoeken. Soms is dat niet zonder gevaar. Verschillende omstandigheden in die gebieden zorgen er vaak voor dat we de plaatsen die wij moesten bezoeken, niet kunnen bereiken.

Ik kreeg eens de opdracht een ring te bezoeken in het prachtige Peruaanse hoogland. Het was een ring die al langer dan twee jaar niet meer was bezocht door een algemeen autoriteit omdat het te gevaarlijk was om te reizen in dat gebied. Wij ontvingen de vereiste toestemming en begonnen, samen met de zendingspresident, aan de vijf-uur-lange reis naar het mooie Mantaro-dal.

De ringpresident en zijn raadgevers stonden ons op te wachten bij het ringcentrum. Toen zij ons zagen aankomen, verscheen er een blijde lach op hun gezicht. Er volgde een stevige, broederlijke omhelzing. Drie jaar eerder waren er twee van onze geliefde zendelingen in die stad omgebracht. Na onze liefdevolle omhelzing vroeg ik aan de ringpresident: 'Heeft u in de tijd dat wij u niet hebben kunnen bezoeken veel te lijden gehad?' Met tranen in de ogen antwoordde hij: 'Ja, we hebben veel geleden, maar wij hebben het geloof behouden.' Dat eenvoudige antwoord trof ons in ons hart en wij konden voelen dat de hand van de Heer hen nabij was geweest in die moeilijke periode die zij als volk en als leden van de kerk hadden doorstaan.

Wij leerden veel uit ons gesprek, onder meer hoe men het geloof kan behouden in zulke gebieden, ver weg van grote steden en van de hoofdzetel van de kerk. Wij konden minstens vijf beginselen onderscheiden die hen hadden geholpen om hun moeilijkheden te overwinnen.

Ten eerste: zij bleven altijd vertrouwen op de Heer en al hun geloof in Hem stellen. Dat was de basis van hun zekerheid. Zij vertrouwden erop dat Hij hen zou beschermen en leiden. De Heer heeft gezegd: 'Indien gij geloof in Mij zult hebben, zult gij macht hebben om alles te doen wat nuttig is in Mij' (Moroni 7:33).

Zo nu en dan zoeken we in onze wanhoop naar andere wegen, andere leidslieden. Maar zij die ons raad geven zijn niet altijd in staat om ons te helpen omdat zij onze geestelijke noden niet begrijpen. Zij zijn niet in staat om ons de raad en de openbaring te geven waaraan we in moeilijke omstandigheden behoefte hebben.

Wij hebben het grote voorbeeld van de zoons van Mosiah die in het land Nephi veel tegenspoed en beproevingen kenden. Door hun vertrouwen in de Heer, 'bezocht de Here hen met Zijn Geest en zeide hun: Weest vertroost. En zij waren vertroost. (...)

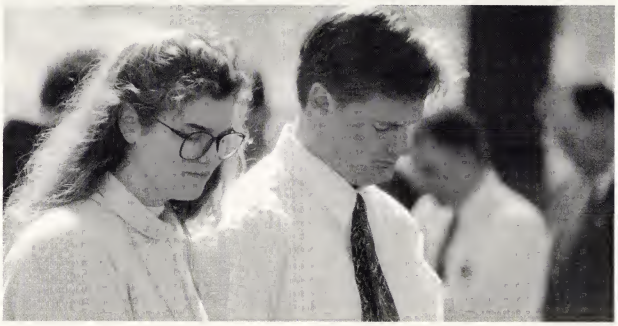
'Nochtans moet gij geduldig en lankmoedig in uw lijden zijn, opdat gij hun een goed voorbeeld in Mij moogt geven: en Ik zal u middelen in Mijn handen maken tot de zaligheid van vele zielen' (Alma 17:10–11).

Ten tweede: zij bleven trouw bidden. Ieder lid, zowel volwassene, kind als jongere, hield zich dagelijks getrouw aan die heilige gewoonte. Zij baden in groot geloof voor zichzelf en als gezin. Zoals wij weten, betekent bidden communiceren met onze Hemelse Vader. Hij luistert naar ons omdat wij zijn kinderen zijn en Hij ons liefheeft. En Hij staat klaar om ons te zegenen wanneer wij de geboden naleven.

De Heiland onderrichtte de Nephieten als volgt: 'Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend' (3 Nephi 18:21). Niemand had hen beter kunnen verzekeren dat de Vader hen zou horen, dan diens eigen Zoon.

Ten derde: zij bleven in de Schriften studeren. In de Schriften vonden zij het geloof om hun vrees te overwinnen, oplossingen voor hun problemen, goddelijke troost van de Meester, liefdevolle raad van de Vader, en bovenal de verzekering dat zij in gerechtigheid werden geleid tot het eeuwige leven. 'Onderzoekt de Schriften; want gij meent daarin eeuwig leven te hebben; en deze zijn het, welke van Mij getuigen' (Johannes 5:39). Zij gehoorzaamden dat gebod, zelfs temidden van al hun moeilijkheden. Een van de heiligen daar zei: 'Wij zijn nooit dichter bij de Heer geweest dan toen we in de Schriften lazen.'

Ten vierde: zij voerden de priesterschapsprogramma's uit. Door het fatale incident dat daar had plaatsgevonden, was het nodig om de voltijdzendelingen weg te halen. Om dat te compenseren moest men een beroep doen op de teruggekeerde zendelingen zo-



dat zij het evangelie konden leren aan hen die het wilden horen. Er kwamen verwijzingen van leden. Het huisonderwijs nam toe. Niemand werd over het hoofd gezien. Zoals zij hadden gezegd: zij hadden het geloof behouden.

Ten vijfde: Zij verootmoedigden zich voor de Heer. Zij reinigden hun leven, bekeerden zich, streefden ernaar als heiligen samen te leven, veel van wat zij hadden met elkaar te delen, en te vasten wanneer er zich problemen voordeden of wanneer zij werden bedreigd.

Deze eenvoudige maar krachtige beginselen stelden hen in staat voor zichzelf te blijven zorgen, behouden te blijven, en trouwe, actieve leden van de kerk te blijven in dat gebied.

Er zijn zulke geweldige lessen te leren in die afgelegen en geïsoleerde dorpen, waar het vaak moeilijk is voor de leden van de kerk om te leven volgens hun godsdienstige overtuiging en de evangeliebeginselen. Vermoedelijk is het daar ook moeilijk om in de basisbehoeften te voorzien en het geloof te behouden. Alleen hun vertrouwen in God en hun geloof in Jezus Christus houdt hen staande, motiveert hen en zuivert hen.

Het geloof behouden moet ook moeilijk zijn voor hen die de enige in hun gezin of familie zijn die lid is van de kerk, of die hun metgezel of een kind verloren hebben. Er is grote moed voor nodig om te blijven volharden, maar we ontvangen altijd troost vanuit de hemel.

Onze pioniers hebben niet geklaagd; zij hebben hun geloof niet verloochend of opgegeven. Het is moeilijk om zich voor te stellen hoe eenzaam de leden van de kerk zich die eerste jaren moeten hebben gevoeld, toen ze nog gering in aantal waren en de enige leden van de kerk op heel de aarde. Zij werden vervolgd, vernederd, verworpen en sommigen zelfs vermoord. Het geloof in de Heer dat zij in zo'n grote tegenspoed ontwikkelden, heeft hen tegelijk sterk en ootmoedig gemaakt. Het moet moeilijk geweest zijn om het geloof te behouden onder zoveel tegenstand, eenzaamheid en leed. Het was een bijzondere tijd, een tijd van martelaars, een tijd waarin het fundament gelegd werd voor een moedige en inspirerende godsdienst als de onze.

President Kimball heeft daarover het volgende gezegd: 'Lijden kan van iemand een heilige maken, naarmate het hem geduld, lankmoedigheid en zelfbeheersing leert. Het lijden van de Heiland maakte deel uit van zijn ontwikkeling.' ('Tragedy or Destiny', *Brigham Young University Speeches of the Year*, Provo, Utah: BYU Extension Division, 6 dec. 1955, blz. 5.)

Wij zijn zo dankbaar voor het eenvoudige voorbeeld dat ons inspireert om onversaagd te blijven werken aan onze terugkeer bij onze Hemelse Vader. Misschien sterkt het geïsoleerde leven de leden in verafgelegen dorpen en maakt het hen zuiver.



Aan het einde van die ringconferentie verzekerde ik de leden dat God van hen houdt, dat het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf met hun lot begaan waren en dat dat de reden was waarom wij naar hen gestuurd waren – om tot hen te getuigen dat zij deel uitmaakten van de kerk, dat we hen niet vergeten waren en dat we voor hen baden. Die ootmoedige leden van de kerk waren dankbaar en konden weer glimlachen, want zij hadden vertroosting ontvangen door de Geest van de Heer.

In het slotgebed aan het eind van de ringconferentie gaf een getrouwe tachtigjarige broeder op gepaste wijze uiting aan hun gevoelens jegens de profeten. Hij zei: 'Onze Hemelse Vader, wij danken u dat u één van uw dienstknechten naar het Mantaro-dal gestuurd heeft, waar uw dierbare dienstknecht, president Kimball, ooit geknield is en dit land gezegend heeft, namelijk dat het ons altijd zou kunnen voeden en in ons leven voorzien.'

Wij zijn zo gezegend dat we ons vandaag in de tegenwoordigheid van de profeten van God bevinden en dat we hun liefde mogen voelen. Wegens de wereldwijde groei van de kerk heeft een groot aantal getrouwe leden nooit de gelegenheid gehad om een van deze kerkleiders te ontmoeten. Maar ik getuig tot u dat zij van de algemene autoriteiten houden, hun leringen volgen en in alle geduld ootmoedig wachten op de dag dat zij aan de voeten van de profeten mogen neerzitten.

De omstandigheden van volken en landen veranderen naargelang de wisselende toestand in de wereld. In vele plaatsen, of het nu in het koude hooggebergte is, in een warme vallei, langs een rivier of in de woestijn, waar onze kerkleden zich ook mogen bevinden, altijd zullen er zijn die leven volgens de fundamentele beginselen van het evangelie en aldus hun volksgenoten tot zegen zijn. Laten we onze aardse uitdagingen moedig aanvaarden, ongeacht waar we wonen, of de moeilijkheden waarmee we te kampen krijgen. Laten we het geloof behouden.

Wij prijzen ons gelukkig dat we vandaag een nieuwe profeet en zijn raadgevers gesteund hebben. In de nabije toekomst zullen kerkleden van zowat alle volken der aarde, zelfs in de meest verafgelegen steden en dorpen, door het opsteken van de rechterhand vreugdevol steun kunnen verlenen zoals wij vandaag gedaan hebben.

Op zekere dag zal onze aardse reis ten einde zijn en zullen we terugkeren in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader. Ik bid dat wij te dien dage even moedig bevonden mogen worden en hetzelfde getuigenis kunnen geven dat de apostel Paulus aan Timoteüs gegeven heeft: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden' (2 Timoteüs 4:7).

Moge de Heer ons zegenen dat wij moedig, deemoedig en trouw zullen blijven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zoals Jezus ons ziet

Ouderling Cecil O. Samuelson
van de Zeventig

'Hij (...) heeft ons, door de grootsheid van zijn verzoening, alles verschaft wat wij nodig hebben om onze zwakheden, fouten en zonden te compenseren.'



Bij het uitspreken van mijn waardering voor het feit dat ik vandaag bij u mag zijn en onze profeet en zijn medewerkers mag steunen, wil ik ook mijn dank verwoorden; ten eerste aan de Heer dat ik in deze heilige roeping mag dienen, en ten tweede aan allen die mij hebben onderwezen en gesteund. Mijn gezin – vooral mijn vrouw Sharon – heeft altijd in alles voor mij klaargestaan. Vele vrienden en collega's – leden en niet-leden – hebben geprobeerd te begrijpen wat deze opdracht voor mij betekent en hebben mij aangemoedigd. De algemene autoriteiten zijn heel geduldig en vriendelijk geweest en ik zal allen die mij geholpen hebben in de afgelopen weken van zelfonderzoek en aanpassing altijd dankbaar zijn.

Tijdens dat zelfonderzoek heb ik mij afgevraagd wat anderen misschien vinden van de roeping die ik heb ontvangen. Ik moest denken aan de woorden van de dichter Robert Burns, die ik – met respect – als volgt heb aangepast: 'O, wat een gave om op te bogen, onszelf te zien door andermans ogen' (Uit: 'Ode to a Louse'). Als het belangrijk is om te weten hoe anderen ons zien, vooral degenen die ons het dierbaarst zijn, wat een gave moet het dan zijn om te weten hoe de Heiland ons ziet.

En hoe komen wij dat te weten? Door hoe nauwgezet wij ons houden aan de normen die Hij ons heeft gegeven en door de zuiverheid van het verlangen van ons hart. Hij heeft het volmaakte voorbeeld en de volmaakte norm voor de mensheid verschaft, niet alleen door alles wat Hij is en heeft gedaan, maar door het stellen van zijn dwingende vraag en uitnodiging: '(...) welke soort mensen behoort gij (...) te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27). Doen wat Hij ons vraagt te doen en zijn wat wij behoren te zijn, verzekert ons van zijn goedkeuring. Door anders te handelen, stellen we Hem teleur.

Hij die ons niet alleen het beste kent, maar ook het meeste van ons houdt, heeft ons, door de grootsheid van zijn verzoening, alles verschaft wat wij nodig hebben om onze zwakheden, fouten en zonden te compenseren. Daarvoor moeten wij wel de uitnodiging van de Meester aannemen om tot Hem te komen door middel van de enge poort en het smalle pad dat zijn profeten hebben aangegeven (2 Nephi 31:9). Daardoor kunnen we de zegeningen krijgen die beschikbaar zijn voor allen die Hem zoeken door middel van zijn bevoegde dienstknechten.

Tegen hen die de Heiland liefhebben en trachten Hem te behagen, heeft president Hinckley destijds gezegd: 'Als zijn volgelingen kunnen wij niets doen wat gemeen of minderwaardig is zonder zijn beeld te bezoedelen. Evenmin kunnen wij iets doen wat goed en vriendelijk en grootmoedig is, zonder het beeld van Hem wiens naam wij op ons hebben genomen te verheerlijken' (*Be Thou an Example*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, blz. 90).

In zijn gelijkenis van de barmhartige Samaritaan, heeft Gods Zoon verduidelijkt wat zijn verwachtingen zijn met betrekking tot allen die willen zijn zoals Hij (zie Lucas 10:30–37). Door zijn voorbeeld heeft Hij ons niet alleen de houding en de handelingen geleerd die Hij verwacht en vergt, Hij heeft ook de verordeningen en verbonden verschaft waardoor wij, door zijn bevoegde dienstknechten, alle beloofde aardse en eeuwige zegeningen kunnen verkrijgen.

Met zijn grote mededogen en macht was de Heiland in staat het wonder van de spijziging van duizenden te verrichten toen daar behoefte aan was (zie Lucas 9:10–17), maar Hij was ook bereid tijd te nemen om 'levend water' te verschaffen, dat tot het eeuwige leven zou voeren, aan die ene zondares, die haar gebrek aan aanzien zelf aangaf (zie Johannes 4:7–26). Hij verkondigde het evangelie aan grote menigten, maar was evengoed bereid aandacht te schenken aan een schijnbaar onbeduidende Natanaël en diens vragen (zie Johannes 1:43–51).

Hij die op aanwijzing van de Vader de wereld heeft geschapen en letterlijk alles zelf had kunnen doen, betrekt anderen bij zijn bediening. Bij zijn kruisiging vroeg Hij Johannes voor zijn moeder, Maria, te zorgen alsof zij zijn eigen moeder was (zie Johannes 19:25–27). In onze tijd is Jezus Christus zelf, samen met zijn Vader, aan de profeet Joseph Smith verschenen, en toch werd Moroni de eer vergund om het Boek van Mormon aan het licht te brengen. Dit is de kerk van de Heiland, en toch heeft Hij president Gordon B. Hinckley geroepen om ons in deze tijd te presideren. Dankbaar, maar hopelijk ook met enige gepaste schroom, verklaar ik dat de Heer u en mij heeft geroepen om Hem op verschillende belangrijke manieren te vertegenwoordigen, ongeacht of die ons belangrijk of onbelangrijk toeschijnen.

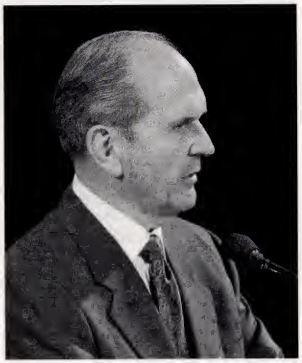
Laten wij, bij ons streven te begrijpen hoe Jezus ons ziet en terwijl wij ons bezinnen op onze inspanningen om te leven zoals de Verlosser ons heeft geboden, denken aan zijn aanwijzingen en hun toepassing bij letterlijk alles wat wij doen: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren' (Johannes 14:15) en '(...) in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40). In de naam van Jezus Christus. Amen. □



De kinderen van het verbond

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Eenmaal dat we weten wie we zijn en wat God van ons verwacht – met andere woorden, wanneer zijn "wet in [ons] hart geschreven is" – dan genieten we spirituele bescherming.'



Mijn toespraak vandaag draagt de schrifttuurlijke titel: 'de kinderen van het verbond'.[1] Ik wil dat onderwerp inleiden aan de hand van recente ervaringen die ik gehad heb als collega van president Howard W. Hunter, als vader, en als arts in ruste.

De voorbije weken zijn voor zuster Nelson en mij bijzonder zwaar geweest. Niet alleen hebben wij afscheid genomen van onze geliefde president Hunter, maar 33 dagen eerder is onze dierbare dochter, Emily, heengegaan. Emily laat vijf jonge kinderen achter; zij had net haar 37ste verjaardag gevierd toen zij naar de andere kant geroepen werd.

President Hunter heeft een wezenlijke invloed gehad op Emily's leven. Zij juichte het toe dat hij alle volwassen leden van de kerk uitnodigde om een tempelaanbeveling te hebben. Zij en haar echtgenoot Bradley Wittwer, beschouwden hun regelmatige tempelbezoek als een heilig voorrecht. Zij zagen de tempel des Heren inderdaad als 'het grote symbool van hun lidmaatschap en de verheven plaats van hun heilige verbonden'. Zij streefde ernaar te leven naar 'het voorbeeld van de Heer Jezus Christus'[2].

Hoewel president Hunter en Emily erg geleden hebben onder hun ziekte, is er uit hun mond nooit één onvertogen woord voortgekomen. Integendeel, zij verkozen in liefde en geloof te volharden. Wanneer vrienden en familieleden welgemeend hun bezorgdheid tegen Emily uitten, antwoordde ze opgewekt: 'Maak je maar geen zorgen, hoor; alles is in orde met me!' Aan het einde van een telefoongesprek zei ze nooit het gebruikelijke 'tot ziens'; nee, ze zei altijd: 'Ik hou van je!'

Bij het laatste bezoek dat president Boyd K. Packer en ik president Hunter onlangs brachten, wenkte hij zuster Hunter, pakte haar hand en zei glimlachend: 'Ik voel me beter wanneer jij bij me bent.'

Ik heb tranen van verdriet gelaten en innig gewenst dat ik meer voor onze dochter en voor onze president had kunnen doen. Als ik de macht van de opstanding had bezeten, had ik ertoe verleid kunnen worden hen terug te brengen. Ik heb dan wel, zoals alle geordende apostelen, alle sleutels van het koninkrijk van God ontvangen, de sleutels van de opstanding bezit ik echter niet. Jezus Christus bezit die sleutels en zal ze aanwenden ten behoeve van Emily, president Hunter en alle mensen, in des Heren eigen tijd.[3]

Emily en president Hunter vreesden de dood niet. Zij hadden heilige verbonden gesloten met de Heer en die hooggehouden, en zij wisten dat Hij zijn verbonden jegens hen eveneens trouw zou nakomen.[4] Zij leefden als edele 'kinderen van het verbond'.

Jaren geleden heb ik als student geneeskunde veel patiënten gezien met ziekten die in onze tijd voorkomen kunnen worden. Heden ten dage kunnen mensen ingeënt worden tegen ziekten die vroeger handicaps, en soms zelfs de dood, tot gevolg hadden. Eén methode van inenting is de inoculatie. De term *inoculeren* is een fascinerende term. Hij is afkomstig van twee latijnse grondwoorden, namelijk enerzijds het woord *in*, dat 'binnen' betekent, en anderzijds het woord *oculus*, dat 'oog' betekent. Letterlijk betekent het werkwoord *inoculeren* dus: 'een oog inbrengen' – bewaken tegen schade.

Een ziekte als polio kan het lichaam verminken of vernietigen. Een ziekte als zonde kan de geest verminken of vernietigen. De verwoesting door polio kan nu voorkomen worden door inenting. De verwoesting door zonde daarentegen moet op een andere manier voorkomen worden. Artsen kunnen niet inenten tegen ongerechtigheid. Spirituele bescherming komt alleen van de Heer[5], en op zijn eigen wijze. Jezus wil niet inoculeren, maar indoctrineren. Hij gebruikt dan ook geen vaccins, maar het onderricht van goddelijke leer (doctrine) als het besturend 'inwendig oog' waarmee Hij de eeuwige geesten van zijn kinderen wil beschermen.

Identificatie en indoctrinatie

Het gebeurde vaker dat Jezus tijdens zo'n onderricht eerst Zichzelf identificeerde[6], en daarna zijn volgelingen. Ik citeer uit zijn woorden aan de inwoners van het oude Amerika: *'Ik* ben Jezus Christus, de Zoon van God.'[7]

'Alle profeten van Samuël af, en zij die volgen, (...) hebben van *Mij* getuigd.

'En ziet, *gij* zijt de kinderen van de profeten; en *gij* zijt van het huis Israëls; en *gij* zijt van het verbond, dat de Vader met uw vaderen [heeft gesloten], toen Hij tot Abraham zeide: En in uw nageslacht zullen alle geslachten der aarde worden gezegend.

'De Vader had *Mij* eerst voor u verwekt, en gezonden om *u* te zegenen, door een ieder van u van zijn ongerechtigheden af te wenden; en dit omdat *gij* de kinderen van het verbond zijt.'[8]

Een reuzesprong naar spirituele immuniteit nemen we wanneer we de uitdrukking 'kinderen van het verbond' gaan begrijpen. Over welk verbond had de Heiland het? Over 'het verbond dat Hij met Abraham [heeft gesloten]'.[9] Waaraan de Heer het volgende toevoegde: 'Ik zal het verbond gedenken dat Ik met Mijn volk heb [gesloten]; en Ik heb een verbond met hen gesloten dat Ik hen *in de door Mij bestemde tijd* zou bijeenbrengen.'[10]

Het verbond met Abraham

Het verbond dat de Heer eerst met Abraham[11] sloot, en daarna herhaalde met Isaak[12] en Jakob[13] is van allesovertreffend belang. Het omvat verschillende beloften:

- Het nageslacht van Abraham zou talrijk zijn, recht hebben op een eeuwig nakomelingschap en het priesterschap dragen;
- Hij zou de vader van vele natiën zijn;
- Christus en vorsten zouden uit Abrahams nageslacht voortkomen;
- Bepaalde landen zouden hun erfdeel zijn;
- Alle natiën der aarde zouden door zijn nageslacht gezegend worden;
- Het verbond zou oneindig zijn – zelfs 'duizend geslachten' lang.[14]

Een aantal van die geloften is reeds ver-

vuld, andere nog niet. Ik citeer uit een profetie die zowat 600 jaar vóór Christus is gegeven: 'Onze vader [heeft] niet alleen over ons nageslacht gesproken, doch ook over het ganse huis Israëls, doelende op het verbond, dat *in het laatste der dagen zou worden vervuld*, welk verbond de Here met onze vader Abraham heeft [gesloten].'[15]

Overeenkomstig zijn belofte is de Meester in deze laatste dagen verschenen om het verbond van Abraham te hernieuwen. Aan de profeet Joseph Smith heeft de Heer gezegd: 'Abraham ontving beloften aangaande zijn nakomelingschap en de vrucht van zijn lendenen – uit wiens lendenen gij, (...) Mijn dienstknecht Joseph, zijt (...). Deze belofte is ook aan u, want gij zijt uit Abraham.'[16]

Wij zijn eveneens kinderen van het verbond. Wij hebben, zoals die van weleer, het heilige priesterschap en het eeuwige evangelie ontvangen. Abraham, Isaak en Jakob zijn onze voorouders. Wij behoren tot Israël. Wij hebben het recht om het evangelie te ontvangen, de zegeningen van het priesterschap en het eeuwige leven. De volken der aarde zullen gezegend worden dankzij onze inspanningen en die van onze nakomelingen. Het letterlijke nageslacht van Abraham en zij die door adoptie tot zijn nageslacht worden gerekend, ontvangen deze beloofde zegeningen – voor zover zij gehoorzaam zijn aan de geboden en door de Heer aanvaard worden.

De profeet Elia kwam de kennis van de beloften die aan de vaderen gedaan waren[17] terugbrengen. Later zag het Boek van Mormon het daglicht ten teken dat de Heer begonnen was om de kinderen van het verbond te vergaderen.[18] In dat boek, dat voor onze tijd geschreven is, staat: 'Dan moogt [gij] weten, dat het verbond, dat de Vader met de kinderen van Israël heeft gemaakt (...) reeds in vervulling begint te gaan. (...)

'Want ziet, de Here zal Zijn verbond gedenken, dat Hij met Zijn volk van het huis Israëls heeft gemaakt.'[19]



Het nieuw en eeuwig verbond

Inderdaad, de Heer is ons niet vergeten. En om ervoor te zorgen dat zij Hem niet vergeten, ontvangen de kinderen van het verbond zijn leer, en aanvaarden zij die met een verbond. Brigham Young heeft gezegd: 'Alle heiligen der laatste dagen aanvaarden het nieuwe en eeuwige verbond door lid te worden van de kerk. (...) Zij aanvaarden het nieuwe en eeuwige verbond om het koninkrijk van God op te bouwen, en geen enkel ander koninkrijk.'[20]

Bij onze doop beloven wij dat we de Heer zullen dienen en zijn geboden onderhouden. Tijdens het avondmaal vernieuwen wij die verbonden. Wij kunnen de verbonden van het priesterschap[21] ontvangen en de verheven zegeningen van de begiftiging, tezamen met de leer en de verbonden die specifiek zijn voor de tempel.

Het nieuw en eeuwig verbond van het evangelie bereidt ons voor op het tempelhuwelijk en de zegening dat wij kunnen 'voortkomen in de eerste opstanding' en 'tronen, koninkrijken, rijken, machten, heerschappijen (...) beërven (...) [op weg] naar [onze] verhoging en heerlijkheid in alle dingen.'[22]

De kinderen van ouders die zo'n tempelhuwelijk gesloten hebben zijn de natuurlijke erfgenamen van de zegeningen van het priesterschap. Zij zijn *in het verbond* geboren. Daarom 'behoeven zij niet apart te worden geadopteerd of verzegeld ten einde hun plaats in het nageslacht der belofte te kunnen innemen'[23] (*Artikelen*, blz. 435).

Wij stervelingen kunnen ons de beloningen die verkregen worden wegens gehoorzaamheid aan de geboden nauwelijks voorstellen. Hier op aarde worden de kinderen van het verbond een geslacht dat tegen de zonde bestand is. En in het hiernamaals worden president Hunter, Emily, andere kinderen van het verbond, en 'ieder generatie verbonden aan de generatie die eraan voorafging (...) [tot] het gezin van God.'[24] Het is een grote troost te weten dat onze geliefden door die verbonden voorgoed de onzen worden.

Eenheid onder de kinderen van het verbond

Heiligen der laatste dagen begrijpen de betekenis van de volgende woorden van de Heer: 'Ik zeg u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet.'[25]

'Die eenheid is het grote kenmerk van de ware kerk van Christus', aldus president Gordon B. Hinckley. 'Men voelt ze onder heiligen der laatste dagen in heel de wereld.' Waaraan hij toevoegde: 'Wij bidden voor elkaar dat wij in eenheid en sterkte voort mogen gaan.'[26]

Over heel de wereld echter steken twistgesprekken en beschimpingen de kop op. Vaak gebruikt men vernederende namen in de plaats van iemands echte naam. Jammer genoeg wordt de ware identiteit van de kinderen van het verbond verhuld door het gebruik van schimpscheuten.

God daarentegen gebruikt namen die verenigen en verheffen. Wanneer wij bij onze doop het evangelie aanvaarden, worden wij herboren en nemen wij de heilige naam van Jezus Christus op ons.[27] Wij worden geadopteerd als zijn zoons en dochters en kennen elkaar als broeders en zusters. Hij is de Vader van ons nieuwe leven. Wij worden medeërfgenamen van de beloften die de Heer gegeven heeft aan Abraham, Isaak en Jakob, en aan hun nageslacht.[28]

Petrus profeteerde in verheffende bewoordingen over onze tijd. Hij noemde de leden van de kerk 'een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom'.[29] De bijvoeglijke naamwoorden *uitverkoren, koninklijk* en *heilig* herkennen we onmiddellijk als verheffende bepalingen. Dat de dienstknechten van de Heer ons *een volk [Gode] ten eigendom* noemen, is eveneens een compliment van de hoogste orde.

Als we eenmaal weten wie we zijn en wat God van ons verwacht – met andere woorden, wanneer zijn 'wet in [ons] hart geschreven is'[30] – dan genieten we spirituele bescherming. Wij worden betere mensen. Toen de Nephieten rechtschapen waren, vermeden zij het gebruik van onenigheid scheppende schimpnamen, en 'waren [er] geen twisten in het land wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde.'[31]

'Er waren geen (...) Lamanieten, of enige andere -ieten; maar zij waren verenigd, de kinderen van Christus en erfgenamen van het koninkrijk Gods.'[32]

De les, die de geschiedenis ons hiermee leert, is dat we uit onze woordenschat die namen moeten schrappen die mensen van elkaar afscheiden of in groepen opsplitsen. Paulus heeft ons geleerd dat er 'geen sprake [is] van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.'[33]

Hij nodigt ons uit 'tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw; (...) allen zijn gelijk voor God.'[34]

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is in deze laatste dagen hersteld ter vervulling van vroegere beloften van de Heer. Zij is een onderdeel van de 'wederoprichting aller dingen'.[35] Toegewijde kinderen van het verbond wankelen niet, ook niet temidden van tegenspoed. Wij zullen 'gekastijd en beproefd worden, evenals Abraham, aan wie werd geboden zijn enige zoon te offeren.'[36] Maar wij worden door de belofte van de Heer gesterkt: 'Gij zijt wettige erfgenamen volgens het vlees, en zijt met Christus in God voor de wereld verborgen geweest –

'Daarom zijn uw leven en het priesterschap gebleven, en dit priesterschap moet noodzakelijk door u en uw nageslacht verblijven tot aan de herstelling van alle dingen (...).

'Gezegend zijt gij daarom, indien gij in Mijn goedheid voortgaat een licht voor de niet-Joden te zijn, en, door dit priesterschap, een zaligmaker voor Mijn volk Israël.'[37]

Met dergelijke leringen diep in onze ziel geplant, wordt de prikkel des doods verzacht en wordt er in spirituele bescherming voorzien. De kinderen van het verbond zullen gezegend worden – in dit leven en in het hiernamaals. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 3 Nephi 20:26.

2 Howard W. Hunter, *De Ster*, november 1994, blz. 3–6.

3 Zie *Discourses of Brigham Young*, bez. John A. Widtsoe (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978), blz. 397–378; Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 1, blz. 121.

4 Zie Leer en Verbonden 82:10.

5 De regels van vrije keuze en rekenschap afleggen blijven echter van kracht. Keuzevrijheid en rekenschap zijn goddelijke beginselen en bijna even kostbaar als het leven zelf. 'Zelfs de verbondskinderen zullen verworpen worden, indien zij hun aanspraken niet door godvruchtige werken rechtvaardigen' (James E. Talmage, *Jezus de Christus*, blz. 397.) De kinderen van het verbond dienen de sabbat te eren en heilig te houden (zie Exodus 31:12–13, 16–17; Ezekiël 20:20) en al Gods geboden te gehoorzamen.

6 Voor voorbeelden, zie 3 Nephi 9:15; 11:10; 20:31; Ether 3:14; LV 6:21; 10:57; 11:28; 14:9; 19:24; 35:2; 36:8; 43:34; 49:28; 51:20; 52:44.

7 3 Nephi 20:31; cursivering toegevoegd.

8 3 Nephi 20:24–26; cursivering toegevoegd.

9 3 Nephi 20:27.

10 3 Nephi 20:29; cursivering toegevoegd. Zie tevens 1 Petrus 5:6; 3 Nephi 5:25; Mormon 5:12; LV 93:19.

11 Zie Genesis 17:1–10; 22:15–18; Galaten 3:28–29; Abraham 2:9–11.

12 Zie Genesis 26:1–5, 24.

13 Zie Genesis 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.

14 1 Kronieken 16:15. Zie tevens Genesis 17:1–10, 19; Leviticus 26:42; Handelingen 3:25; LDS Bible Dictionary, 'Abraham, Covenant of', blz. 602.

15 1 Nephi 15:18; cursivering toegevoegd. Andere profetieën bevatten dezelfde boodschap. Zo onder meer:

'Vele geslachten nadat de Messias in het lichaam aan de kinderen der mensen zal zijn geopenbaard, [zal] de volheid van het evangelie van de Messias tot de niet-Joden komen, en van de niet-Joden [zal het] naar het overblijfsel van ons geslacht worden gebracht.

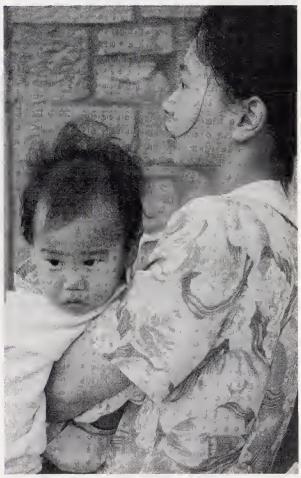
'En te dien dage zal het overschot van ons nageslacht weten, dat het van het huis Israëls is en het verbondsvolk des Heren; en dan zullen onze afstammelingen dit weten en tot een kennis komen van hun voorvaderen en tevens tot een kennis van het evangelie van hun Verlosser, dat door Hem aan hun vaderen werd gepredikt. Aldus zullen zij tot de kennis van hun Verlosser komen en van de waarheid van Zijn leer, zodat zij zullen weten, hoe tot Hem te komen en zalig te worden' (1 Nephi 15:13–14).

'Dan zal Ik hen bijeenvergaderen uit de vier hoeken der aarde; en dan zal Ik het verbond vervullen, dat de Vader met het ganse volk van het huis Israëls heeft gemaakt' (3 Nephi 16:5).

'En dan zal Ik Mijn verbond gedenken, dat Ik met Mijn volk heb gemaakt, o huis Israëls, en Ik zal hun Mijn evangelie brengen.

'En Ik zal u tonen, o huis Israëls, dat de niet-Joden geen macht over u zullen hebben; maar Ik zal Mijn verbond met u gedenken, o huis Israëls, en gij zult tot de kennis van de volheid van Mijn evangelie komen' (3 Nephi 16:11–12).

'Gij moet de volheid van Mijn evangelie prediken, dat Ik in deze laatste dagen heb uitgezonden, het verbond, dat Ik heb uitgezonden om Mijn volk, dat van het huis Israëls is, te herwinnen' (LV 39:11).



16 LV 132:30–31. De Heer heeft bovendien aan de profeet Joseph Smith gezegd: 'En zoals Ik tot Abraham heb gezegd aangaande de geslachten der aarde, zeg Ik ook tot Mijn dienstknecht Joseph: In u en in uw nakomelingen zullen de geslachten der aarde worden gezegend' (LV 124:58).

17 Zie LV 2:1–3.

18 Zie 3 Nephi 29:1–9.

19 3 Nephi 29:1, 3. Een onderdeel van die belofte is dat bepaalde landen een erfdeel zijn. Enerzijds ontvingen de meeste afstammelingen van Israël een erfdeel in het Nabije Oosten, anderzijds was het Amerikaanse continent het uitverkoren land dat voor Joseph was voorbehouden (zie Ether 13:8). Het zou de bewaarplaats van de platen zijn waar het Boek van Mormon van vertaald werd. Het was tevens voorbestemd om de hoofdzetel te worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Van daaruit zou het herstelde evangelie uitgaan om alle natiën der aarde tot zegen te zijn, overeenkomstig de gedane belofte. Godvruchtige mannen, vrouwen en kinderen worden in deze tijd vergaderd doordat zij zich keren tot de reddende waarheden die zij nog niet eerder gehoord hadden.

Het Boek van Mormon bevat vele profetieën die te maken hebben met het oude en het nieuwe Jeruzalem. Bijvoorbeeld: 'Dan zal dit verbond, dat de Vader met Zijn volk heeft gesloten, in vervulling gaan; en dan zal Jeruzalem wederom door Mijn volk worden bewoond en het zal hun erfland zijn' (3 Nephi 20:46).

'En dat het de plaats van het Nieuw Jeruzalem was, dat uit de hemel zou nederkomen, en het heiligdom des Heren.

'Ziet, Ether zag de dagen van Christus, en hij sprak aangaande een Nieuw Jeruzalem in dit land.

'En hij sprak eveneens aangaande het huis Israëls, en het Jeruzalem, van waar Lehi zou komen – nadat het zou zijn verwoest, zou het wederom worden opgebouwd, een heilige stad voor de Here; daarom kon het niet een nieuw Jeruzalem zijn, omdat het in dagen van ouds had bestaan; maar het zou wederom worden opgebouwd, en een heilige stad des Heren worden; en het zou worden gebouwd voor het huis Israëls.

'En dat er voor het overblijfsel van het nageslacht van Jozef een Nieuw Jeruzalem in dit land zou worden gebouwd, voor welke dingen er een zinnebeeld is geweest' (Ether 13:3–6).



20 *Discourses of Brigham Young*, blz. 160.

21 Zie LV 84:39–40.

22 LV 132:19.

23 James E. Talmage, *De artikelen des geloofs*, blz. 435.

24 Joseph Fielding Smith, Conference Report, okt. 1950, blz. 13–14.

25 LV 38:27.

26 *Ensign*, nov. 1983, blz. 5.

27 Zie LV 20:37.

28 Zie Galaten 3:29; LV 86:8–11.

29 1 Petrus 2:9; cursivering toegevoegd. Ook Mozes gebruikte deze term toen hij zei: 'Want gij zijt een volk, dat de Here, uw God, heilig is, en u heeft de Here uitverkoren om *Hem een eigen volk* te zijn uit al de volken, die op de aardbodem wonen' (Deuteronomium 14:2; cursivering toegevoegd).

30 Romeinen 2:15; zie ook Jeremia 31:33; Mosiah 13:11.

31 4 Nephi 1:15.

32 4 Nephi 1:17.

33 Galaten 3:28; zie ook Kolossenzen 3:11. Wat het gebruik van de juiste naam betreft, worden we herinnerd aan de volgende uitspraak van de Heer: 'Aldus zal Mijn kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk "De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen" (LV 115:4). Hij heeft *niet* gezegd: 'Aldus zal Mijn kerk *heten*', maar wel: 'Aldus zal Mijn kerk worden *genoemd*'. De leiders van de kerk hebben de leden als volgt gewaarschuwd: 'Wij zijn van oordeel dat sommigen misleid kunnen zijn door een te veelvuldig gebruik van de term "mormoonse kerk."' (*Member-missionary Class, Instructor's Guide*, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1982, blz. 2.)

34 2 Nephi 26:33. Andere schriftuur leert ons dat God 'de wereld gemaakt heeft en al wat daarin is (. . .) [en] uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen' (Handelingen 17:24, 26).

Het gebod om onze naaste lief te hebben zonder onderscheid is duidelijk. Maar het mag niet verkeerd begrepen worden. Het is een algemeen gebod. Bij de keuze van een *huwelijkspartner* echter dient men *geen algemene* maar *specifieke* criteria te hanteren. Men kan immers maar met *één specifieke* persoon trouwen.

Het is algemeen bekend dat een huwelijk meer kansen op slagen heeft wanneer zowel de man als de vrouw hun godsdienst, taal, cultuur en etnische achtergrond gemeenschappelijk hebben. Daarom is wijsheid geboden bij het kiezen van een eeuwige metgezel en doet men er goed aan te bedenken dat men beter niet voortdurend met tegenwind te kampen heeft. De uitdaging van een incidentele windstoot is al meer dan voldoende. Als eenmaal de huwelijksbeloften zijn uitgesproken, is absolute trouw geboden, zowel trouw aan de Heer als aan de partner.

35 Handelingen 3:21.

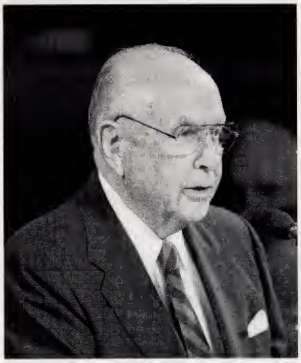
36 LV 101:4.

37 LV 86:9–11.

Een nieuwe profeet steun verlenen

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Uit zijn mond zullen nu de openbaringen komen, zoals uit de mond van de profeten vanouds, waarmee wij aan de uitdagingen van onze samenleving het hoofd kunnen bieden en de zending van de kerk over de wereld kunnen bevorderen.'



Mijn broeders en zusters, dit is een historische en gezegende dag. Ik ben getuige geweest van de geïnspireerde wijze waarop president Gordon B. Hinckley zijn roeping als raadgever heeft vervuld van eerst president Spencer W. Kimball, vervolgens president Ezra Taft Benson, en ten slotte president Howard W. Hunter, die alledrie te kampen hadden met een tanende gezondheid. Daarom verheugt het mij hem steun te kunnen verlenen als Gods gezalfde profeet.

Met alle inspiratie en liefde die ik bezit, getuig ik dat Gordon B. Hinckley in het voorsterfelijk bestaan is geordend om president te worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, in deze tijd de spreekbuis van God te zijn, en Gods volk als profeet, ziener en openbaarder te leiden.

President Hinckley is geïnspireerd om Thomas S. Monson zijn uiterst doeltreffende bediening in het Eerste Presidium te laten voortzetten, nu als eerste raadgever, en James E. Faust te roepen als tweede raadgever.

President Monson heeft laten zien dat hij het in zich heeft om anderen – lid of niet-lid – in dienst van de Meester te leiden en te inspireren. Als pasgeroepen assistent van de Raad der Twaalf Apostelen, nu 25 jaar geleden, kreeg ik mijn opdrachten van ouderling Monson, toen nog lid van de Twaalf. Hij was mijn vriendelijke maar efficiënte mentor, die mij een duidelijker beeld bijbracht van de wereldomspannende zending van de kerk, alsmede de plichten en zegeningen van een nieuwgeroepen dienstknecht van God. Hij was zeer doeltreffend en vriendelijk.

President Faust heeft niet alleen indruk op mij gemaakt met zijn talenten, ervaring, en kennis van dit goddelijke werk, maar ook als gewaardeerde vriend en adviseur. Wij hebben jarenlang naast elkaar gezeten in de raadsvergaderingen. Hij bezit veel wijsheid en een bijzonder geestelijk onderscheid die de kerk tot zegen zullen zijn.

De volgende woorden van de profeet Alma zijn zeer toepasselijk:

'Nu, dit is de wijze, waarop zij werden geordend – zij waren volgens de voorkennis van God wegens hun buitengewoon groot geloof en goede werken sedert de grondlegging der wereld geroepen en voorbereid; (...) zij hebben het goede gekozen en een zeer groot geloof geoefend, en daarom werden zij geroepen met een heilige roeping' (Alma 13:3).

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Een ieder die geroepen is om het evangelie aan de inwoners der wereld te verkondigen, was reeds voor dat doel in de grote raadsvergadering aangesteld vóór deze wereld bestond.' De profeet Joseph vervolgde: 'Ik veronderstel dat ik in die raadsvergadering ben geroepen voor het ambt dat ik nu bekleed' (*De leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 333).

President Gordon B. Hinckley draagt nu de mantel die eens aan Joseph Smith is gegeven. Hij is in de voorsterfelijke raadsvergadering geordend tot deze hoge en heilige roeping.

Wij die aan de voeten zitten van president Hinckley, president Monson en president Faust zijn onder de indruk van hun wijsheid, hun begrip en hoe zij heilige zaken beschermen. Gods hand bestuurt dit werk. Hij bereid zijn dienstknechten voor. Hij kent hun hart. Hij wist vanaf het begin het einde al en verwekte de dienstknechten die zijn plannen zullen uitvoeren.

Deze bekwame, ootmoedige leiders, geroepen door God om in deze laatste dagen zijn koninkrijk op aarde te presideren. Zij zijn oprecht en getrouw, beproefd en gelouterd onder extreme omstandigheden. Zij prediken gerechtigheid en zijn de wereld een voorbeeld van goedheid en gehoorzaamheid aan Gods geboden. We doen er goed aan, zowel voor onszelf als ons nageslacht, hun raad op te volgen.

Ouderling Orson Hyde, een apostel uit de beginperiode van de kerk, heeft gezegd: 'Het is altijd zo dat iemand die geordend en aangesteld wordt om het volk te leiden, door heel wat beproevingen is gegaan en voor God en zijn volk bewezen heeft de [positie] die hij bekleedt waardig te zijn. (...) Iemand die de geest en raad van de Almachtige begrijpt, zal de kerk leiden' (*Journal of Discourses*, deel 1, blz. 123).

Niemand kent de kerk beter of is bekender onder de leden van de kerk dan president Gordon B. Hinckley.

Op 6 april 1830, de datum van de oprichting van Christus' herstelde kerk (deze week 165 jaar geleden), werden Joseph Smith en Oliver Cowdery gesteund als presiderende gezagdragers van de kerk. Joseph, geroepen door God, was door openbaring, naar de wil van God de Vader en de genade van de Heer Jezus Christus, aangewezen als ziener, vertaler, profeet en apostel van Jezus Christus (zie Leer en Verbonden 20:1–2; 21:1). De Heer instrueerde de toenmalige groep getrouwe leden aldus:

'Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen;

'Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

'(...) Hem heb Ik geïnspireerd om de zaak van Zion met zeer grote kracht te bevorderen; Ik ken zijn ijver, en zijn gebeden heb Ik gehoord' (LV 21:4–5, 7).

Deze openbaring aan de profeet Joseph is relevant voor iedere profeet en president van de kerk, alsmede voor de leden van de kerk.

Ik getuig dat president Gordon B. Hinckley vanaf de hemelse raden vóór de grondlegging van de wereld zorgvuldig is voorbereid op deze goddelijke roeping.

Hij is geboren in een gelovig gezin, toegewijd aan de kostbare, heilbrengende waarheden die vervat zijn in de heilige Schriften en in de openbaringen die de profeet Joseph Smith heeft ontvangen. Zijn ouders gaven het goede voorbeeld en leerden hem te werken en zijn taken af te maken. Dat zette hem ertoe aan een goede opleiding te volgen en de mensheid te dienen.

Hij nam de uitdaging van een zending aan en smaakte de zegeningen die de verkondiging van het evangelie met zich meebrengen toen hij naar Engeland op zending werd geroepen.

Hij begon nieuwe talenten te ontplooien toen zijn zendingspresident in Londen hem inschakelde bij de contacten met de media. Die interesse heeft hij tot op de dag van vandaag behouden.

Doordat hij later betrokken raakte bij het zendingsprogramma van de kerk kon hij nieuwe methoden introduceren om het evangelie te verkondigen. Bovendien heeft hij een belangrijke rol gespeeld in de uitbreiding van het zendingswerk, vooral in het uitgestrekte en drukke Verre Oosten.

Hij heeft deelgenomen aan de inwijding en herinwijding van meer tempels dan enig ander presiderende gezagdrager in de kerk. Dat geeft niet alleen aan hoe zeer hij het tempelwerk een warm hart toedraagt, maar tevens hoezeer wij betrokken behoren te zijn bij de verlossing van onze overleden voorouders.

Zijn huwelijk met Marjorie Pay gaf hem nog meer geestelijke kracht en het groeiende verlangen het werk van de Heer te bevorderen. Zij is nu al bijna 58 jaar zijn zeer inspirerende metgezellin.

President Hinckley is niet alleen een veelzijdig en hoogbegaafd man, maar ook iemand die zich overal thuisvoelt!

Hij trad meestal op als woordvoerder voor de kerk wanneer regeringsleiders of andere hoogwaardigheidsbekleders hier een bezoek aflegden.

Tijdens de receptie, onlangs ter ere van president Hinckley gehouden, zei de ceremoniemeester tegen hem: 'Het is niet verwonderlijk dat de [leden van de kerk] waar ook ter wereld altijd genegenheid voor u tonen. Alle [aanwezigen] hopen dat de eer, de hulde en de liefde die u vanavond betoond wordt (...) door [mensen uit] de verschillende kerken en gezindten, u en uw familieleden de aangename herinneringen zullen brengen, waaruit u uw verdere leven troost en inspiratie kunt putten' (Dr. Nick S. Vidalakis, jaarlijks diner van het nationale congres van christenen en joden, 21 februari 1995).

De korte maar inspirerende bediening van president Howard W. Hunter is ten einde gekomen. Hij hield van de Heer en zijn werk – en we weten dat de Heer van hem hield. President Hunter heeft ons geleerd hoe we vriendelijker, liefdevoller en zorgzamer kunnen zijn, en oprechter in ons streven om Christus de kern van ons leven te maken.

En nu beginnen we een nieuw tijdperk onder de bediening van president Gordon B. Hinckley – geliefd door allen – onze vijftiende president sinds de herstelling van de kerk in 1830.

Wij hebben hem op de voorgeschreven manier aanvaard en steun verleend. Uit zijn mond zullen nu de openbaringen komen, zoals uit de mond van de profeten vanouds, waarmee wij aan de uitdagingen van onze samenleving het hoofd kunnen bieden en de zending van de kerk over de wereld kunnen bevorderen.

En die openbaringen komen, getuige de roeping vandaag van Henry B. Eyring als lid van het Quorum der Twaalf, als apostel van de Heer, Jezus Christus.

Dit werk is waar. Alle goddelijke plannen van onze Hemelse Vader zullen erdoor ten uitvoer worden gebracht. Daarvan getuig ik op deze gewijde dag in de naam van onze Heer, Jezus Christus. Amen. □



Jonge Aäronisch-priesterschapsdragers buiten de Tabernakel verlenen steun aan de kerkleiders tijdens de plechtige vergadering.

Priesterschapsbijeenkomst
1 april 1995

Het priesterschap: ons erfgoed

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De geschiedenis roept ons toe dat de toekomst vreesaanjagend is, maar dat jullie, jongemannen, hier ruimschoots tegen opgewassen zijn.'



Broeders, ik vind het een eer om vanavond bij u te zijn. Als ik voor een gehoor als dit sta, dat voor een deel hier en voor een deel elders de conferentie volgt, schieten woorden tekort om mijn dankbaarheid te uiten voor het priesterschap dat wij dragen, vooral op een historisch moment in de geschiedenis van de kerk als deze conferentie. In de afgelopen dagen en weken hebben u en ik gezien hoe er geschiedenis is geschreven. In de plechtige bijeenkomst, met onze arm tot een rechte hoek opgeheven, hebben wij een aandeel in die geschiedschrijving gehad. Zoals Oliver Cowdery eens over dergelijke voorrechten heeft gezegd: 'Dit waren dagen om nooit te vergeten' (De geschiedenis van Joseph Smith, voetnoot).

We missen president Howard W. Hunter op deze conferentie, maar we verheugen ons erin dat hij zich nu onder de edelen en groten der eeuwigheid bevindt. En samen met anderen in deze conferentie getuig ik tot u dat president Gordon B. Hinckley door God tot dit heilige ambt en deze gewijde taak is geroepen. Hij is er al zo lang en zo goed op voorbereid. En met 'voorbereiding' bedoel ik niet alleen de ruime ervaring die hij in de kerk heeft opgedaan, maar bedoel ik ook de leer die Alma heeft onderwezen, namelijk dat zo iemand 'volgens de voorkennis van God (...) sedert de grondlegging der wereld geroepen en voorbereid' is, een roeping die in ieder geval ten dele gebaseerd is op bewezen 'geloof en goede werken', zelfs nog vóór president Hinckley naar deze aarde kwam (zie Alma 13:1–3). Ditzelfde getuigenis heb ik van de nieuwe roepingen die president Thomas S. Monson, president James E. Faust en president Boyd K. Packer hebben ontvangen.

In de sfeer die deze gedenkwaardige momenten in de voortgang van de kerk met zich meenemen, wil ik me in directe bewoordingen richten tot de jongemannen hier, de dragers van het Aäronisch priesterschap. Ik wil iets van een gevoel voor geschiedenis op jullie overbrengen, van wat het heeft betekend en wat het nog zal betekenen om lid te zijn van de ware en levende kerk van God, en drager te zijn en te worden van de belangrijke ambten in het priesterschap.

Veel van wat we in de kerk doen, wordt gedaan voor jullie, diegenen die in het Boek van Mormon 'het opkomende geslacht' (Mosiah 26:1, Alma 5:49) worden genoemd. Wij, die het stuk levenspad waar jullie nu op lopen, al bewandeld hebben, proberen je iets te geven van wat wij hebben geleerd. We roepen je toe, moedigen je aan en proberen te waarschuwen voor de valkuilen en gevaren die je onderweg tegen kunt komen. Waar mogelijk lopen we met je mee en houden we je dicht aan onze zij.

Geloof het of niet, en ik weet dat dit veel van je fantasie vraagt, maar wij zijn ook jong geweest. En even onvoorstelbaar is het feit dat je ouders ook jong geweest zijn, net als je bisschop en jongemannenpresident. Maar met het verstrijken van de jaren hebben we er het een en ander bijgeleerd – bijvoorbeeld, dat de vrouw van Noach niet Jeanne d'Arc was, en dat Mozes echt geen auto reed toen hij in z'n eentje de berg afkwam. Waarom denk je dat we nu zo ons best doen en ons zoveel zorgen maken en alleen maar het allerbeste voor jullie willen? Omdat wij van jullie leeftijd geweest zijn en jullie nog nooit van onze leeftijd geweest zijn, en wij dingen geleerd hebben die jullie nog niet weten.

Als je jong bent, heb je nog niet te maken gehad met alle vragen en problemen van het leven. Maar je krijgt er beslist mee te maken, en helaas voor jullie, op steeds jongere leeftijd. Het evangelie van Jezus Christus wijst je de enige zekere en veilige weg. Dus oudere mannen, ervaren mannen – mannen die het erfgoed van de geschiedenis aan je doorgeven – blijven de jongeren toeroepen.

Deze roep van de ene generatie tot de andere is een van de redenen waarom we priesterschapsvergaderingen houden waarbij vaders naast zoons zitten, en waarbij priesterschapsleiders naast diegenen zitten van wie de vader er niet is. In een priesterschapsvergadering van de ring, die bijna net zo verliep als deze, stond de toen twaalfjarige Gordon B. Hinckley achter in het oude gebouw van de wijk Salt Lake 10 – zijn eerste priesterschapsvergadering van de ring als pas geordende diaken. Hij voelde zich een beetje eenzaam en niet echt op z'n gemak.

Maar toen hij de mannen van die ring dat prachtige lied van W. W. Phelps, 'Ere de man' hoorde zingen, kwam er in de ziel van deze jongeman, die zelf ook eens profeet zou worden, een getuigenis dat Joseph Smith inderdaad een profeet was 'tot wie sprak eens Jehova', en dat 'heel 't mensdom (...) "broeder Joseph"' weer zou kennen. Ja, een deel van de voorbereiding op de plechtige bijeenkomst van vanmorgen begon toen een twaalfjarige diaken getrouwe, ervaren, oudere mannen in een priesterschapsvergadering de lofzangen van Zion hoorde zingen.

Maar heel weinig twaalfjarigen van vandaag zullen ooit president van de kerk worden, en we hoeven ook geen president te worden om onze getrouwheid te bewijzen. Maar laten we nooit vergeten dat 'overal waar nu een man staat, eens een jongen heeft gestaan', en dat ieder van jullie, jongemannen, de kans en de verantwoordelijkheid heeft om net zo getrouw te zijn in het verkrijgen van een getuigenis en het verdedigen van de waarheid als de mannen die tot nu toe de profeten, zieners en openbaarders zijn geweest. Ja, dat is een van de dingen die de geschiedenis ons toeroept: dat de toekomst vreesaanjagend is, maar dat jullie, jongemannen, hier ruimschoots tegen opgewassen zijn.

Helaas zal de naam Rudger Clawson maar weinigen van jullie iets zeggen. Broeder Clawson was 45 jaar lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, waarvan 22 als president. Maar lang voordat die verantwoordelijkheden op hem gelegd werden, kreeg hij de kans zijn trouw te bewijzen en in zijn jeugd te laten zien hoe bereid hij was om zijn overtuiging te verdedigen, zelfs met gevaar voor eigen leven.



De leden van het Eerste Presidium, met president Gordon B. Hinckley, die de bijeenkomst leidde, het dichtst bij het spreekgestoelte. Vlnr: *president James E. Faust, tweede raadgever; president Thomas S. Monson, eerste raadgever; en president Hinckley.*

De jonge broeder Clawson was op zending naar de Zuidelijke Staten geroepen. In die periode van de Amerikaanse geschiedenis, meer dan honderd jaar geleden, waren er nog steeds bendes van bandieten die weinig goeds in de zin hadden en die de veiligheid van de leden van de kerk bedreigden. Ouderling Clawson en zijn zendingscollega, ouderling Joseph Standing, liepen naar een zendingsconferentie toen er, vlak bij de plaats van de conferentie, ineens twaalf gewapende en agressieve mannen te paard voor hen stonden.

Terwijl ze geweren en revolvers in het gezicht geduwd kregen, werden de twee ouderlingen verschillende keren gemept en soms tegen de grond geslagen. Ze werden gedwongen een andere kant op te lopen, diep het nabijgelegen bos in. Ouderling Joseph Standing, die vermoedde wat hen te wachten stond, greep met de moed der wanhoop naar het dichtstbijzijnde pistool. Een van de bendeleden richtte meteen zijn pistool op de jonge Standing en schoot. Een ander wees naar ouderling Clawson en zei: 'Schiet die ook maar neer', waarop alle wapens in de kring op hem gericht werden.

De jonge ouderling dacht dat er met hem hetzelfde als met zijn gevallen broeder zou gebeuren. Hij zei: 'Ik zag (...) dat ik niet kon ontsnappen. Mijn tijd was gekomen (...) Ik zou Joseph Standing volgen.' Hij vouwde z'n armen, keek z'n overvallers in de ogen en zei: 'Schiet maar.'

Of ze nu schrokken van de moed van deze jonge ouderling of ineens beseften wat ze zijn collega hadden aangedaan, zullen we nooit weten, maar iemand schreeuwde op dat beslissende moment 'Niet schieten' en de geweerlopen gingen omlaag. Vreselijk aangedaan maar voortgedreven door loyaliteit aan zijn zendingscollega bleef ouderling Clawson de bende weerstaan. Rudger, onzeker of de bende hem niet alsnog zou neerschieten, wist het lichaam van zijn vermoorde collega naar een veilige plaats te brengen waar hij de laatste vriendschapsdaad voor zijn gevallen vriend verrichtte. Liefdevol waste hij de bloedvlekken van het lichaam van zijn vriend en maakte hij het lichaam klaar voor de lange treinreis naar huis. (David S. Hoopes en Roy Hoopes, *The Making of a Mormon Apostle: The Story of Rudger Clawson*, New York: Madison Books, 1990, blz. 23–31.)

Ik vertel dit verhaal in de hoop dat niemand al te lang stil blijft staan bij de dood van een zendeling, of denkt dat in die begindagen van de kerk het naleven van het evangelie alleen maar beproevingen en ellende bracht. Ik vertel dit verhaal aan de jonge, nieuwe generatie in de kerk die misschien niet goed weet welk geschenk de mannen en vrouwen van vroeger – ook jongemannen en jongevrouwen – ons gegeven hebben. De titel van een recente kerkfilm zegt het in één woord: 'Legacy' [erfgoed].

Tegenwoordig hoeven de meesten van ons niet meer met zulke fysieke bedreigingen te leven; gelukkig maar. Onze moed is over het algemeen stiller, minder dramatisch, maar in alle opzichten even essentieel en veeleisend. Sta me toe een voorbeeld uit deze tijd aan te halen, een voorbeeld van de soort geloof en trouw die van jou en mij gevraagd zullen worden. Ik haal dat voorbeeld ook aan bij wijze van eerbetoon aan de getrouwe vaders die een rots in de branding zijn voor hun opgroeiende en minder ervaren jonge zoons.

Een paar jaar geleden, lang nadat hij van zijn zending was teruggekeerd, was bisschop J. Richard Yates van de wijk Durham 3 in de ring Durham North Carolina, op de boerderij van z'n vader in Idaho. Hij hielp hem met het melken van de koeien en met de laatste werkzaamheden van de dag. Omdat de gezinsomstandigheden van zijn vader, broeder Tom Yates, het niet toelieten, was deze zelf nooit op zending geweest. Maar die teleurstelling had broeder Yates alleen maar gesterkt in zijn voornemen dat wat hij zelf niet had kunnen betalen, zijn zoons zeker zouden bereiken: een voltijdzending voor de Heer, ongeacht de offers die daarvoor gebracht moesten worden.

In die dagen was het op het platteland van Idaho gebruikelijk om een jongen een kalf te geven zodra hij oud genoeg was om ervoor te zorgen. De achterliggende gedachte was dat de jongen een paar van de kalveren van het grootgeworden dier hield en de rest dan verkocht als bijdrage in de voederkosten. De wijze vaders begrepen dat dit een manier was om hun zoons verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen èn geld voor een zending te laten verdienen.

De jonge Richard zorgde goed voor dat eerste kalf en breidde zijn kudde uit naar acht koeien. Op een gegeven moment investeerde hij een deel van zijn inkomsten uit de melk die hij verkocht in een nest biggen. Toen hij zijn zendingsoproep kreeg, had hij bijna zestig varkens. Zijn ouders hadden het voornemen om volgende nesten biggen te verkopen om de inkomsten uit de melkverkoop aan te vullen en zo Richards zending te betalen.

Die avond op de boerderij, lang nadat hij een voortreffelijke zending had vervuld, hoorde deze jongeman iets waarvan hij op zending niets had afgeweten. Zijn vader vertelde dat in de eerste maand na Richards vertrek, de plaatselijke dierenarts, een goede vriend van het gezin en iemand die veel werk verzette in die plattelandsgemeenschap, de varkens kwam inenten omdat er cholera dreigde uit te breken. Maar hij maakte een ongelukkige fout: hij gaf de dieren het levende vaccin maar niet het benodigde antiserum. Het gevolg was dat de hele kudde de ziekte kreeg. Binnen een paar weken waren de meeste dieren dood en de overgeblevene moesten worden afgemaakt.

Het was duidelijk dat de inkomsten uit

de melkverkoop niet genoeg waren om Richard op zending te houden, dus zijn vader nam zich voor om een voor een hun melkkoeien te verkopen om de kosten te kunnen betalen. Maar vanaf die tweede maand, en in de daaropvolgende 23 maanden bijna elke maand, net als ze op het punt stonden hem geld voor zijn zending te sturen, ging er een koe uit de kudde van zijn ouders of die van Richard dood. Daardoor nam hun veestapel twee keer zo snel af als ze hadden verwacht. Het was ongelofelijk hoe de reeks van tegenvallers aanhield.

In die moeilijke tijd moest er bij de plaatselijke bank een lening afbetaald worden. Met alles wat er gebeurd was en met hun extreme financiële problemen had broeder Yates gewoon geen geld om de lening terug te betalen. Alles leek erop dat ze de hele boerderij kwijt zouden raken. Na veel gebed en zorgen, maar zonder ooit een woord tegen hun zoon op zending te zeggen, ging broeder Yates naar de bankdirecteur, een man die niet van ons geloof was en die in de gemeenschap bekend stond als een wat strenge en afstandelijke man.

Toen hij het relaas over de enorme tegenvallers had gehoord, was de bankier even stil en keek hij in het gelaat van een man die, op zijn eigen stille en bescheiden wijze, de problemen en tegenwerking net zo moedig trotseerde als Rudger Clawson en Joseph Standing dat hadden gedaan. Ik denk dat broeder Yates in die situatie ook niet veel meer tegen die bankdirecteur had kunnen zeggen dan 'Schiet maar'.

De bankier leunde rustig naar voren en stelde maar één vraag: 'Tom,' zei hij, 'betaal jij je tiende?' Hoewel hij absoluut niet wist hoe zijn antwoord ontvangen zou worden, antwoordde broeder Yates zachtjes maar zonder aarzeling: 'Ja, ik betaal mijn tiende.' Toen zei de directeur: 'Blijf jij je tiende betalen en houd je zoon op zending. Ik zorg wel voor die lening. Ik weet dat je me zal terugbetalen zodra je dat kunt.'

Er werden geen documenten ondertekend, geen dreigementen of waarschuwingen geuit. Twee goede, eerzame mannen stonden op en gaven elkaar de hand. Er was een overeenkomst gesloten en die overeenkomst werd nagekomen.

Bisschop Yates zegt dat hij bij het aanhoren van dat voor hem nieuwe verhaal zeer geëmotioneerd raakte en zijn vader vroeg – de lening aan de bank was inmiddels al lang afbetaald – of het naleven van het evangelie en het onderhouden van een zoon op zending al die zorgen en angst waard waren geweest. 'Ja, jongen,' zei hij, 'en nog veel meer als de Heer dat van me zou vragen', waarna hij verder ging met z'n werk.

Fysiek was Tom Yates niet groot: hij was nog geen 1,75 meter lang en woog misschien 70 kilo. Zijn lichaam was iets gebogen door een bijna fatale polioaanval toen hij nog een baby was. Maar Richard zegt dat hij zich niet kan herinneren ooit bij het uiterlijk van zijn vader te hebben stilgestaan. Voor zijn zoon was hij gewoon een geestelijke reus wiens goedheid zo wijds als het leven zelf was en die zijn kinderen een eeuwigdurend erfgoed van toewijding en moed naliet.

Tot zulke vaders van onze gezinnen en vaders van ons geloof, tot hen die integer geleefd hebben ongeacht de prijs, tot generaties in deze en elke bedeling die onwrikbaar bleven als zij angst en beproeving, ja, zelfs de dood onder ogen moesten zien, zeg ik: ik dank u uit het diepst van mijn hart. Jongemannen, ik prijs jullie om jullie vastbeslotenheid om het evangelie van Jezus Christus na te leven. Samen met jullie draag ik de verantwoordelijkheid van het priesterschap van God. Ik smeek jullie te bedenken dat we in het werk van de Heer vaak de andere wang moeten toekeren, maar dat we ons nooit van onze beginselen mogen afkeren. Samen met jullie neem ik me heilig voor om trouw te blijven aan de Heer Jezus Christus, wiens kerk dit is, en samen met jullie prijs ik het erfgoed van getrouwheid dat aan ons is doorgegeven door hen die ons zijn voorgegaan. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □



Twee leden van het Quorum der Twaalf Apostelen groeten het Eerste Presidium voorafgaand aan een bijeenkomst. Vlnr: *de ouderlingen Russell M. Nelson en Dallin H. Oaks; president Gordon B. Hinckley; president Thomas S. Monson, eerste raadgever; en president James E. Faust, tweede raadgever.*

De zoektocht naar onze identiteit

Ouderling Monte J. Brough
van het Presidium der Zeventig

'Onze omgeving en ons gezin hebben zonder twijfel de belangrijkste invloed op onze identiteit.'



Als je vroeger de deur uitging op weg naar een activiteit met vrienden, zei je moeder dan ooit: 'En jongen ... denk eraan wie je bent'? Vroeg je je niet elke keer weer af waarom ze dat nou altijd zei? Trouwens, wie ben ik eigenlijk?

Anderen hebben die zeer belangrijke vraag ook gesteld:

'Mozes zeide tot God: Wie ben ik (...)?' (Exodus 3:11).

'Toen ging koning David naar binnen, zette zich neder voor het aangezicht des Heren en zeide: Wie ben ik, Here Here (...)?' (2 Samuël 7:18).

Een van de geweldige en veelomvattende leringen van president Howard W. Hunter is deze uitspraak: 'De grootste zoektocht van deze tijd is de zoektocht naar de eigen identiteit en naar menselijke waardigheid' (*Conference Report*, april 1967, blz. 11). Deze zoektocht naar de eigen identiteit is in wezen een zoektocht naar voorbeelden die ons houvast in het leven geven. Op een paar voortreffelijke uitzonderingen na kunnen jongeren geen goede voorbeeldgevers in de sportwereld, entertainment of de popmuziek vinden. Niet alleen geven deze mensen in de schijnwerpers geen positief voorbeeld, maar ze zijn vaak precies het tegenovergestelde van de soort voorbeeldgevers die voor ons aanvaardbaar zijn. Toegang tot deze eigentijdse idolen is duur en onproduktief. We worden bijna altijd teleurgesteld als we ontdekken hoe oppervlakkig en weinig verheffend de lof van de wereld is. Geen wonder dat op onze straten en pleinen er zoveel jonge mensen zijn die voor zichzelf dezelfde oppervlakkige en weinig verheffende normen aanleggen.

Toch is er een overvloed aan voorbeeldgevers die veel dichter bij huis zijn en die een veel diepgaandere invloed op ons kunnen hebben. De meesten van ons kunnen met relatief weinig inspanning en veel minder kosten ons gezin een lange en indrukwekkende lijst van belangrijke voorbeeldgevers maken. Deze lijst kan samengesteld worden op basis van een bescheiden zoektocht in het leven van onze voorouders. Ik zal u een paar voorbeelden geven:

Een paar jaar geleden heb ik met behulp van het computerprogramma FamilySearch® de hele stamboom van mijn vrouw, voor zover die bekend was, opgezocht. Ik wilde haar die voor haar verjaardag geven. Dat was een grote vergissing. De computer gaf aan dat mijn vrouw voorouders in een Europese koninklijke lijn heeft. Sindsdien is het moeilijk om met haar onder één dak te wonen. Misschien, nu ik haar familiegeschiedenis ken, zal ik meer geneigd zijn haar als de koningin van ons gezin te behandelen. Natuurlijk zijn mijn kinderen dus ook van koninklijke afkomst; helaas ben ik daarmee de enige 'gewone burger' in mijn gezin.

Manasseh Byrd Kearl, geboren in 1870 en opgegroeid bij Bear Lake in Noord-Utah, vertelt een prachtig verhaal dat van nut kan zijn voor zijn nakomelingen, waar ik er een van ben. Ik lees een stukje uit z'n dagboek voor:

'Die herfst kocht vader wat koeien voor John Dikens, een flinke kudde. Dikens had een grote boerderij aan Bear Lake, (...) ik weet nog dat Jimmie in het noorden was om vee te kopen en hij stuurde vader bericht dat hij meer geld nodig had. Vader zei dat ik hem het geld moest brengen. Moeder naaide zeshonderd dollar in onder mijn kleren, vader zette me op een paard en zei: "Byrdie, jongen, kom niet van dit paard af totdat je je broer Jimmie gevonden hebt, houd je mond dicht, en als iemand je iets vraagt vertel je niet waar je naartoe gaat, en je geeft dit geld aan niemand anders dan Jimmie, wat anderen ook mogen zeggen." Nou, toen ik in DingleDell aankwam, zeiden ze dat Jimmie in Montpelier was. Dus ging ik naar Montpelier, naar Joe Richs, een vriend van vader, hij zei dat Jimmie naar huis was. Broeder Rich wilde dat ik binnenkwam om iets te eten. Ik zei nee, en dat vader gezegd had dat ik niet van het paard af moest komen tot ik Jim gevonden had, dus ik bleef zitten. Ik draaide om en ging naar huis. Toen ik in Bears Valley kwam, (...) kon ik nauwelijks meer op m'n benen staan. Meneer Potter wilde me tegenhouden om uit te rusten, maar ik kon niet blijven. Eindelijk kwam ik thuis. Jimmie tilde me van het paard af en droeg me naar huis. Moeder huilde toen ze hoorde dat ik meer dan 120 kilometer in het zadel had gezeten' (Dagboek van Manasseh Byrd Kearl).

Luister naar de welsprekende woorden van Gustave Henroid:

'U, beste lezer, zal nooit enig besef hebben van de pret en wisselvalligheid, vreugde en angst, blijdschap en teleurstelling, smart en genot, hunkering en bevrediging, hoop en wanhoop, onrust en tevredenheid, pijn en plezier, die ons constant vergezellen, of liever vergezelden in het jaar 1853 tussen Omaha en Salt Lake City. Elke ochtend halfwilde runderen voorspannen, elke avond de tent opzetten, gedroogde mest rapen om het eten op te koken, 's ochtends en 's avonds dozen en beddegoed in- en uitpakken, elke nacht in het zadel of te voet de voorraden bewaken, overdag loslopend vee voortdrijven, geulen om de tenten graven om niet in de stortregen te verdrinken, de liederen van Zion zingen, een kapotte wagen maken (...) je kleren wassen – niemand had een waslijn meegenomen' (Gustave Louis Edward Henroid, in *Our Pioneer Heritage*, deel 11, verzameld door Kate B. Carter, blz. 320–322). Een andere belangrijke eigenschap die we over mogen nemen is humor bij tegenslag. Hannah Cornaby, die in 1853 met dezelfde groep meetrok, schrijft:

'Het was precies drie jaar na die gedenkwaardige 1ste juni; onze runderen waren aangekomen en we vertrokken uit Keokuk. Ik wou dat ik een hele pagina kon wijden aan ons vertrek. De runderen waren wild, en het voorspannen van die beesten was een van de lachwekkendste taferelen die ik ooit heb gezien. Iedereen liep bevelen uit te delen, niemand wist hoe ze ze moesten uitvoeren. Als de mannen geen heiligen waren geweest, zou er ongetwijfeld flink gevloekt

zijn; maar de runderen verstonden geen "Engels" en konden ook wel zonder. Maar het was zo ìn en ìn komisch om de verbijsterde uitdrukking op het gelaat van een of andere goedwillende broeder te zien, die al een uur bezig was om [een rund] (...) voorgespannen te krijgen en dan het andere uiteinde omhoog hield en [het andere rund] zover probeerde te krijgen (...) eronder te komen, om dan te moeten zien hoe [het eerste] over de vlakte denderde, het juk door de lucht zwiepend, zonder dat het ook maar enige indicatie gaf van wanneer het van plan was stil te houden' (Hannah Cornaby, *Autobiography and Poems*, Salt Lake City, J. C. Graham, 1881, blz. 32–35).

Natuurlijk waren er politieke en sociale conflicten in het leven van enkele van onze voorouders, maar zelfs die zijn leerzaam als we zien hoe zij op hun omstandigheden reageerden. John Davies was in de Amerikaanse Revolutie een loyalist [iemand die geen onafhankelijkheid van Groot-Brittannië wilde – vert.]. Hij had een belangrijke rol gespeeld bij de vestiging van de anglicaanse kerk in Amerika, die bekend kwam te staan als de First Episcopal Society of Litchfield. Deze eerste immigranten was geleerd dat trouw, naast godsdienst, de hoofddeugd was. Het was hun diepgewortelde overtuiging dat alleen maar een ongelovige of een verrader het zou durven om een revolutie tegen het moederland te beginnen. Sommigen vonden dat het streven naar onafhankelijkheid je reinste ondankbaarheid was. Ze beschouwden de koning niet alleen als het hoofd van hun natie, maar ook van hun godsdienst.

John Davies vertelt over de problemen bij de bouw van hun eerste kerk in Litchfield (Connecticut), en hoe die kerk na de voltooiing ernstig door soldaten van de Revolutie beschadigd werd. Zijn vee werd door de revolutionairen weggejaagd en veel van zijn eigendom werd in de vervolging van de koningsgezinden ernstig beschadigd. Luister naar het volgende over John Davies:

'Na het einde van de oorlog kwam er een man bij hem die actief mee had geholpen om een paar koeien van zijn land af te jagen en om bij hem te plunderen; nu had hij zelf ook niets meer en kwam hij in zijn nood bij meneer Davies, die hem niet alleen zijn misstappen vergaf maar ook royaal in zijn behoeften voorzag' (Henry Eugene Davies, *Davies Memoir*, 1895, blz. 22).

Tamma Miners eerste man, Albert, overleed in januari 1847 toen hun jongste kind nog geen twee jaar oud was en hun oudste pas vijftien was. Tamma's vader, Edmond, was door een bende in Nauvoo (Illinois) vermoord toen ze 32 was en haar negende kind verwachtte. Hun dochter Melissa stierf bij die vervolging toen ze zeven maanden was, hun zoon Orson overleed op zeven-



tienjarige leeftijd aan de koorts, en nog een andere dochter, Sylvia, overleed toen ze twee was. Op 10 juni 1850 ging Tamma met de overgebleven vijf jongens en twee meisjes op weg, de vlakte over, naar Salt Lake City. Tamma heeft onder meer het volgende geschreven:

'Ik heb alle ontberingen en verdrijvingen en brandstichtingen en bendes en bedreigingen meegemaakt en ben bij de heiligen geweest in al hun vervolgingen van Huron County tot Kirtland en van Kirtland tot Missouri terug naar Illinois en dan de vlakte over. Ik schrijf dit neer zodat mijn kinderen een beetje een idee zullen hebben van wat hun ouders hebben meegemaakt. Ik hoop dat mijn kinderen waardering voor ons leven zullen hebben, want ik voel me zeer vereerd om bij de heiligen te horen (...)' (Tamma Durfee Miner Curtis, in *Our Pioneer Heritage*, deel 2, verzameld door Kate B. Carter, blz. 323).

Dit zijn nog eens echte voorbeelden; een ieder van ons zal die tegenkomen als we ons in onze familiegeschiedenis gaan verdiepen.

Onlangs had ik een ontmoeting met een directrice van een grote produktiemaatschappij. Het was een ontwikkelde, fijnbesnaarde vrouw van Joodse afkomst. Ze genoot zichtbaar van de rondleiding door onze bibliotheek voor familiegeschiedenis en van de uiteenzetting over de inspanningen van de kerk om deze essentiële documenten van over de hele wereld te verzamelen en te bewaren. Aan het einde van de rondleiding vroeg ze me: 'Waarom is uw kerk zo geïnteresseerd in genealogie?'

Ik zei: 'Mag ik die vraag beantwoorden met een wedervraag: waarom zijn de joden zo in hun genealogie geïnteresseerd?'

Ze antwoordde een beetje verrast: 'Waarom? Omdat het van het grootste, meest verstrekkende belang is. Dat is hoe we onze identiteit leren kennen en behouden. Dat is hoe ik weet wie ik ben. De geschiedenis en het leven van onze voorouders is de lijm die de joodse gemeenschap bij elkaar houdt.' Ze besloot met de woorden: 'Hoe weet je anders wie je bent?'

Ik antwoordde haar: 'Dat is een van de redenen waarom onze kerk in genealogie geïnteresseerd is.'

Mijn broeders in de priesterschap, hoe beantwoorden we deze eeuwenoude vraag: wie ben ik?

In de eerste plaats zijn we zoons van God, naar zijn beeld geschapen. Wij zijn lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Onze binding en vereenzelviging met de kerk is al anderhalve eeuw door vele leden in stand gehouden. Onze omgeving en ons gezin hebben zonder twijfel de belangrijkste invloed op onze identiteit. Dat gold voor het ouderlijk huis van onze ouders, en dat van hùn ouders. We hoeven niet verder te kijken dan onze eigen familie om geweldige voorbeelden te vinden. Hun hoge normen zijn meer dan toereikend in onze zoektocht naar onze identiteit. Zoals ouderling Russell M. Nelson ons vanmiddag heeft duidelijk gemaakt, we zijn kinderen van het verbond.

Wij ontvangen voor ons eigen gezin deze belofte:

'Daarom zegt de Here aldus tot u, met wie het priesterschap door de geslachtslijn van uw vaderen heeft voortgeduurd –

'Want gij zijt wettige erfgenamen volgens het vlees, en zijt met Christus in God voor de wereld verborgen geweest –

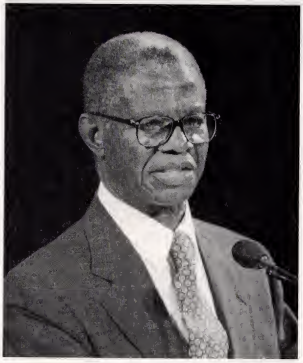
'Daarom zijn uw leven en het priesterschap gebleven, en dit priesterschap moet noodzakelijk door u en uw nageslacht verblijven tot aan de herstelling van alle dingen, waarvan door alle heilige profeten is gesproken sedert de wereld begon' (Leer en Verbonden 86:8–10).

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Wachters op de toren'

Ouderling Helvécio Martins
van de Zeventig

'Mijn indrukwekkendste ervaringen als priesterschapsdrager heb ik gehad in de uitvoering van mijn taak als huisonderwijzer.'



8 juni 1978 is zonder twijfel een onvergetelijke dag. Op deze dag werden de zegen van het priesterschap en de tempel binnen het bereik geplaatst van alle leden van de kerk die ze waardig zijn. Ja, dat was een gedenkwaardige gebeurtenis, met invloed op het leven van ontelbare mensen; van miljoenen die terdege het belang hiervan inzagen, en van vele anderen die mogelijk nog niet tot een volledig besef hiervan gekomen zijn.

Op die dag maakte het Eerste Presidium een nieuwe en bijzondere openbaring van de Heer wereldkundig, een openbaring waar veel gebed en smeking om zijn goddelijke leiding aan vooraf waren gegaan.

Wat een enorme veranderingen heeft die openbaring in het leven van zovele kinderen van onze Hemelse Vader teweeggebracht, ook in mijn eigen bescheiden gezin in Rio de Janeiro in Brazilië.

Het was haast niet te geloven, een onverwachte gebeurtenis, een droom voor diegenen die de Vader in zijn volmaakte wijsheid bewaard heeft tot de dag dat ze optimaal in staat zouden zijn om gehoor te geven aan de serieuze vereisten van dit zo eerbare beheer als rentmeester: het priesterschap.

Hoewel ik in de zes jaar dat ik lid van de ware kerk was voor mijn eerste roeping in het priesterschap wel het een en ander had geleerd, was die eerste roeping niet die van algemeen autoriteit, zendingspresident, bisschop of lid van twee ringpresidiums; niet als secretaris van de ring of van de wijk. Mijn eerste opdracht en roeping was die van huisonderwijzer. Die roeping ging aan alle andere vooraf. Ik vind dat hoogst opmerkelijk.

Sindsdien ben ik gaan inzien hoe enorm belangrijk en mooi die roeping is. Van eerdere roepingen ben ik altijd weer ontheven, maar deze roeping is altijd gebleven.

'De grootste dienst die je in de kerk aan de kinderen van onze Vader in de hemel kunt verrichten is die van een nederige, toegewijde, vastbesloten huisonderwijzer' (president Ezra Taft Benson, *Ensign*, mei 1987, blz. 50).

Na zijn opstanding en vóór zijn hemelvaart vroeg Jezus aan Simon Petrus: 'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren' (Johannes 21:15). De vraag werd tweemaal herhaald, met tweemaal hetzelfde antwoord; en de Heer antwoordde: 'Hoed mijn schapen (...) weid mijn schapen' (vers 16 en 17).

Dat is het werk of het rentmeesterschap van de huisonderwijzer. Voeden, koesteren, de dorst lessen van de schapen die aan hem, de herder, zijn toegewezen.

In mijn ogen heeft, op de zorg voor mijn eigen kinderen na, niets in mijn kerkelijke leven hogere prioriteit of urgentie dan de trouwe en toegewijde vervulling van dit rentmeesterschap.

Let eens op de manier waarop de Heer, zonder dat wij het zelf in de gaten hebben, onze geest en ons verstand op dit besef voorbereidt.

Toen wij nog onderzoeker waren (we waren één keer naar de kerk geweest), werden we opgebeld door de gemeentepresident, broeder Antonio Landelino Barros, die ons vroeg of hij de volgende avond langs mocht komen.

Op het afgesproken tijdstip arriveerde president Barros, vergezeld door twee mannen; ze waren allen netjes gekleed. Het gezin kwam in de woonkamer bij elkaar en president Barros vroeg of hij een gebed mocht uitspreken. Zijn woorden waren een eenvoudige maar inspirerende smeekbede aan de Heer om de leiding van zijn Geest. Hij vroeg Hem ons te laten begrijpen waarom zij die avond gekomen waren en welke zegeningen ons dat zou brengen.

Toen gaf president Barros een korte uiteenzetting over het huisonderwijs en stelde hij zijn collega's, de broeders Nelson Bezerra Dos Santos en Alfredo Orlando Torres Lima, als onze huisonderwijzers aan ons voor; vanaf die dag zouden zij ons eerste aanspreekpunt in de kerk zijn.

Wat een geweldige ervaring was dat. Wat een magnifieke kans, wat een voorrecht om zo te kunnen dienen. Al die tijd dat we in die gemeente woonden, hielden die broeders contact met ons.

President Marion G. Romney heeft gezegd dat de huisonderwijzers 'de zware en heerlijke verantwoordelijkheid dragen om de Heer Jezus Christus te vertegenwoordigen in de zorg om het welzijn van ieder lid van de kerk' (*Ensign*, maart 1973, blz. 12–13).

Elke zondag stonden die broeders klaar om ons te verwelkomen als we in de kerk kwamen. Tijdens de dienst zaten ze naast ons. Ze leerden ons de lofzangen. Ze leerden ons de normen van het koninkrijk. Ze belden ons op om ons te vertellen dat president Joseph Fielding Smith was overleden, en later dat president Harold B. Lee de nieuwe profeet was.

Ze hadden interesse in het welzijn en de vooruitgang van ons gezin en in onze eventuele behoeften. Na onze doop, die twee maanden werd uitgesteld, en zelfs nadat we naar de wijk Tijuca waren verhuisd, belden die toegewijde huisonderwijzers en president Barros ons in de daaropvolgende drie maanden om beurten geregeld op om te vragen of ons gezin kon wennen in de nieuwe wijk, of alles goed ging, of er hulp nodig was enzovoort.

Ondanks de verhuizing voelden de huisonderwijzers zich niet ten volle ontheven van hun plicht om ons gezin zorg en aandacht te geven.

Zelfs toen ze zich ervan overtuigd hadden dat we nieuwe herders hadden, bleven ze onze broeders in Christus.

Wat een magnifieke instelling. De opdracht was vervuld, maar ze hadden nog steeds een christelijke belangstelling. Er werd een buitengewone band gesmeed. Sindsdien zijn er bijna 23 jaar voorbijgegaan. Vele andere huisonderwijscollega's zijn hen sindsdien gevolgd. Op een enkele uitzondering na kunnen we hun namen vaag herinneren, maar de namen en ge-

zichten van die eerste dienstknechten staan in ons geheugen gegrift omdat ze ware herders waren.

'De eerzaamste roeping in het leven (...) is die waarin de mens zijn medemens het beste kan dienen' (president David O. McKay, *The Instructor*, maart 1961, blz. 73–74).

Die broeders waren in feite wachters, bewakers, en ze gaven ons veel steun. Ook mag vermeld worden dat ze hun rentmeesterschap vervulden met een blij gezicht, de weerspiegeling van een gelukkig gemoed.

Het leek wel alsof ze het een eer en een voorrecht vonden om zo te kunnen dienen. Het leek wel alsof ze snapten hoe oud en jong in hun taken onderwezen moesten worden, op de manier die door de apostel Petrus was geleerd:

'Hoedt de kudde Gods, die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid' (1 Petrus 5:2).

Het voorbeeld van die toegewijde broeders vormde de basis van het toekomstige gedrag van een nieuwe priesterschapsdrager. Nu ik zelf huisonderwijzer ben en mijn ervaring uit die tijd voor de geest haal, heb ik daarmee een voorbeeld dat dat van Jezus Christus zeer dicht benadert.

Sindsdien heb ik mij uit alle macht en naar beste kunnen toegewijd aan de zorg van de aan mij toegewezen gezinnen. Mijn indrukwekkendste ervaringen als priesterschapsdrager heb ik gehad in de uitvoering van mijn taak als huisonderwijzer.

Op de studiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers die op 3 april 1969 werd gehouden, zei president Harold B. Lee dat de 'bezoekende priesterschapsdragers wachters op de toren moeten zijn'.

De Heer wil zijn volk 'bijeenvergaderen, zoals een hen haar kiekens onder haar vleugels bijeenvergadert' (Leer en Verbonden 29:2), en de huisonderwijzers, en in het verlengde daarvan de huisbezoeksters, hebben een uiterst relevante rol bij vervulling van dit verlangen van de Heer.

President Benson heeft ons geleerd:

'[Huisonderwijs] is zo belangrijk dat het wezenlijk zal bijdragen tot de geestelijke hernieuwing van de kerk en de verhoging van haar leden en gezinnen' (*Ensign*, mei 1987, blz. 48).

Ik bid dat wij als priesterschapsdragers een vollediger begrip van dit heilige rentmeesterschap zullen krijgen.

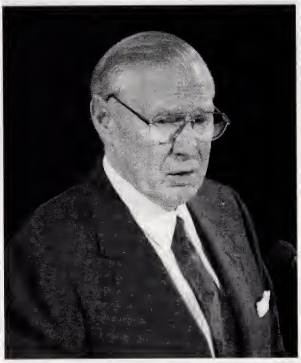
God leeft, en ook zijn Zoon Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser. De Heer spreekt in deze tijd bij monde van zijn profeet, president Hinckley, van wie wij houden en die wij volgen.

Ik geef u dit getuigenis in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

De taken van een herder

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'We vragen u uw blik en concentratie te richten op de eenvoudige, sublieme, geestelijk voedzame en verlossende beginselen van het evangelie. We vragen u trouw en standvastig te zijn.'



Geliefde broeders van de priesterschap, het stemt mij erg nederig om te voelen wat voor kracht er uitgaat van u, hier en in de vele gebouwen over de hele wereld. Vanavond prijzen wij de naam van president Howard W. Hunter om zijn leven en bediening, en om alles wat we van hem hebben geleerd. God zegene zijn nagedachtenis.

Broeders, ik moet u bekennen dat ik me niet erg op m'n gemak voel in mijn nieuwe roeping. In alle nederigheid hoop ik dat u mij met uw geloof en gebeden zult steunen. Als ik niet de absolute overtuiging had dat men 'van Godswege moet worden geroepen' voor welk ambt dan ook in de kerk, zou ik nog geen uur in deze roeping standhouden. Ik wil president Gordon B. Hinckley van ganser harte danken voor de eer en voor het vertrouwen dat hij mij heeft gegeven door mij als zijn tweede raadgever te roepen. Hij heeft mijn volkomen trouw en steun.

Zoals ik maandag 13 maart 1995 op de persconferentie zei, ik heb al veertig jaar het grote voorrecht om in verschillende posities in de kerk met president Gordon B. Hinckley samen te werken. Ik ken zijn hart. Ik ken zijn ziel. Ik ken zijn geloof. Ik ken zijn toewijding. Ik ken zijn grote capaciteiten. Ik ken zijn liefde voor de Heer en Gods heilige werk. Ik koester grote genegenheid en ontzag voor hem. Ik weet ook dat hij in het voorsterfelijk bestaan geordend is om in deze tijd president van de kerk te zijn, en dat hij daar op magnifieke wijze op is voorbereid.

Ook mijn samenwerking met president Thomas S. Monson gaat ver terug en is zegenrijk geweest. Al tientallen jaren werken wij in verschillende posities samen. Zijn geest en geheugen zijn uniek; zijn geloof is eenvoudig en absoluut. President Monson is een groot man, en het grootste in hem is wel zijn hart. Hij is uitermate talentvol. Het stemt mij bijzonder nederig dat ik met president Hinckley en president Monson mag samenwerken. Ik heb ook groot respect en veel bewondering voor president Packer, voor de leden van de Twaalf, en voor alle algemene autoriteiten. Ik verwelkom broeder Eyring in de gemeenschap van het heilig apostelschap.

Vanavond wil ik graag de priesterschap van God aanspreken op hun taak als herder. Ouderling Bruce R. McConkie heeft gezegd: 'Iedereen die in een functie in de kerk werkzaam is waarbij hij verantwoordelijk is voor het geestelijke of stoffelijke welzijn van kinderen van de Heer, is voor die schapen een herder. De Heer stelt zijn herders verantwoordelijk voor de veiligheid [dat wil zeggen, het heil] van zijn schapen' (*Mormon Doctrine*, blz. 710). De dragers van het priesterschap hebben deze grote taak, of ze nu vader zijn, grootvader, huisonderwijzer, quorumpresident ouderling, bisschop, ringpresident, of welke andere functie ook in de kerk uitoefenen.

Laat ik me eerst tot de jongemannen van de Aäronische priesterschap richten. Toen ik nog klein was, vond mijn vader een lammetje dat helemaal alleen in de woestijn lag. De kudde schapen waar dat lammetje had



bijgehoord was verder getrokken, en op de een of andere manier was dat lammetje z'n moeder kwijtgeraakt, en de herder zal niet geweten hebben dat het lammetje kwijt was. Omdat het alleen in de woestijn niet zou overleven, pakte mijn vader het op en nam hij het mee naar huis. Als hij het lammetje had laten liggen, was het doodgegaan, hetzij door de prairiewolven, hetzij van de honger, want het was zo jong dat het nog melk nodig had. Mijn vader gaf het lammetje aan mij en ik werd zijn herder.

Een paar weken lang maakte ik koeiemelk in een babyflesje warm en gaf ik het aan het lammetje. We werden al snel vriendjes. Ik noemde hem Nigh – waarom weet ik niet meer. Hij begon te groeien. Mijn lammetje en ik speelden vaak op het gras. Soms gingen we samen in het gras liggen en legde ik m'n hoofd op z'n zachte, wollige zij en keken we naar de blauwe lucht en de grote witte wolken. Ik sloot m'n lammetje overdag niet op. Hij liep toch niet weg. Al gauw ging hij gras eten. Ik kon m'n lammetje van overal vandaan roepen door zo goed mogelijk het geblaat van een schaap na te doen.

Op een avond stak er een geweldige storm op. Ik vergat die nacht mijn taak om het lammetje in de schuur te doen. Ik ging naar bed. Mijn vriendje was bang in de storm en ik kon hem horen blaten. Ik wist dat ik 'm moest helpen, maar ik wilde veilig in m'n warme, droge bed blijven. Ik had er uit moeten komen, maar ik deed het niet. Toen ik de volgende morgen buiten kwam, bleek dat het lammetje dood was. Een hond had hem ook horen blaten en had hem doodgebeten. Mijn jonge hart was gebroken. Ik was geen goede herder geweest, geen goede rentmeester van datgene wat mijn vader mij had toevertrouwd. Mijn vader zei: 'Jongen, kan ik niet eens de zorg voor één lammetje aan je overlaten?' Die opmerking van m'n vader deed meer zeer dan het verlies van m'n wollige vriendje. Die dag nam ik me voor, klein als ik was, dat als ik ooit weer herder zou worden, ik mijn rentmeesterschap nooit meer zo zou verwaarlozen.

Niet zoveel jaar daarna werd ik als juniorcollega van een huisonderwijzer geroepen. Er waren avonden dat het koud of stormachtig was en dat ik liever lekker thuis bleef, maar in gedachte hoorde ik mijn lammetje blaten, en ik wist dat ik een goede herder moest zijn en met m'n senior-collega mee moest. In al die jaren, als ik weer een keer mijn taken niet wilde uitvoeren, moest ik altijd denken aan mijn verdriet zoveel jaar geleden toen ik geen goede herder was geweest. Ik heb niet altijd alles gedaan wat ik had moeten doen, maar ik heb het geprobeerd.

Ik wil graag een paar minuten spreken over de constitutionele plichten die de Heer zijn herders heeft opgelegd. Daarmee bedoel ik de plichten zoals die in de openbaringen worden omschreven. Er is geen grotere verantwoordelijkheid dan die van echtgenoot en vader, een verantwoordelijkheid waarvan we niet worden ontheven. De Heer heeft gezegd: 'Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander' (Leer en Verbonden 42:22). De Heer heeft verder over de vaders in de kerk gezegd: 'Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen' (LV 93:40).

'En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.

'En de inwoners van Zion moeten ook de Sabbatdag vieren en heilig houden' (LV 68:28–29).

Nog een belangrijke verantwoordelijkheid is die van huisonderwijzer. 'De plicht van de leraar is om altijd over de [leden der] kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken.

'En toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de [leden der] kerk is, noch ongenoegen met elkander, noch liegen, lasteren of kwaadspreken' (LV 20:53–54). Dan is er ook het gebod om 'toe te zien, dat de [leden der] kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen' (LV 20:55). Zij dienen 'te waarschuwen, uit te leggen, te vermanen, te onderwijzen, en allen uit te nodigen tot Christus te komen' (LV 20:59).

De presidenten van de priesterschapsquorums en hun raadgevers zijn ook herders van de kudde en dragen de verantwoordelijkheid om in liefde voor de leden van hun quorum te zorgen. De bisschoppen van de kerk zijn wachters op de toren. In de zendbrief aan Timoteüs wordt over de bisschoppen van de kerk gezegd:

'Dit is een betrouwbaar woord: indien iemand staat naar het opzienersambt, dan begeert hij een voortreffelijke taak.

'Een opziener dan moet zijn onbesproken, de man van één vrouw, nuchter, bezadigd, beschaafd, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen, niet aan de wijn verslaafd, niet opvliegend, maar vriendelijk, niet strijdlustig of geldzuchtig, een goed bestierder van zijn eigen huis, die met alle waardigheid zijn kinderen onder tucht houdt; indien echter iemand zijn eigen huis niet weet te besturen, hoe zal hij voor de gemeente Gods zorgen?' (1 Timoteüs 3:1–5).

Over de Aäronische priesterschap heeft de Heer gezegd: 'De bisschop en zijn raadgevers vormen het presidentschap van deze priesterschap, en houden de sleutels of de volmacht van dit priesterschap' (LV 107:15). Bisschoppen, onze jonge mensen voelen de stormen van het leven. Gemene wolven liggen op de loer om hen te verscheuren. Velen van hen zijn als mijn lammetje, blatend om hulp. Wij smeken u, bisschoppen, om alles te doen wat in uw vermogen ligt om hen in veiligheid te brengen.

De ringpresident is ook een constitutioneel functionaris van de kerk, want hij presideert de ring waarvan de Heer heeft gezegd dat het 'tot toevlucht en ter verdediging moge zijn tegen de storm, en tegen de toorn, wanneer deze onvermengd over de ganse aarde zal worden uitgestort' (LV 115:6). De ringen zijn 'het tentdoek of de sterkte van Zion' (LV 101:21). Het behoren geestelijke middelpunten te zijn van gerechtigheid, kracht en bescherming.

De Presiderende Bisschap, waarvan ieder een geordende bisschop is, hebben de verantwoordelijkheid voor de materiële aange-

legenheden van de kerk, onder leiding van het Eerste Presidium. In deze grote wereldwijde kerk is de verantwoordelijkheid van de Presiderende Bisschap zwaar en groot.

De Heer heeft over de Zeventig gezegd:

'De [Zeventig] zijn eveneens geroepen het evangelie te prediken, en om bijzondere getuigen te zijn voor de niet-Joden en voor de ganse wereld; aldus verschillen zij van andere ambtenaren in de kerk in de plichten hunner roeping.

'De [Zeventig] moeten in de naam des Heren handelen onder aanwijzing van de Twaalven of de reizende Hoge Raad om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natiën te regelen, eerst bij de niet-Joden, en dan bij de Joden' (LV 107:25, 34). De Twaalf Apostelen zijn 'bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld; aldus verschillen zij van andere ambtenaren in de kerk wat betreft de plichten van hun roeping' (LV 107:23). De Heer heeft gezegd dat zij 'worden uitgezonden' en zij 'dragen de sleutels om de deur te openen door de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus' (LV 107:35). De Twaalven zijn de vertegenwoordigers van de Heer.

Het Eerste Presidium heeft de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor de aangelegenheden van het Koninkrijk van God op aarde. Over hen heeft de Heer gezegd:

'Van de Melchizedekse priesterschap vormen drie presiderende hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het [presidium] der Kerk (...)

'En het [presidium] van de raad van de hoge priesterschap zal bevoegdheid hebben andere hogepriesters te roepen, en wel twaalf, om als raadgevers behulpzaam te zijn; en aldus zullen het [presidium] van de hoge priesterschap en zijn raadgevers macht hebben om volgens de wetten der kerk op grond van het getuigenis te beslissen' (LV 107:22, 79; in deze en de volgende citaten is de spelling aangepast).

Over de president van de kerk heeft de Heer gezegd dat hij de 'president van de hoge priesterschap der Kerk' is;

'Of, met andere woorden, de Presiderende Hogepriester [van] de hoge priesterschap der Kerk' (LV 107:65, 66). Het is zijn plicht 'om over de ganse kerk te presideren, en gelijk Mozes te zijn –

'(...) een ziener, openbaarder, vertaler, en profeet te zijn, en alle gaven Gods te bezitten, die Hij aan het hoofd der kerk schenkt' (LV 107:91–92, 21:1).

De president van de kerk geeft leiding aan het gebruik van alle sleutels en bevoegdheid van het priesterschap en is de enige persoon die ze alle kan uitoefenen, ook al dragen alle geordende apostelen die sleutels, sommige in latente vorm.

Broeders, ik ben nog maar een paar dagen lid van het Eerste Presidium. Het leek wel alsof vóór deze roeping mijn blik beperkt was, maar nu draag ik een bril waardoor ik een beetje duidelijker zie wat de omvang van de verantwoordelijkheid van de president van de kerk is. Ik ben bang dat ik als die aristocraat was die een monocle in één oog droeg. Over hem werd gezegd dat 'hij meer kon zien dan dat hij begreep'. De mannen die het grote geheel het duidelijkst zien zijn deze reuzen van de Heer, president Hinckley en president Monson, die al vele jaren de vorige presidenten van de kerk terzijde hebben gestaan.

Welnu broeders, tot slot, in een grote en wijdverbreide kerk als deze moet er orde zijn. Naast de Schriften en de hedendaagse openbaringen moeten we in de kerk richtlijnen en procedures hebben om op ordelijke wijze in de wereld voorwaarts te gaan. Soms is er wat bureaucratie die hier en daar voor irritatie en misschien frustratie zorgt. We vragen u door deze irritatie of dit ongemak in het bestuur van de kerk heen te kijken. We vragen u uw blik en concentratie te richten op de eenvoudige, sublieme, geestelijk voedzame en verlossende beginselen van het evangelie. We vragen u trouw en standvastig te zijn. We vragen u trouw te zijn in uw rentmeesterschap als herder, als priesterschapsleider van de kerk. Laten we standvastig zijn in onze roeping en het heilige priesterschap dat we dragen. Laten we verenigd zijn in het steunen van degenen die boven ons gesteld zijn.

Broeders, na meer dan zestig jaar hoor ik nog steeds het angstige geblaat van mijn lammetje waar ik geen goede herder voor was geweest. Ook herinner ik me de liefdevolle bestraffing van mijn vader: 'Jongen, kan ik niet eens de zorg voor één lammetje aan je overlaten?' Als we geen goede herder zijn, vraag ik me af hoe we ons in de eeuwigheid zullen voelen. Jezus zei tegen Simon Petrus: 'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren.

'Hij zeide ten tweeden male weder tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief? En hij zeide tot Hem; Ja Here, Gij weet het, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Hoed mijn schapen.

'Hij zeide ten derden male tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief? En hij zeide tot Hem: Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid mijn schapen' (Johannes 21:15–17).

Dat wij dat mogen doen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □



Vier leden van het Quorum der Twaalf voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst. Vlnr: *de ouderlingen Henry B. Eyring, Jeffrey R. Holland, Robert D. Hales en Richard G. Scott.*

Opdat allen mogen horen

President Thomas S. Monson
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

'De oogst is inderdaad groot. Laat er geen misverstand over bestaan: u heeft de zendingskans van uw leven.'



Broeders, u vormt een inspirerende aanblik. Het doet me goed te beseffen dat er in duizenden kerkgebouwen over de hele wereld dragers van het priesterschap deze uitzending via de satelliet ontvangen. U bent van verschillende afkomst, u spreekt vele talen, maar we hebben allen iets gemeenschappelijks. Ons is een groot vertrouwen geschonken, namelijk om het priesterschap te dragen en in de naam van God te handelen. Daarmee is ons een groot en heilig goed toevertrouwd. Er wordt veel van ons verwacht.

Met vochtige ogen en een ontroerd hart hebben we afscheid genomen van die zachtmoedige reus, ja, een profeet van God, president Howard W. Hunter. Vandaag hebben wij president Gordon B. Hinckley gesteund als president van de kerk en als profeet, ziener en openbaarder van God. Ik weet dat president Hinckley door onze Hemelse Vader als profeet geroepen is en dat hij ons op die paden zal leiden die de Heiland heeft aangegeven. Het werk zal voorwaarts gaan en het volk zal worden gezegend. Het is een eer en een groot voorrecht om met president Gordon B. Hinckley en met president James E. Faust in het Eerste Presidium van de kerk samen te werken.

Lang geleden gaf onze Heer en Heiland, Jezus Christus, een gebod aan zijn elf geliefde apostelen:

'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld' (Matteüs 28:19–20). Marcus schrijft: 'Zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte' (Marcus 16:20).

Deze heilige opdracht is niet ingetrokken. Sterker nog, zij is opnieuw benadrukt. De profeet Joseph Smith heeft het doel van de kerk als volgt verwoord: 'Het doel is de mensen de eeuwige waarheid te laten ontdekken dat Jezus de Christus is, de Heiland en Verlosser van de wereld, en dat de mensen en naties alleen vrede zullen hebben door geloof in Hem, en wel geloof dat zich in goede werken manifesteert.'

Heeft deze wereld de leringen van het evangelie van Jezus Christus nodig? Bijna overal waar je kijkt zie je niet alleen vervuiling van het milieu maar ook, en dat is nog erger, vervuiling van de spiritualiteit en van de gehoorzaamheid aan eeuwige geboden. Overal zie je een overduidelijke veronachtzaming van de kostbare menselijke ziel.

Het lijkt wel alsof velen hun gezicht van Hem hebben afgewend, ja, van de Heer, die zo plechtig heeft verklaard: 'De waarde van zielen [is groot] in Gods ogen' (Leer en Verbonden 18:10). De vreedzame woorden 'Kom hier, volg Mij' (Lucas 18:22) vinden vaak een dovemansoor en een gesloten hart, alsof ze een andere stem willen horen.

Kent u het verhaal van de rattenvanger van Hamelen? Zoals u weet ging hij Hamelen binnen en bood hij aan voor een bepaald bedrag de stad van de rattenplaag te verlossen. Toen ze het eens waren, speelde hij op z'n fluit en de ratten zwermden de gebouwen uit. Ze gingen hem achterna naar de rivier, waar ze verdronken. Toen men in de stad weigerde hem voor zijn diensten te betalen, speelde hij weer op z'n fluit en lokte hij alle kinderen bij hun veilige gezin en thuis vandaan, om nooit meer terug te komen.

Zijn er vandaag de dag ook nog rattenvangers van Hamelen? Spelen ze verlokkende muziek om diegenen die luisteren en volgen naar de vernietiging te leiden? Deze fluitspelers spelen de wijsjes van trots en genot, van zelfzucht en hebzucht; in hun kielzog laten zij verwarde geesten, gekwelde harten, een leeg bestaan en verwoeste dromen achter.

De diepgewortelde hunkering van tallozen wordt tot uitdrukking gebracht in de smeekbede van iemand die zich tot Filippus richtte: 'Hoe zou ik [de weg vinden], als niet iemand mij de weg wijst?' (Handelingen 8:31).

Broeders van de priesterschap, de wereld heeft uw hulp nodig. Er zijn voeten die gesteund, handen die vastgepakt, geesten die aangemoedigd, harten die geïnspireerd en zielen die gered moeten worden. De oogst is inderdaad groot. Laat er geen misverstand over bestaan: u heeft de zendingskans van uw leven. De zegeningen van de eeuwigheid liggen voor uw klaar. Aan u het voorrecht om geen toeschouwer maar, als dragers van het priesterschap, speler te zijn op het toneel van dienstbetoon.

Tot jullie die het Aäronisch priesterschap dragen zeg ik: *Bereid je op een voltijdzending voor.* Jullie zullen deel uitmaken van dat heldhaftige zendingsleger van de Heer dat nu zo'n vijftigduizend zendelingen telt.

Wat jij daar nu mee moet doen? Mag ik je een formule aan de hand doen die jou succes als zendeling verzekert:

1. **Bereid je doelgericht voor;**
2. **Onderwijs met je getuigenis;**
3. **Arbeid met liefde.**

Ten eerste, **bereid je doelgericht voor.** Denk aan de voorwaarde die de Heer heeft gesteld: 'Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest' (LV 64:34). Zendingswerk is zwaar. Het kost energie, het put je uit, het eist het beste in je, en vaak moet je opnieuw beginnen. Geen ander werk vereist langere dagen, meer toewijding, of zulke opoffering en zoveel vurig gebed.

President John Taylor heeft de vereisten samengevat: 'De soort mensen die wij het evangelie willen laten uitdragen, zijn mannen die geloof in God hebben, mannen die in hun godsdienst geloven, mannen die het priesterschap eren, mannen die het vertrouwen van hun omgeving genieten en in wie God vertrouwen heeft. (...) We willen mannen die vervuld zijn van de Heilige Geest en de macht van God. (...) Mannen die het levensbrengende woord onder de volken brengen, moeten eervolle, integere, deugdzame, reine mannen zijn; en omdat dat het gebod van God is, zullen we proberen dat te volbrengen.'

Ten tweede, **onderwijs met je getuigenis.** Petrus en Johannes, vissers die tot bekering kwamen en apostelen werden, kregen de waarschuwing om Jezus Christus de gekruisigde niet te prediken. Hun antwoord was vastberaden: 'Beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven; want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben' (Handelingen 4:19–20).

Paulus de apostel, die op zo'n voortreffelijke wijze van de waarheid getuigde, doelde op ons allen – leden en zendelingen – toen hij zijn dierbare vriend Timoteüs de volgende raad gaf: 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid' (1 Timoteüs 4:12).

Ouderling Delbert L. Stapley, jaren geleden lid van de Raad der Twaalf Apostelen, haalde de zendbrief van Paulus tot de Romeinen aan: 'Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud' (Romeinen 1:16). Ouderling Stapley voegde daaraan toe: 'Als we ons niet voor het evangelie van Christus schamen, moeten we ons ook niet schamen het na te leven. En als we ons niet schamen om het na te leven, moeten we ons ook niet schamen om erover te vertellen.'

Arbeid met liefde. Niets kan liefde vervangen. Vaak wordt deze liefde in kinderen wakker gemaakt door een moeder, uitgebouwd door een vader, en levend gehouden door de dienst aan God. Denk aan deze raad van de Heer: 'En geloof, hoop, mensenmin en liefde, alleen op de ere Gods gericht, maken hem bevoegd voor het werk' (LV 4:5). Een ieder mag zich afvragen: *Is mijn geloof, hoop, mensenmin en liefde vandaag groter geworden?* Als ons leven in overeenstemming is met de normen van God en we arbeiden met liefde om zielen tot Hem te brengen, zullen al diegenen binnen onze invloedssfeer niet klagen: 'Voorbij is de oogst, ten einde de zomer, en wij zijn niet verlost!' (Jeremia 8:20).

Jonge zendelingen weten altijd wel waar ze het *liefst* op zending zouden gaan. Meestal een afgelegen plaats met een exotische naam.

Op een dag was ik op de afdeling herenkleding in een groot warenhuis toen ik twee zendelingen zag, ieder met zijn moeder. Zendelingen of hun moeders vallen op. De twee zendelingen praatten met elkaar, en de een vroeg aan de ander: 'Waar ga jij naartoe?'

'Ik ga naar Oostenrijk.'

De eerste zendeling zei: 'Mazzelaar, naar Oostenrijk! Schitterende Alpen, prachtige muziek, fantastische mensen! Ik wou dat ik daarheen ging.'

'Waar ga jij dan naartoe?' vroeg de andere zendeling.

'Californië', was het antwoord. 'Nog geen twee uur vliegen. We gaan er elk jaar op vakantie naartoe.'

Ik kon aan de uitdrukking op het gezicht van de moeders en aan de opwellende tranen van de ene zendeling zien dat het tijd was om een duit in het zakje te doen. 'Ga jij naar Californië?' vroeg ik. 'Wat goed, ik ben een tijdlang voor de kerk in dat gebied geweest. Jouw roeping is echt geïnspireerd. Weet je wel wat je in Californië allemaal hebt? Je hebt kerkgebouwen en ringcentra vlak bij elkaar, vol met heiligen der laatste dagen die aangemoedigd kunnen worden om samen met jou zendeling te zijn en over het evangelie te vertellen. Bof jij even dat jij naar Californië gaat!' Ik keek even naar de andere moeder, die zei: 'Broeder Monson, zeg even snel iets over Oostenrijk!' Dat deed ik.

Jongemannen, waar je ook geroepen wordt, voor jou is het goed en je zult van je zending gaan houden.

Broeders, wij en ook onze vrouw en kinderen, kunnen zielen tot Christus brengen door met de ring- en voltijdzendelingen samen te werken. Een zeer effectieve en bevredigende manier is om in ons kerkgebouw een open dag te organiseren. Uw bisschop en ringpresident hebben een videoband ontvangen met ouderling Jeffrey R. Holland. Die band kan heel goed gebruikt worden op een open dag. Gebruik die band. Als we dat doen zal de kerk groeien en zal de Geest van de Heer onder ons zijn.

Bereid je doelgericht voor. Onderwijs met je getuigenis. Arbeid met liefde. Ik getuig dat die formule werkt en dat dit het werk van de Heer is.

Vele jaren geleden stapte ik in San Francisco op een vliegtuig naar Los Angeles. Toen ik ging zitten, was de stoel naast mij leeg. Maar al gauw ging er een zeer lieftallige jongedame naast me zitten. Toen we waren opgestegen merkte ik dat ze *Een wonderbaar werk en een wonder* zat te lezen. Ik schraapte al mijn moed bij elkaar en zei: 'U bent vast mormoon.'

'Nee hoor, helemaal niet', antwoordde ze. 'Hoezo?'

Ik zei: 'U leest een boek dat geschreven is door een vooraanstaand leider van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.'

'Echt waar?' antwoordde ze. 'Ik heb het van een vriend gekregen, maar ik weet er niet zoveel van af. Maar het heeft me wel nieuwsgierig gemaakt.'

Ik vroeg me in stilte af: *Wat doe ik, ga ik haar meer over de kerk vertellen?* Ik moest denken aan de woorden van de apostel Petrus: Wees 'altijd bereid tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is' (1 Petrus 3:15). Ik besloot dat het nu een goed moment was om haar mijn getuigenis te geven. Ik zei haar dat ik jaren geleden ouderling Richards had geholpen bij het drukken van dit boek. Ik vertelde over de enorme zendingsgeest van deze man en dat duizenden mensen na het lezen van dat boek de waarheid hadden aanvaard. De rest van de vlucht kon ik haar vragen over de kerk beantwoorden, intelligente vragen die uit een hart kwamen dat naar de waarheid zocht. Ik vroeg of ze het goed vond dat ik de zendelingen bij haar langs stuurde. Ik vroeg of ze in San Francisco, waar ze woonde, onze kerk wilde bezoeken. Ze antwoordde steeds bevestigend. Ze gaf me haar naam – Yvonne Ramirez – en zei dat ze stewardess was, op weg naar haar volgende vlucht.

Toen ik thuis kwam, schreef ik een brief naar de zendingspresident en de ringpresident over mijn gesprek. Ik vertelde dat ik haar ook een brief had geschreven, met wat brochures erbij. Ik moet erbij vertellen dat ik hen aanraadde om in plaats van twee ouderlingen, twee zendelingzusters bij deze knappe stewardess en haar kamergenote langs te sturen.

Er gingen een paar maanden voorbij. Toen kreeg ik een telefoontje van de ringpresident, die vroeg: 'Broeder Monson, weet u nog dat u een tijdje terug in het vliegtuig van San Francisco naar Los Angeles naast een stewardess heeft gezeten?' Ik zei ja. Hij zei: 'Ik wilde u even vertellen dat Yvonne Ramirez pas gedoopt is en bevestigd is als lid van de kerk. Ze wil graag even met u praten.'

Aan de andere kant van de lijn klonk een lieve stem: 'Broeder Monson, dank u wel dat u mij over het evangelie heeft verteld. Ik ben de gelukkigste persoon op aarde.'

Met tranen in mijn ogen en dankbaarheid tot God in mijn ziel, dankte ik haar. Ik zei dat ik het geweldig vond dat ze naar de waarheid had gezocht en dat ze, toen ze die gevonden had, besloten had om zich te laten dopen, in water dat zuivert en reinigt en de poort naar het eeuwige leven vormt.

Toen ik had opgehangen, bleef ik een paar minuten stil zitten. De woorden van de Heiland gingen door mijn gedachten: 'En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen' (LV 84:88).

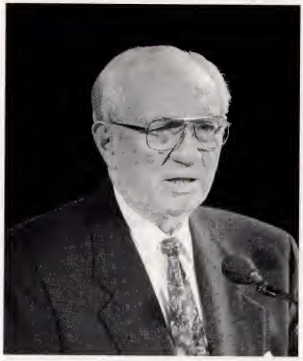
Die belofte geldt voor ons allemaal als we zendingswerk proberen te doen en de raad opvolgen en de geboden gehoorzamen van Jezus van Nazaret, onze Heiland en Koning. Hij leeft, daarvan getuig ik. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



Dit werk draait om mensen

President Gordon B. Hinckley

'We worden een wereldomvattende gemeenschap, maar onze belangstelling en zorg moeten altijd op het individu gericht blijven.'



Dank u, broeders, dat u de moeite heeft genomen om deze priesterschapsbijeenkomst voor de hele kerk bij te wonen. Waar u ook bent, we danken u, we prijzen u om uw geloof, uw trouw aan dit werk van de Heer, om de inspanningen die u zich getroost om in uw dagelijkse leven het priesterschap dat u draagt waardig te zijn.

Vanmorgen is de kerk in plechtige vergadering bijeen geweest. De naam zegt het precies. Het is een bijeenkomst van de leden van de kerk waarin iedereen elkaars gelijke is en een ieder in eenvoud en plechtigheid zijn of haar rechterhand opsteekt om, volgens de procedures die op de openbaringen zijn gebaseerd, de gekozen leiders te steunen of niet te steunen.

Deze steunverlening is veel meer dan een ritueel van handen opsteken. Ze is een belofte om degenen die gekozen zijn te steunen en te helpen.

De Heer heeft over het Eerste Presidium gezegd: 'Van de Melchizedekse priesterschap vormen drie presiderende Hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het [presidium] der kerk' (Leer en Verbonden 107:22).

Ik leg nadruk op de woorden 'door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund'.

Uw opgestoken handen in de plechtige vergadering van vanmorgen waren een uiting van uw bereidheid en verlangen om ons, uw broeders en dienstknechten, met uw vertrouwen, geloof en gebeden te steunen. Ik ben daar bijzonder dankbaar voor. Ik dank een ieder van u. Ik verzeker u, en u weet dit natuurlijk al, dat er in het werk van de Heer geen posities geambieerd worden. Zoals de Heer tegen zijn discipelen zei: 'Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen' (Johannes 15:16). Dit ambt is er niet een dat je ambieert. Het recht om te kiezen is aan de Heer voorbehouden. Hij is Heer over leven en dood. Hij heeft de macht om te roepen. Hij heeft de macht om weg te nemen. Hij heeft de macht om in stand te houden. Het is allemaal in zijn handen.

Ik weet niet waarom iemand als ik een plaats in zijn grote plan heeft. Maar nu deze mantel op mij gelegd is, wijd ik wat ik aan kracht of tijd of talenten of leven heb, toe aan het werk van mijn Meester in de dienst van mijn broeders en zusters. Nogmaals, ik dank u, broeders, voor uw inbreng vandaag. Mijn gebed is vooral dat ik mijn ambt waardig zal zijn. En ik hoop dat u mij in uw gebeden zult gedenken.

In het voortschrijdende werk van de Heer worden er soms bestuurlijke veranderingen aangebracht. De leer blijft dezelfde. Maar van tijd tot tijd zijn er organisatorische en bestuurlijke aanpassingen, alle op grond van wat er in de openbaringen bepaald is.

Bijvoorbeeld, 28 jaar geleden werd het Eerste Presidium geïnspireerd om mannen als regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf te roepen. Dat was toen een nieuwe roeping in de kerk. Het Presidium verklaarde dat 'de voortgaande groei van de kerk' dat nodig maakte. Er was meer behoefte 'aan training voor onze ring- en wijkleiders in de programma's van de kerk, zodat zij op hun beurt de leden van de kerk kunnen instrueren in hun verantwoordelijkheden voor de Heer.'

Toentertijd waren er 69 regionaal vertegenwoordigers. Nu zijn dat er 284. Deze organisatievorm is wat moeilijk hanteerbaar geworden.

Niet zo lang geleden werd het Eerste Presidium geïnspireerd om leden van de Zeventig te roepen in de gebiedspresidiums. Naarmate het werk wereldwijd vooruitgang maakt, is het nodig geworden om het bestuurlijke gezag binnen de kerk te decentraliseren om de algemene autoriteiten dichter bij de mensen te houden. De gebiedspresidiums zijn nu goed georganiseerd en functioneren effectief.

Het is nu wenselijk geworden de organisatiestructuur die onder de gebiedspresidiums valt, wat af te slanken. Daarom maken wij hierbij bekend dat per 15 augustus 1995 alle regionale vertegenwoordigers eervol ontheven worden. Wij richten een woord van grote waardering tot deze toegewijde en capabele broeders voor het geweldige werk dat zij geleverd hebben, voor hun loyaliteit, trouw en toewijding in hun werk voor onze Hemelse Vader. Ik kan niet genoeg goeds over deze mannen zeggen. Ze hebben hun tijd en middelen geofferd. Zij zijn gegaan waar zij heen gestuurd werden en wanneer zij gestuurd werden. Met hun ervaring en wijze raad, en met training en instructies zijn zij voor de ringpresidenten en bisschoppen een belangrijke bron van hulp geweest. Wij danken hen allen en bidden dat in de jaren die komen de Heer hun zal zegenen met de voldoeninggevende zekerheid dat ieder van hen een belangrijke bijdrage heeft geleverd aan Gods werk en dat hun arbeid door Hem is aanvaard.

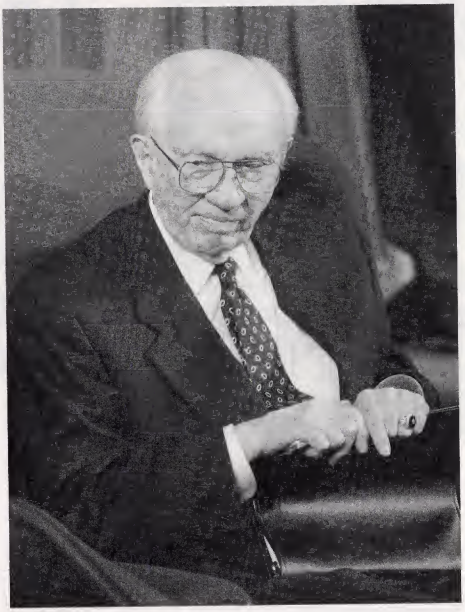
Wij maken ook bekend dat er een nieuwe plaatselijke functionaris geroepen zal worden, de gebiedsautoriteit. Dat is een hogepriester uit de groep van vroegere en huidige ervaren kerkleiders. Zij geven hun dagelijkse werk niet op, zij blijven thuis wonen en ontvangen geen toelage voor levensonderhoud. De duur van hun functie is flexibel, over het algemeen een periode van ongeveer zes jaar. Ze werken nauw met het gebiedspresidium samen. Er zullen er waarschijnlijk minder van zijn dan van de regionale vertegenwoordigers. Bij het roepen van deze broeders laten wij ons leiden, net als het eerdere Eerste Presidium toentertijd bij het roepen van de regionale vertegenwoordigers, door de bepalingen in de openbaring over het priesterschap, afdeling 107 van de Leer en Verbonden. Na enige instructies voor de Twaalf en de Zeventig wordt er in deze openbaring gesteld:

'Terwijl andere ambtenaren der kerk, die niet tot de Twaalven behoren noch tot de [Zeventig], niet de verantwoordelijkheid dragen onder alle natiën te reizen, maar moeten reizen zoals hun omstandigheden dit zullen toelaten, kunnen zij nochtans even hoge en verantwoordelijke ambten in de kerk bekleden' (LV 107:98).

Ik herhaal dat deze veranderingen pas op 15 augustus aanstaande ingaan.

Nu, broeders, een paar woorden over iets wat hiermee te maken heeft. De kerk wordt een zeer grote organisatie. We hebben nu







Linksonder: *President Gordon B. Hinckley*
Rechtsonder: *President Gordon B. Hinckley leidt een conferentiebijeenkomst.* Boven: *De leden van het Eerste Presidium tijdens de conferentie.*
Vlnr: *president James E. Faust, tweede raadgever; president Gordon B. Hinckley; en president Thomas S. Monson, eerste raadgever.*

Algemene autoriteiten
van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per april 1995

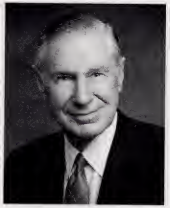
Het Eerste Presidium



President Thomas S. Monson
Eerste raadgever



President Gordon B. Hinckley



President James E. Faust
Tweede raadgever

Het Quorum der Twaalf



Boyd K. Packer



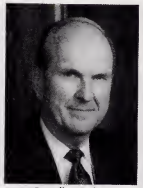
L. Tom Perry



David B. Haight



Neal A. Maxwell



Russell M. Nelson



Dallin H. Oaks



M. Russell Ballard



Joseph B. Wirthlin



Richard G. Scott



Robert D. Hales



Jeffrey R. Holland



Henry B. Eyring

Het Presidium der Zeventig



Rex D. Pinegar



Carlos E. Asay



Charles Didier



L. Aldin Porter



Joe J. Christensen



Monte J. Brough



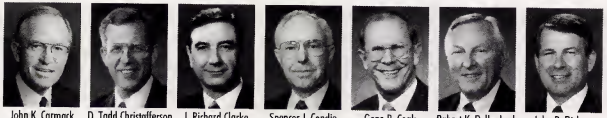
W. Eugene Hansen

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)



Angel Abrea | Carlos H. Amado | Neil L. Andersen | Ben B. Banks | William R. Bradford | Ted E. Brewerton | F. Enzio Busche



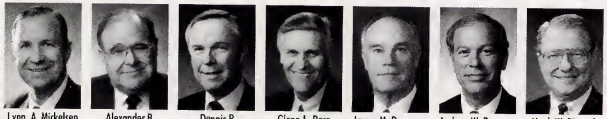
John K. Carmack | D. Todd Christofferson | J. Richard Clarke | Spencer J. Condie | Gene R. Cook | Robert K. Dellenbach | John B. Dickson



Loren C. Dunn | Vaughn J Featherstone | Jack H Goaslind | John H. Groberg | F. Melvin Hammond | Harold G. Hillam | F. Burton Howard



Jay E. Jensen | Marlin K. Jensen | Kenneth Johnson | L. Lionel Kendrick | Yoshihiko Kikuchi | Cree-L Kofford | Dean L. Larsen



Lynn A. Mickelsen | Alexander B. Morrison | Dennis B. Neuenschwander | Glenn L. Pace | James M. Paramore | Andrew W. Peterson | Hugh W. Pinnock



Ronald E. Poelman | Hans B. Ringger | Cecil O. Samuelson, Jr. | David E. Sorensen | Earl C. Tingey | Robert E. Wells | W. Craig Zwick

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)



Lino Alvarez | Dallas N. Archibald | Eduardo Ayala | C. Max Caldwell | Gary J. Coleman | Claudio R. M. Costa



Rulon G. Craven | LeGrand R. Curtis | Julio E. Dávila | Graham W. Doxey | John E. Fowler | In Sang Han



W. Don Ladd | W. Mack Lawrence | Augusta A. Lim | John M. Madsen | Helvécia Martins | James O. Mason



V. Dallas Merrell | Joseph C. Muren | Stephen D. Nadauld | Bruce D. Porter | Jorge A. Rojas | Sam K. Shimabukuro



F. David Stanley | Kwok Yuen Tai | Dieter F. Uchtdorf | J Ballard Washburn | Lance B. Wickman | Lowell D. Wood



Durrel A. Woolsey

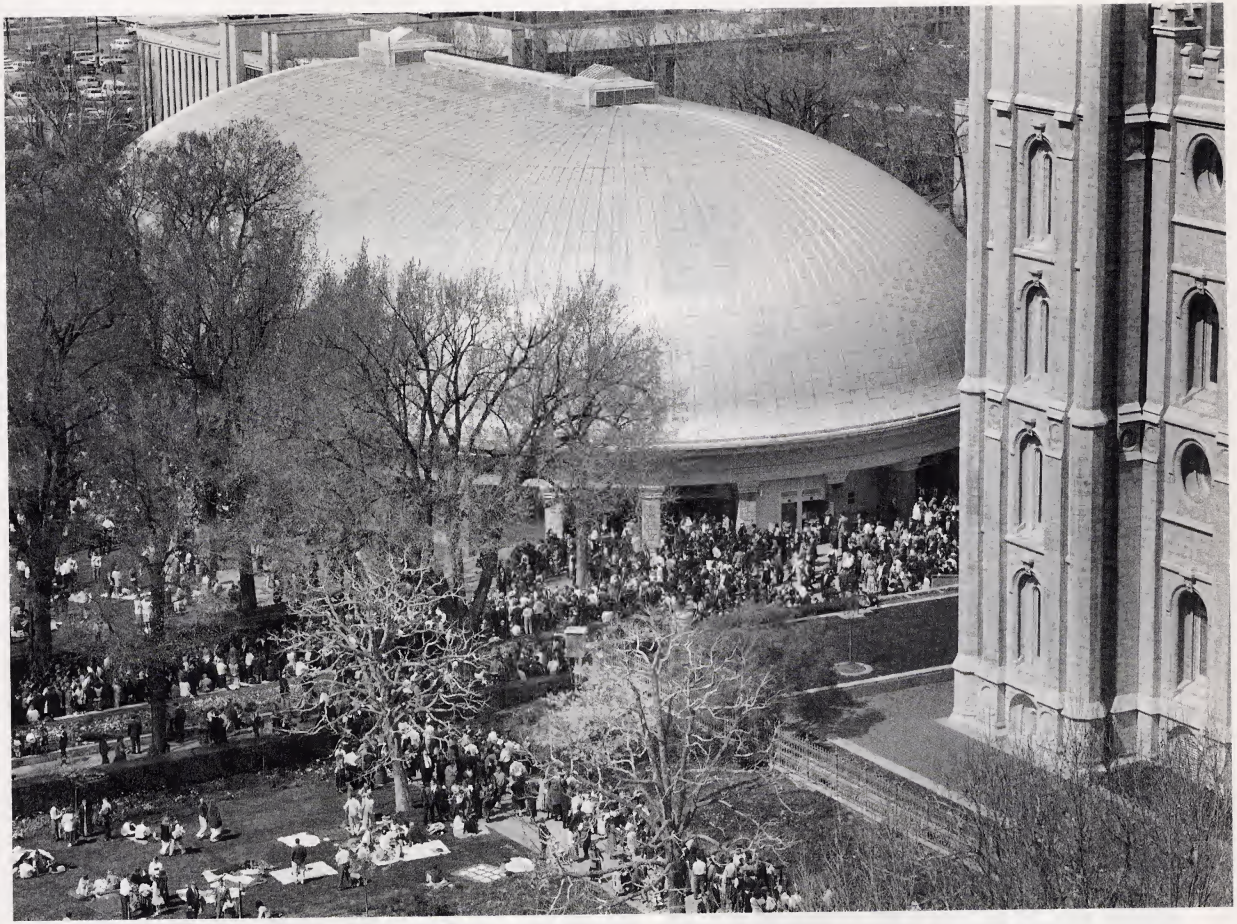
De Presiderende Bisschap



H. David Burton
Eerste raadgever

Merrill J. Bateman
Presiderende bisschap

Richard C. Edgley
Tweede raadgever



Blik op een deel van Temple Square tijdens het conferentieweekend, de koepelvormige Tabernakel in het midden, de Salt Lake-tempel rechts.

leden in meer dan 150 landen. Er zijn nu negen miljoen leden, en dit aantal neemt elke drieënhalf, vier jaar met een miljoen toe. Naast de reguliere programma's zoals de avondmaalsdienst, het huisonderwijs, vergaderingen van de priesterschap en de hulporganisaties, die alle bedoeld zijn om in de behoeften van de nu levende leden van de kerk te voorzien, zijn wij ook actief in grootschalige ondernemingen zoals het grootste archief van genealogische en familiehistorische gegevens; de grootste particuliere universiteit in Amerika, zo niet in de hele wereld; daaraan gekoppeld een seminarie- en instituutprogramma met honderdduizenden cursisten en studenten; het bemannen en besturen van de grootste zendingsorganisatie die ik ken, met nu bijna 50 000 zendelingen; een bouwprogramma van ongekende proporties; een zeer grote en efficiënte uitgeverij; en het trainen en motiveren van de grootste groep niet-betaalde kerkelijke functionarissen in welke mij bekende instelling dan ook.

We worden een wereldomvattende gemeenschap, maar onze belangstelling en zorg moeten altijd op het individu gericht blijven. Ieder lid van deze kerk is een man of vrouw, jongen of meisje. Aan ons de grote verantwoordelijkheid om erop toe te zien dat een ieder 'door het goede woord van God' wordt gevoed (Moroni 6:4), dat een ieder gelegenheid tot ontplooiing en expressie en training in het werk en de werkwijze van de Heer heeft, dat niemand het zonder de eerste levensbehoeften moet stellen, dat er in de behoeften van de armen wordt voorzien, dat ieder lid wordt aangemoedigd en getraind en in de gelegenheid gesteld wordt om voorwaarts te gaan op de weg naar de onsterfelijkheid en het eeuwige leven. Dat is de geïnspireerde genialiteit van dit werk van de Heer. De organisatie kan uitdijen, in aantal toenemen, en dat zal ook zeker gebeuren. Dit evangelie moet naar elke natie en taal, elk geslacht en volk worden gebracht. In de afzienbare toekomst kan er geen sprake zijn van stilstand, nalatigheid om de hand toe te steken, voorwaarts te gaan, te bouwen, en Zion wereldwijd te laten groeien. Maar met dit alles moet er een intieme, herderlijke relatie blijven bestaan tussen ieder lid en een wijze, zorgzame bisschop of gemeentepresident. Dat zijn de herders van de kudde, die de verantwoordelijkheid dragen om over een relatief klein aantal mensen te waken zodat niemand wordt vergeten, veronachtzaamd of over het hoofd gezien.

Jezus was de ware herder die de lijdenden, één tegelijk, de hand toestak en hen ieder afzonderlijk zegende.

President Harold B. Lee heeft meerdere malen gezegd dat we grote velden moeten overzien en dan kleine velden bewerken. Hij bedoelde daarmee dat we het grote geheel moeten kennen en dan met gedrevenheid aan het werk moeten gaan op het kleine stukje dat ons is toebedeeld, en ons daarbij op de behoeften van het individu concentreren.

Dit werk draait om mensen, die allen een zoon of dochter van God zijn. De voortgang van dit werk wordt weliswaar in getallen uitgedrukt, maar al onze inspanning moet gericht zijn op de ontplooiing van het individu.

President Hunter heeft ons bijvoorbeeld aangespoord tot meer tempelwerk. Dit heilige werk omvat de hele mensheid, vroeger en nu. Maar het wordt op individuele basis tot stand gebracht, waarbij degenen die hun eigen verordeningen hebben ontvangen plaatsvervangend voor een ander optreden.

Zo is ook het zendingswerk een persoonlijke arbeid, waarbij de zendeling de onderzoeker onderwijst en getuigenis geeft, en waarbij deze voor zichzelf onder gebed in de stilte van de eigen ziel moet zoeken, wil hij of zij zelf een getuigenis van de waarheid krijgen.

Ieder individueel lid van de kerk heeft het voorrecht en de kans om een sterk en zeker getuigenis te krijgen. De Meester heeft gezegd: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Johannes 7:17).

Dienst aan anderen, studie en gebed leiden tot geloof in dit werk en dan tot kennis van de waarheid ervan. Dat is altijd een persoonlijke aangelegenheid geweest, en dat zal altijd zo blijven.

We verwijzen vaak naar de bekering door Wilford Woodruff van de United Brethren in Engeland, toen zo'n 1800 mensen zich lieten dopen. Maar laten we niet vergeten dat ieder van hen zijn weg moest gaan over dat eenzame pad van bekering, van geloof in de Heer Jezus Christus, en van aanvaarding van het feit dat het evangelie van weleer weer op aarde hersteld was in deze beloofde bedeling van de volheid der tijden.

De beslissingen die we nemen, individueel en persoonlijk, worden het weefsel van ons leven. Dat weefsel wordt mooi of lelijk, afhankelijk van het garen waarmee het geweven wordt. Ik wil vooral tot de jongemannen hier zeggen dat je je niet in ongepast gedrag kunt uitleven zonder schade toe te brengen aan het mooie weefsel van je leven. Met onzedelijkheid, in welke vorm dan ook, wordt er een lelijke draad ingewoven. Oneerlijkheid, in welke vorm dan ook, maakt een vieze vlek. Smerige en godslasterlijke taal ontnemen de schoonheid aan het patroon.

'Kies toch goed als u voor een keus gesteld wordt' (lofzang 162) is een oproep aan ons allen.

Mag ik tot slot zeggen dat ik trots ben op het magnifieke verleden van dit grote werk, de moed en de triomfen die erin voorkomen. En ik sta versteld over het heden, waarin u en ik als wachter op de toren staan. Ik zie de toekomst met hoop, zekerheid en vast geloof tegemoet.

God, onze eeuwige Vader, leeft. Dit is zijn werk, dat bedoeld is om Hem te helpen 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven (...) tot stand te brengen' van zijn zoons en dochters in alle generaties (zie Mozes 1:39).

Jezus is de Christus, de beloofde Messias, die onder hoogst bescheiden omstandigheden naar de aarde kwam, die de stoffige wegen van Palestina bewandelde, die onderwees en genas, die aan het wrede kruis van Golgota stierf en op de derde dag herrees. Dit is zijn kerk, de kerk die zijn naam draagt. Wij zijn zijn dienstknechten, wij allemaal. Het priesterschap dat wij dragen is zijn priesterschap en wij oefenen dat in zijn naam uit. Het werd aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verleend door hen die het vroeger droegen. Het evangelie is de weg van vrede, van vooruitgang, van veiligheid, van heil en verhoging. Deze bedeling, de laatste, werd ingeluid door de heerlijke verschijning van de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph. U en ik hebben dit heilige priesterschap door handoplegging ontvangen van bevoegde gezagsdragers. We moeten het waardig zijn. We moeten het beschermen. We moeten het eren. We moeten het in gerechtigheid gebruiken tot zegen van anderen. Moge God ons helpen om dit grote en heilige vertrouwen dat ons is toebedeeld, eer aan te doen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

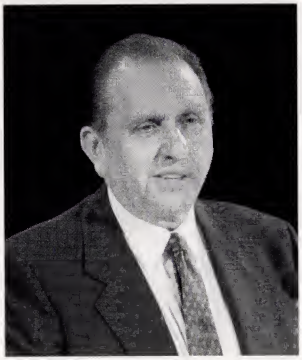


Zondagmorgenbijeenkomst
2 april 1995

Barmhartigheid – de goddelijke gave

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Als een van ons een fout begaan heeft of met scherpe tong tegen iemand heeft gesproken, is het goed om het weer goed te maken en verder te gaan met ons leven.'



Onlangs las ik over het oorlogsgeweld dat het voormalige Joegoslavië blijft teisteren. Men blijft er doden en verminken ondanks alles wat er gedaan wordt om vrede te brengen. Het verhaal van een sluipschutter die met precisie het leven beëindigde van een klein kind, deed mij zoveel verdriet. Ik vroeg me af: *Waar vind je de goddelijke eigenschap van barmhartigheid?*

De wreedheid die een oorlog kenmerkt, schijnt haat jegens anderen en geringschatting van het menselijk leven op te roepen. Dat is altijd zo geweest. Toch lijkt er in zo'n ontaarding soms een onuitblusbaar licht van barmhartigheid.

Gedurende de televisiedocumentaires die vertoond werden tijdens de 50ste gedenkdag van D-Day, de dag van de invasie van Normandië, werd de verschrikkelijke tol aan mensenlevens treffend geïllustreerd; de ervaringen van de soldaten van toen kregen uitgebreid aandacht. Ik herinner me vooral de opmerkingen van een Amerikaanse infanterist die vertelde dat hij na een hele dag gevochten te hebben, opkeek vanuit zijn ondiepe schutterspit en een vijandige soldaat zag staan met het geweer op zijn hart gericht. De infanterist zei: 'Ik voelde dat ik spoedig de brug naar de eeuwigheid zou oversteken. Ik kon mijn oren nauwelijks geloven toen hij in gebroken Engels zei: 'Soldaat, voor jou is de oorlog voorbij!' Hij nam me gevangen en redde zo mijn leven. Zulke barmhartigheid zal ik nooit vergeten.'

Een waargebeurd verhaal uit een ander tijdperk en uit een ander conflict – de Amerikaanse burgeroorlog – illustreert moed gepaard met barmhartigheid.

Van 11 tot 13 december 1862 vielen de strijdkrachten van de Verenigde Staten Marye's Heights aan, een heuvel bij Richmond (Virginia), waar 6000 zuiderlingen hen opwachtten. De troepen uit het zuiden lagen in defensieve posities achter een stenen muur aan de voet van de heuvel. Bovendien stonden ze vier rijen dik op een holle weg achter de muur, uit het zicht van de vijand.

De ruim 40 000 man sterke troepenmacht van de Verenigde Staten ontketende een serie zelfmoordaanvallen op open terrein. Ze werden neergemaaid door een barrage kanonsvuur; niemand kwam dichter dan 40 meter bij de muur.

Spoedig was de grond bezaaid met honderden, toen duizenden gevallenen in hun blauwe uniformen – ruim 12 000 vóór zonsondergang. Roepend om hulp lagen de gewonden die hele nacht in bittere kou.

De volgende dag, zondag, begon koud en mistig. Toen de mist optrok waren de hartverscheurende kreten van de gewonden nog steeds te horen. Een jonge soldaat van de geconfedereerden, een 19-jarige sergeant, kon het niet meer aanzien. Zijn naam was Richard Rowland Kirkland. Hij zei tegen zijn officier: 'De hele nacht en de hele dag heb ik deze arme mensen om water horen roepen, ik hou het niet meer uit. Ik (...) vraag toestemming om ze water te geven.' Zijn verzoek werd eerst geweigerd omdat het te gevaarlijk was. Ten slotte kreeg hij toch toestemming en duizenden verbaasde mannen aan beide kanten zagen hoe de jonge soldaat met veldflessen water over de muur klom en naar de eerste gewonde liep. Hij tilde zijn hoofd op, gaf hem drinken, en dekte hem toe met zijn eigen jas. En zo ging hij van de ene gewonde naar de andere. Toen zijn bedoeling duidelijk werd, verrees er overal de kreet: 'Water, om godswil water.'

De soldaten van de V. S. waren te overrompeld om te schieten. Spoedig juichten zij de jonge zuiderling toe. Meer dan anderhalf uur zette Sergeant Kirkland zijn barmhartige werk voort.

Helaas kwam Richard Kirkland zelf een paar maanden later om het leven in de slag bij Chicamauga. Zijn laatste woorden aan zijn kameraden waren, 'Red jezelf, en zeg mijn vader dat ik als eerlijk mens gestorven ben.'

Het christelijk mededogen van Kirkland maakte zijn naam synoniem met barmhartigheid voor de generatie na de burgeroorlog, zowel in het Noorden als het Zuiden. Hij stond bekend als 'de engel van Marye's Heights.' Zijn boodschap van barmhartigheid wordt herdacht in de vorm van een monument dat nu bij die muur bij Fredericksburg staat. Het stelt sergeant Kirkland voor die het hoofd van een gewonde soldaat optilt om hem een slok verfrissend water te geven. Er hangt een gedenkplaat ter ere van Kirkland in een kerk in Gettysburg. Zijn barmhartigheid wordt met enkele eenvoudige woorden samengevat. Er staat op: 'Een held van de weldaad. Met gevaar voor eigen leven gaf hij bij Fredricksburg zijn vijand te drinken.'[1]

Shakespeare's woorden beschrijven Kirklands daad:

Genade wordt verleend, niet afgedwongen;
Zij drupt, als zachte regen, uit de hemel
Op aarde neer, en brengt een dubbele zegen:
Zij zegent hem die geeft, en die ontvangt; (...)
Zij is een eigenschap der godheid zelf.[2]

Twee briljante, gelovige raadgevers van president David O. McKay hebben tot ons gesproken over de grootste daad van barmhartigheid aller tijden. President Stephen L. Richards heeft gezegd: 'De Heiland zelf heeft verklaard dat Hij gekomen was om de wet te vervullen, niet om die te ontbinden; maar met de wet bracht Hij het beginsel barmhartigheid om haar uitvoering te verzachten, en om hoop op vergeving aan overtreders te brengen dankzij de genade en bekering.'[3]

President J. Reuben Clark jr. heeft getuigd: 'Weet u, ik geloof dat de Heer ons zal helpen. Ik geloof dat Hij ons wijsheid zal geven als wij tot Hem gaan en rechtvaardig leven.

Ik geloof dat Hij onze gebeden zal verhoren. Ik geloof dat onze Hemelse Vader al zijn kinderen wil redden. Ik denk niet dat Hij opzettelijk iemand van ons zal negeren wegens een lichte overtreding of een klein gebrek in het onderhouden van een regel of voorschrift. Er zijn grote beginselen die we moeten naleven, maar Hij zal niet muggeziften.

'Laat mij zijn visie op zijn handelingen met zijn kinderen als volgt formuleren: ik geloof dat Hij ons in zijn gerechtigheid en barmhartigheid de grootst mogelijke beloning zal geven, ja, alles geven wat Hij kan geven, en daartegenover geloof ik dat Hij ons de geringst mogelijke straf zal opleggen.[4]

'Ik denk vaak dat één van de mooiste dingen in het leven van de Christus zijn woorden aan het kruis waren, toen Hij daar in doodstrijd hing. Er wordt gezegd dat de dood aan het kruis de pijnlijkste dood was die de mensen uit die dagen konden bedenken. Nadat Hij onrechtvaardig, onwettig, en tegen alle regels van barmhartigheid in veroordeeld en aan het kruis genageld was, toen hij op het punt stond zijn leven af te leggen, zei Hij tegen zijn Vader in de hemel, zoals zij die binnen gehoorsafstand waren getuigen: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen" (Lucas 23:24).'[5]

In het Boek van Mormon beschrijft Alma op prachtige wijze de voorafgaande woorden: 'En nu kon het plan der barmhartigheid niet worden volvoerd, tenzij er een verzoening zou worden gemaakt; daarom maakt God Zelf verzoening voor de zonden der wereld om het plan der barmhartigheid te volvoeren, en de eisen der gerechtigheid te bevredigen, opdat God een volmaakt, rechtvaardig en tevens een barmhartig God zou zijn.'[6]

Vanuit zulke kennis vragen we onszelf het volgende af: *Waarom zien we dan overal gevallen van mensen die weigeren om elkaar te vergeven en de reinigende daad van barmhartigheid en vergeving te laten zien? Wat weerhoudt zulke genezende balsem ervan om de menselijke wonden te reinigen? Is het koppigheid? Is het trots? Misschien moet haat nog wegsmelten en verdwijnen.* 'Verwijt houdt wonden open. Alleen vergeving geneest!'[7]

Onlangs las ik iets over een bejaarde man, die op de begrafenis van zijn broer, met wie hij vanaf hun vroege volwassenheid in één kamer had gewoond vlakbij Canisteo (New York) een bekentenis had gedaan. Hij onthulde dat zij na een ruzie de kamer met krijt in tweeën hadden gedeeld en dat geen van beiden over die lijn was getreden of met elkaar had gesproken sinds die dag – 62 jaar geleden. Wat een menselijke tragedie – en dat alleen door gebrek aan barmhartigheid en vergeving.

Soms is er dichtbij huis behoefte aan vergeving, en in eenvoudige context. We hebben een vierjarige kleinzoon, Jeffrey. Op



een dag had zijn 15-jarige broer, Alan, op de computer zojuist een heel moeilijk en ingenieus ontwerp van een hele stad voltooid. Toen Alan eventjes de kamer uit moest, kwam kleine Jeffrey met z'n vingers aan het toetsenbord en wiste per ongeluk het hele programma. Toen Alan terugkwam, was hij razend op zijn broer. Jeffrey voelde dat hij er flink van langs zou krijgen, en opeens wees hij met zijn vingertje naar Alan en verklaarde met volle overtuiging: 'Alan, weet je dat Jezus heeft gezegd: "Je mag kleine jongetjes niet slaan."' Alan begon te lachen; z'n woede zakte; genade kreeg de overhand.

Sommigen onder ons komen er niet toe om barmhartigheid te tonen of anderen vergeving te schenken voor een verontderstelde, en soms heel kleine, belediging. Zij zeggen dan: 'Ik kan het die persoon niet vergeven!' Zo'n houding is vernietigend voor je welzijn. Het kan de ziel wegvreten en het leven ruïneren. In andere gevallen kan iemand een ander wel vergeven, maar niet zichzelf. Zo'n situatie is zelfs nog erger.

Toen ik pas lid van de Raad der Twaalf was, vroeg ik president Hugh B. Brown om raad in verband met een man die niet in een wijkfunctie kon dienen omdat hij zichzelf niet kon vergeven. Hij kon anderen wel vergeven, maar niet zichzelf; volgens hem was genade buiten zijn bereik. President Brown stelde voor dat ik hem het volgende advies gaf: 'Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.'[8] En uit Jesaja en de Leer en Verbonden: 'Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.'[9]

'Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.'[10]

Na een ogenblik te hebben nagedacht voegde president Brown eraan toe: 'Zeg tegen die man dat hij moet leren vergeten wat de Heer wel wil vergeten.' Die raad zal eenieder die hem aanneemt, ertoe brengen zijn ziel te reinigen en zijn geest te vernieuwen.

De profeet Joseph Smith heeft ons aangespoord: 'Wees barmhartig en u zult barmhartigheid vinden. Probeer zielen te redden, niet te vernietigen, want u weet heel goed dat er "blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben."'[11]

Soms kan een kleine fout verder rotten en droefheid en hartzeer met zich meebrengen voor de persoon die bij het voorval blijft stilstaan zonder het te corrigeren. Eenieder van ons heeft ooit zo'n ervaring gehad. Ik wil u een voorbeeld geven van een voorval dat goed afliep. Onlangs ontving ik een briefje waar een sleutel bijzat. In de brief stond het volgende:

'Beste president Monson,

Deze zomer is het dertien jaar geleden dat mijn man en ik in Hotel Utah verbleven. Als aandenken aan onze vakantie nam ik deze sleutel mee en heb me daar sindsdien schuldig over gevoeld. Ik weet dat de kerk de eigenaar is van het voormalige Hotel Utah en daarom stuur ik deze sleutel naar u –

naar de kerk – in een poging om dit goed te maken. Het spijt me dat ik de sleutel had meegenomen. Vergeeft u het me alstublieft.'

Ik dacht bij mezelf: *wat eerlijk; wat een lieve geest moet de schrijfster bezitten.* Ik antwoordde als volgt:

'Beste zuster,

Hartelijk dank voor uw attente brief en voor de sleutel van Hotel Utah die u hebt teruggestuurd. Mijn hart werd getroffen door uw oprechtheid. Hoewel de sleutel zelf erg weinig weegt, is dit klaarblijkelijk lange tijd een zware last voor u geweest. En hoewel de sleutel niet veel waard was, is de teruggave daarvan van veel grotere waarde. Ik voel mij vereerd dat ik de sleutel heb gekregen en weet zeker dat u vergeving hebt ontvangen. Aanvaard alstublieft het ingesloten geschenk met mijn vriendelijkste groeten.'

De sleutel werd aan haar teruggezonden, bevestigd op een aantrekkelijke gedenkplaat.

Als een van ons een fout begaan heeft of met scherpe tong tegen iemand heeft gesproken, is het goed om het weer goed te maken en verder te gaan met ons leven. 'Hij die een ander niet kan vergeven breekt de brug af die hij zelf moet oversteken om ooit de hemel te bereiken, want een ieder heeft behoefte aan vergeving.'[12]

Eén van de ontroerendste voorbeelden van barmhartigheid en vergeving is het voorbeeld van Jezus dat we allemaal kennen, toen Hij 'Zich naar de Olijfberg begaf. 'En des morgens vroeg was Hij weder aanwezig in de tempel, en al het volk kwam tot Hem en Hij zette Zich neder en leerde hen. En de schriftgeleerden en de Farizeeën brachten een vrouw, op overspel betrapt, en zij stelden haar in het midden en zeiden tot Hem: Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt bij het plegen van overspel; en in de wet heeft Mozes ons bevolen zulken te stenigen; Gij dan, wat zegt Gij? En dit zeiden zij om Hem in verzoeking te brengen, opdat zij iets hadden om Hem aan te klagen. Maar Jezus bukte neder en schreef met de vinger op de grond. Doch toen zij Hem bleven vragen, richtte Hij Zich op en zeide tot hen: Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar. En weer bukte Hij neder en schreef op de grond. Maar toen zij dit hoorden, gingen zij één voor één weg, te beginnen bij de oudsten, en zij lieten Jezus alleen en de vrouw in het midden.

'En Jezus richtte Zich op en zeide tot haar: Vrouw, waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld? En zij zeide: Niemand, Here. En Jezus zeide: Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer.'[13]

De wind der tijden heeft uitgewist wat de Heiland had geschreven, maar wij zullen voor eeuwig zijn barmhartigheid onthouden.

'k Sta spraakloos dat Christus zo'n liefde mij schenken kan,
verward dat Hij mij zo genadig bedenken kan.
't Ontroert mij ten diepst dat Hij zo voor mijn schulden leed,
dat voor mij, een zondaar, Hem 't kruis zoveel dulden deed.
Als 'k denk aan zijn wonden voor onze strafwaardigheid,
zal 'k ooit dan vergeten zijn groot' offervaardigheid?
Nee, nee, 'k zal Hem prijzen, zolang 'k hier op aarde leef,
totdat ik Hem eer in de hemelse gaarde geef.[14]

Die zelfde Jezus, 'toen Hij de scharen zag, ging Hij de berg op en nadat Hij Zich had nedergezet, kwamen zijn discipelen tot Hem. En Hij opende zijn mond en leerde hen, zeggende, (...) Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.'[15]

Het is mijn oprecht en nederig gebed op deze sabbatdag dat een ieder van ons de ontvanger moge zijn van barmhartigheid – de goddelijke gave. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



Het Handcart Pioneer Monument is een favoriete ontmoetingsplaats op Temple Square. Het monument is opgericht ter ere van de duizenden mormoonse pioniers die in de jaren vijftig van de vorige eeuw de tocht van ruim 2000 kilometer van Iowa naar de Salt Lake Valley per handkar aflegden.

NOTEN

1 *The Battle Fredericksburg*, Eastern Acorn Press, 1990; '"He Gave His Enemy Drink"', *CWT Illustrated*, oktober 1962, blz. 38–39. De informatie over Richard Kirkland is verstrekt door de staf van het Fredericksburg and Spotsylvania National Military Park, National Park Service, Ministerie van Binnenlandse Zaken van de V. S.

2 *De koopman van Venetië*, vierde bedrijf, eerste toneel, de regels 184–195.

3 Conference Report, 3 april 1954, blz. 11.

4 Conference Report, 3 oktober 1953, blz. 84.

5 J. Reuben Clark jr., Conference Report, 30 september 1955, blz. 24.

6 Alma 42:15.

7 *O Pioneers!* Willa Cather.

8 LV 64:10.

9 Jesaja 1:18.

10 LV 58:42.

11 *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 77

12 George Herbert.

13 Johannes 8:1–11.

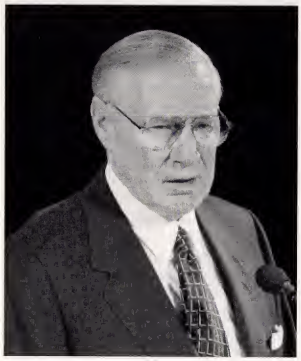
14 Lofzang 129.

15 Matteüs 5:1–2, 7.

Erfgenamen van het koninkrijk van God

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Onze ware kracht ligt niet zozeer in onze verscheidenheid maar in onze geestelijke en leerstellige eenheid.'



Beste broeders en zusters en vrienden van de kerk, terwijl ik hier aan de kansel sta als pasgeroepen lid van het Eerste Presidium, herinner ik me de woorden van Salomo, die zei: '(...) ik ben een jongeman; ik weet niet uit te gaan of in te gaan'.[1] Evenals Salomo, bid ik dat God mij een begripvol hart zal geven. Het is niet in woorden weer te geven hoezeer wij onze geliefde vriend en ambtgenoot, president Howard W. Hunter, missen. Wij eren en prijzen zijn naam. Zijn nagedachtenis is een blijvende zegen voor ons allen.

President Hinckley heeft mij bovenmate vereerd door mij als zijn tweede raadgever te roepen. Volgens mij heeft zelfs mijn moeder nooit gedacht dat haar zoon ooit in deze zetels zou plaatsnemen. Zoals ik gisteravond in de algemene priesterschapsbijeenkomst reeds gezegd heb, is mijn omgang met president Hinckley zowat mijn hele volwassen leven al voor mij een grote zegen geweest. U weet het, hij is een man met opmerkelijke gaven en talenten. Al die jaren zijn zijn onderricht en leiding ons tot zegen geweest. Gedurende al die tijd hebben we hem in geestelijke kracht zien toenemen in al de roepingen die hij van de Heer ontvangen heeft. Hij heeft steeds zwaardere taken in vele roepingen ontvangen, waaronder die van raadgever van drie presidenten van de kerk. Iedere roeping die hij heeft ontvangen, heeft hij op een geïnspireerde, intelligente en dynamische manier groot gemaakt. Zijn bediening is het werk van de Heer over de hele wereld tot zegen geweest.

Ik vind het een eer zo nauw met president Thomas S. Monson te hebben mogen samenwerken, al vanaf het moment dat hij als apostel geroepen werd. President Monson is een bijzonder bekwaam man met een geweldige geest. Als jongen en als volwassene is hij altijd al een voortreffelijk leider geweest. Reeds vroeg in zijn leven heeft hij grote taken gekregen die hem moesten vormen. Het is een man met een groot en eenvoudig geloof. Zijn hartelijkheid en meelevendheid zijn de leden van de kerk al die jaren van zijn bediening reeds tot zegen geweest.

Vandaag richt ik mij tot de kerkleden in heel de wereld. Ik spreek de hoop uit dat we alle culturele, taalkundige en raciale verschillen kunnen overwinnen. Sedert de begindagen van de kerk hebben de algemene autoriteiten en de zendelingen een groot gedeelte van de aardbol bereisd om de herstelling van het evangelie van Jezus Christus door de profeet Joseph Smith te verkondigen en de kerk in vele landen te vestigen met de juiste sleutels en het juiste gezag. Een ontroerend en prettig onderdeel van onze bediening is dat we God kunnen aanbidden tezamen met al die fijne mensen uit zoveel culturen en etnische groepen. Het schenkt een bijzondere voldoening hun spirituele kracht en liefde te voelen en onzerzijds hen lief te hebben.

Nu gaan de deuren van steeds meer nietgeïndustrialiseerde landen open. In sommige van die landen is een groot percentage van de bevolking arm. Velen hebben veel minder kansen dan anderen om zich wat comfort of soms zelfs de noodzakelijke levensbehoeften te verschaffen. We hebben mensen van de vroege ochtend tot de late avond zien zwoegen voor een habbekrats. Maar de glimlach op hun blijde gezichten toonde aan dat zij toch nog enig geluk vonden in hun levenslot.

Sommigen zullen zeggen: 'Welke rechtvaardigheid schuilt er in het feit dat sommige kinderen van God zo gezond zijn en zo veel aardse goederen bezitten en dat dat voor anderen veel minder het geval is?' Van hen die in overvloed leven, lijken er zo weinig daar dankbaar voor te zijn. Maar we zien dat onze kerkleden bijzonder vrijgevig zijn jegens mensen over de hele wereld die het aller noodzakelijkste ontberen. Zij geven gul ten behoeve van de armen in vele landen, ook die landen waar de kerk nog geen leden heeft. Sinds 1985 hebben wij in 114 landen humanitaire hulp verleend.[2]

Ik heb geleerd om bewondering, respect en liefde op te brengen voor de goede mensen van elk ras, cultuur en land die ik heb mogen ontmoeten. Volgens mij is geen enkel ras of klasse in geestelijk of gelovig opzicht superieur. De mensen die geestelijk minder geïnteresseerd lijken te zijn dan anderen zijn diegenen die – ongeacht hun ras, cultuur of nationaliteit – de Heiland in zijn gelijkenis van de zaaier noemt hen die 'door zorgen en rijkdom en lusten des levens verstikt [worden] en het niet tot vrucht brengen'.[3]

Een van de vooraanstaande Amerikaanse enquêteurs, Richard Wirthlin, heeft in een onderzoek vastgesteld dat de Amerikaanse bevolking de volgende basisbehoeften heeft: eigenwaarde, gemoedsrust en tevredenheid. Ik geloof dat al Gods kinderen over de hele wereld die behoeften hebben. Hoe kan aan die behoeften voldaan worden? Om aan ieder van deze drie behoeften te voldoen, denk ik dat ieder individu zichzelf eerst dient te zien als een afstammeling van God. Ongeacht de etnische, culturele of nationale achtergrond kunnen we aan deze drie basisbehoeften voldoen door te kijken naar de goddelijke aard die wij in ons hebben. De Heer heeft zelf reeds gezegd: 'En de Geest geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aards bestaan, die naar de stem des Geestes luistert'.[4]

President David O. McKay heeft gezegd:

'Algemeen gesproken bezit ieder mens een goddelijke aard die ernaar streeft hem voor- en opwaarts te duwen. Wij denken dat die kracht in hem de geest is die van God komt. De mens heeft geleefd voordat hij naar de aarde kwam, en hij is op de aarde om te proberen die geest te vervolmaken. Op een bepaald ogenblik in zijn leven erkent ieder mens in zich het verlangen om het oneindige te mogen ervaren. Zijn geest hunkert dan naar God. Dat verlangen is universeel en alle mensen dienen uiteindelijk aan dezelfde grote opdracht te werken: het zoeken naar en ontwikkelen van geestelijke vrede en vrijheid.'[5]

Als de ootmoedige dienstknechten van

God dienen algemene autoriteiten, zendelingen en anderen die in de wereld reizen, zich af te vragen: Wat kunnen we doen voor de volken van de aarde? Wat hebben wij te bieden wat iemand anders niet kan bieden? Hoe kunnen wij de grote uitgaven aan inspanning, tijd en middelen rechtvaardigen om overeenkomstig het gebod van de Heiland 'in de gehele wereld [heen te gaan]'?[6] Wij kunnen de economieën van de landen niet veranderen. Wij willen geen regeringen veranderen. Ons antwoord is eenvoudig. Wij kunnen de hoop bieden die de Heiland beloofd heeft: 'vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.'[7] Wanneer de dienstknechten van God zijn kinderen over de hele wereld leren om zijn geboden te aanvaarden en na te leven, vinden er veranderingen in die mensenlevens plaats. Welke zijn culturele of economische omstandigheden ook zijn, ieder mens kan zijn diepste spirituele bronnen aanboren en van dat water drinken. In de woorden van de Heiland: 'Maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem geven zal, (...) zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.'[8] De basisbehoeften van de mens die dr. Wirthlin heeft vastgesteld – eigenwaarde, gemoedsrust en persoonlijke tevredenheid – kunnen helemaal bevredigd worden wanneer we de geboden van God trouw gehoorzamen. Dat geldt voor ieder mens in om het even welk land of cultuur.

Hoewel aan de basisbehoeften van velen niet is voldaan, put ik troost uit de volgende woorden van Nephi: 'Maar zij waren verenigd, de kinderen van Christus en erfgenamen van het koninkrijk Gods.'[9]

Hoe meer landen in de wereld wij binnengaan, hoe rijker de culturele verscheidenheid in de kerk. Maar overal kan er een 'eenheid des geloofs' zijn.[10] Iedere etnische groep draagt met haar eigen gaven en talenten bij aan het koninkrijk van God. Wij kunnen allen van elkaar zeer waardevolle dingen leren. Maar ieder van ons dient ook zelf te streven naar alle verbonden, verordeningen en leringen van het evangelie van de Heer Jezus Christus die ons één maken en redden.

In de grote verscheidenheid van volken, culturen en omstandigheden, moeten we eraan blijven denken dat allen gelijk zijn voor de Heer, want zoals Paulus gezegd heeft: 'Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof in Christus Jezus.

'Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed.

'Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus.

'Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen'[11]

Wij verliezen onze eigenheid niet door lid te worden van de kerk. We worden erfgenaam van het koninkrijk van God en lid van het lichaam van Christus, en hebben een aantal individuele verschillen op een geestelijke manier opzijgezet en ons verenigd ten bate van een grotere, gemeenschappelijke, geestelijke zaak. Tot iedereen die lid van de kerk wordt zeggen wij: behoud al het edele, het goede en opbouwende uit uw cultuur en uw persoonlijkheid. Alle verschillen worden kleiner door het gezag en de kracht van de sleutels van het priesterschap, vooral wanneer wij ernaar streven erfgenaam van het koninkrijk van God te worden, eensgezind te zijn in het navolgen van hen die de sleutels van het priesterschap dragen, en proberen de goddelijke aard in ons naar boven te brengen. Allen zijn welkom en worden gewaardeerd. Maar er is slechts één celestiaal koninkrijk van God.

Onze ware kracht ligt niet zozeer in onze verscheidenheid maar in onze geestelijke en leerstellige eenheid. Zo zijn bijvoorbeeld het doopgebed en de onderdompeling in water in onze kerk over de hele wereld gelijk. Ook de avondmaalsgebeden zijn overal dezelfde. In ieder land zingen wij dezelfde lofzangen om God te loven.

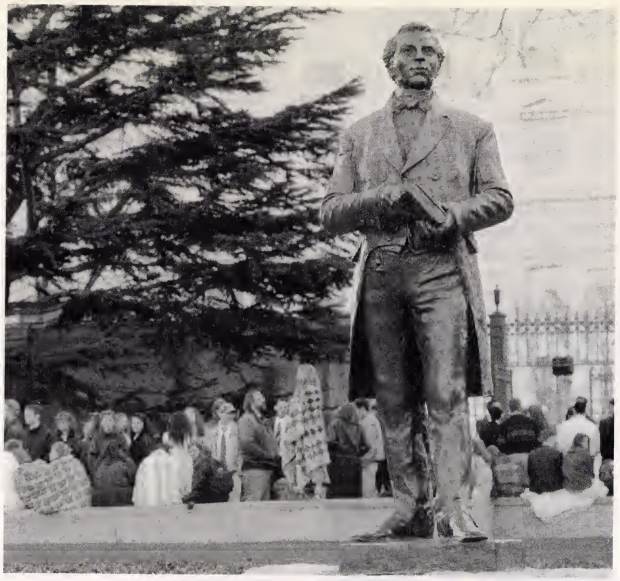
De hoge morele normen van de kerk gelden voor alle leden in ieder land. Eerlijkheid en onkreukbaarheid worden overal geleerd en verwacht. Kuisheid vóór en absolute trouw in het huwelijk wordt verwacht van alle kerkleden. Leden die deze hoge zedelijkheidsnormen schenden, waar ook ter wereld, brengen hun lidmaatschap in gevaar.

De vereisten voor tempelbezoek veranderen niet van plaats tot plaats. In elke tempel verleent de priesterschap precies dezelfde zegens. Het tempelwerk is een volmaakt voorbeeld van onze eenheid als kerkleden. Iedereen krijgt dezelfde vragen te beantwoorden bij het tempelaanbevelingsgesprek. Alle mannen zijn hetzelfde gekleed. Alle vrouwen zijn hetzelfde gekleed. Wanneer we de tempel binnengaan laten we de zorgen van de wereld achter ons. Iedereen ontvangt er dezelfde zegens. Iedereen sluit er dezelfde verbonden. Allen zijn gelijk voor de Heer. Toch is er binnen onze geestelijke eenheid voldoende plaats voor ieders eigenheid en manier van uitdrukken. Binnen dat kader zijn allen erfgenamen van het koninkrijk van God. President Hunter heeft het goed verwoord: 'De sleutel tot een kerk in eenheid is een ziel in eenheid, een ziel die vrede heeft met zichzelf en niet ten prooi is aan innerlijke conflicten of spanning.'[12]



Ouderling Helvécio Martins van de Zeventig (r) met een conferentiebezoeker.

Het geestelijk gehalte van onze diensten lijkt weinig verband te houden met het land of het gebouw waarin we samenkomen. Jaren geleden reisden we naar Manaus, een Braziliaanse stad ver in de jungle van het Amazonegebied, voor een dienst met de zendelingen en leden van dat gebied. Het huis waarin we bijeenkwamen was erg eenvoudig; het had geen ruiten in de openingen. Het was bijzonder heet buiten. De kinderen zaten op de grond. De zendingspresident, Helio da Rocha Camargo, leidde de dienst en vroeg een broeder het openingsgebed uit te spreken. De man antwoordde ootmoedig: 'Ik wil graag het gebed uitspreken, maar mag ik ook mijn getuigenis geven?' De zuster, die gevraagd was om te dirigeren, zei: 'Ik wil graag dirigeren, maar mag ik alstublieft ook mijn getuigenis geven?' En zo ging dat verder tijdens die dienst met iedereen die op de een of andere manier deelnam. Zij voelden zich allen ertoe gedrongen hun diepste getuigenis te geven van de Heiland en zijn goddelijke zending, en van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus. Alle aanwezigen zochten diep in hun ziel naar hun geestelijke wortels in de wetenschap dat de Heiland gezegd heeft: 'Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.'[13] Ongetwijfeld voelden zij zich op dat ogenblik eerder erfgenaam van het koninkrijk van God dan wel een Braziliaans lid van de kerk.



Rijen wachtende leden die een conferentiebijeenkomst zullen bijwonen. Op de voorgrond een beeld van de profeet Joseph Smith, op de achtergrond het Joseph Smith Memorial Building.

De veelvoud van talen en culturen is voor de leden van de kerk zowel een kans als een uitdaging. Het vraagt een enorme inspanning en veel middelen om iedereen het evangelie in zijn eigen taal te laten horen. De Geest is echter een hogere vorm van communicatie dan de taal. Wij hebben vele diensten bijgewoond waarvan de woorden voor ons totaal onverstaanbaar waren, terwijl de Geest daarentegen krachtig getuigde van Jezus Christus, de Heiland en Verlosser van de wereld. Hopelijk voelt geen enkele minderheidsgroepering zich, ondanks de taalverschillen, zo onwelkom in 'het lichaam van Christus'[14] dat zij ertoe zou besluiten om uitsluitend in haar eigen etnische cultuur God te aanbidden. Anderzijds hopen wij dat de leden die tot om het even welke overheersende cultuur behoren hun de hand van ware evangelische broeder- en zusterschap zullen reiken, zodat wij als kerk ten volle een gemeenschap van heiligen kunnen vormen waarin iedereen zich nodig en gewenst voelt.

Ras, cultuur, noch nationaliteit kunnen geestelijke vrede bieden. Daarentegen kunnen onze toewijding aan God en aan de verbonden en verordeningen van het evangelie dat wel. Ongeacht onze nationaliteit dienen wij ieder apart diep in onze ziel op zoek te gaan naar de goddelijke aard die zich daar bevindt en God ernstig te smeken om een speciale zegen van wijsheid en inspiratie. Alleen door zo diep te peilen naar de kern van ons eigen wezen zullen wij onze ware identiteit, eigenwaarde en ons levensdoel ontdekken. Alleen wanneer wij van zelfzucht gezuiverd willen worden, en van onze zucht naar erkenning en rijkdom, kunnen we wat balsem vinden voor de angsten, pijn, ellende en zorgen van deze wereld. Dat is de manier waarop wij, zoals president J. Reuben Clark heeft gezegd, 'de latente overvloed van hun geest tot bloei [laten komen] en vrucht [laten dragen].'[15] God kan ons niet alleen eeuwige en opperste vreugde en voldoening laten vinden, maar Hij zal ons veranderen, zodat we erfgenaam van het koninkrijk van God kunnen worden.

Dat is het echte terugwinnen van wat heilig is in ons. Ons is de innerlijke macht gegeven om op de uitdagingen van het leven te reageren op welke manier dan ook. Zo kunnen wij macht krijgen over elke mogelijke situatie. Zoals de Heiland zei tegen de zieke vrouw: 'Uw geloof heeft u behouden.'[16]

Ik weet zeker dat Jezus onze goddelijke Heiland is, onze Verlosser en de Zoon van God de Vader. Ik weet dat zo zeker en heilig dat ik er geen woorden voor heb. Ik weet en getuig met heel mijn wezen dat Joseph Smith de sleutels van de volheid der tijden hersteld heeft en dat iedere president van de kerk die sleutels in zijn bezit gehad heeft, evenals de huidige president, Gordon B. Hinckley. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 1 Koningen 3:7.

2 'Helping Hearts and Hands Span the Globe', *Church News*, 11 februari 1995, blz. 8–10.

3 Lucas 8:14.

4 Leer en Verbonden 84:46.

5 Conferentieverslag oktober 1963, blz. 7.

6 Marcus 16:15.

7 LV 59:23.

8 Johannes 4:14.

9 4 Nephi 1:17.

10 Efeziërs 4:13.

11 Galaten 3:26–29.

12 *That We Might Have Joy* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1994), blz. 50.

13 Matteüs 18:20.

14 1 Korintiërs 10:16–17.

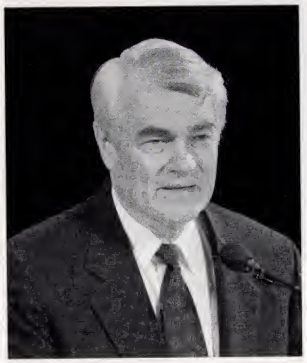
15 Geciteerd in *Op 's Heren eigen wijze, Gids voor leiders: Welzijnszorg* (De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 1990), blz. i.

16 Matteüs 9:22.

Het huwelijk en het grote plan van geluk

Ouderling Joe J. Christensen
van het Presidium der Zeventig

'Hierna volgen acht adviezen die het huwelijk kunnen versterken, zowel nu als in de toekomst.'



Barbara en ik zijn gezegend met zes kinderen. Een aantal jaren geleden hadden we al onze kinderen meegenomen naar hun grootouders, en mijn vader zei: 'Joe, ik denk dat jij en Barbara iets begonnen zijn wat jullie niet meer kunnen tegenhouden.'

In deze paastijd willen wij heel de wereld laten weten dat Jezus de Christus is en dat door zijn heilig priesterschap en de verzegelbevoegdheid daarvan huwelijken en gezinnen idealiter nooit meer tot een einde hoeven te komen.

Vandaag wil ik het hebben over het huwelijk. Hierna volgen acht adviezen die het huwelijk kunnen versterken, zowel nu als in de toekomst.

1. Denk eraan dat uw huwelijk van het allergrootste belang is. Luister naar de volgende woorden van ouderling Bruce R. McConkie over de belangrijke plaats die het huwelijk inneemt in het grote plan van geluk (zie Alma 42:8) van onze Hemelse Vader.

'Vanaf onze geboorte op aarde tot ons huwelijk in de tempel is alles in het evangeliesysteem erop gericht om ons voor te bereiden op de heilige orde van het huwelijk waardoor man en vrouw verenigd worden in dit leven en in de toekomende wereld. (...) Niets in deze wereld is zo belangrijk als het scheppen en vervolmaken van een gezin' ('Salvation is a Family Affair', *Improvement Era*, juni 1970, blz. 43–44).

2. Bid om een succesrijk huwelijk. Jaren geleden was het de gewoonte dat een algemeen autoriteit die een zendingsgebied bezocht met alle zendelingen een persoonlijk gesprek had. Ouderling Spencer W. Kimball, die toen nog lid van het Quorum der Twaalf was, had op een keer een gesprek met een zendeling die aan het einde van zijn zending gekomen was.

'Wat zijn uw plannen, broeder, wanneer u ontheven bent?'

Glimlachend antwoordde de zendeling: 'O, ik ga mijn studies hervatten, en dan hoop ik verliefd te worden en te trouwen.'

Toen gaf ouderling Kimball hem de volgende wijze raad: 'Bid niet alleen dat je diegene trouwt van wie je houdt. *Maar bid alsjeblieft ook dat je van diegene houdt met wie je trouwt.*'

We dienen te bidden om vriendelijker, hoffelijker, ootmoediger, geduldiger, vergevensgezinder en *vooral* minder zelfzuchtig te worden.

We dienen de Heer in gebed aan te roepen om te weten welke individuele problemen en zwakheden ons ervan weerhouden een betere echtgenoot of echtgenote te worden. We dienen ons voordeel te doen met de volgende krachtige belofte uit het Boek van Mormon:

'Als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. (...)

'Want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

Vandaar de noodzaak om te bidden. Veel kerkleiders en huwelijksconsulenten beweren dat zij nog geen enkel huwelijk in groot gevaar gezien hebben waarin het echtpaar dagelijks samen bad. Wanneer er zich problemen voordoen en het huwelijk bedreigd wordt, kan samen bidden voor dat echtpaar de belangrijkste remedie zijn.

3. Luister. Maak geregeld tijd om naar uw partner te luisteren, ja, neem het op in uw planning. Bespreek met elkaar hoe goed u het er vanaf brengt als partner.

Broeder Brent Barlow stelde de volgende vraag aan een groep priesterschapsdragers: 'Hoeveel van u willen graag een openbaring ontvangen?' Iedereen stak de hand op. Zijn advies was dat iedere aanwezige thuis aan zijn vrouw zou vragen hoe hij een betere echtgenoot kon zijn. Waaraan hij toevoegde: 'Ik heb die middag mijn eigen advies opgevolgd en een bijzonder verhelderend gesprek van meer dan een uur met mijn vrouw Susan gehad!' (*Ensign*, september 1992, blz. 17.) Een dergelijk gesprek kan voor ieder van ons een openbaring zijn.

Broeders, heeft u uw vrouw ooit horen zeggen wat ik onlangs hoorde: 'Joe, luister jij wel?' Mijn vrouw was niet de enige die zich afvroeg of ik luisterde. Een tijdje geleden was ik een dutje aan het doen toen onze jongste kleindochter Allison een van mijn oogleden opende en vroeg: 'Opa, ben jij daarbinnen?' We zouden altijd 'daarbinnen' moeten zijn en ontvankelijk voor onze partner.

4. Vermijd 'eindeloze hatelijkheden'. Wees niet kritisch op elkaars fouten. Erken dat niemand volmaakt is en dat we allemaal nog een lange weg moeten afleggen om die christenen te worden waar onze leiders om gevraagd hebben.

'Eindeloze hatelijkheden' – zoals president Kimball het noemde – kunnen zowat ieder huwelijk ten gronde richten. ('Marriage and Divorce', *Brigham Young University 1976 Speeches of the Year*, Provo, Utah: university Publications, 1977, blz. 148.) Over het algemeen zijn we ons allemaal pijnlijk bewust van onze zwakheden en hoeven we daar niet vaak aan herinnerd te worden. Weinig mensen zijn ooit beter geworden van voortdurende kritiek of vitten. Als we niet voorzichtig zijn, is sommige zogenaamde *opbouwende* kritiek eigenlijk gewoon *vernietigend*.

Soms is het beter om bepaalde zaken gewoon niet te zeggen. Toen zuster Lola Walters pas gehuwd was, las zij in een tijdschrift dat een echtpaar zijn huwelijk moet versterken door geregeld openhartig met elkaar te spreken en de hebbelijkheden van de partner dan op te sommen. Zij schreef daarover het volgende:

'Wij zouden vijf zaken opnoemen die we van elkaar vervelend vonden, en ik zou beginnen. Ik vertelde hem dat ik de manier waarop hij zijn grapefruit at helemaal niet leuk vond. Hij schilde en at hem op als een sinaasappel! Kan men van een meisje verwachten dat zij haar hele leven, laat staan de eeuwigheid, moet doorbrengen met een echtgenoot die zijn grapefruit eet als een sinaasappel?

'Toen ik mijn lijstje met vijf punten had afgehandeld, was het zijn beurt om te vertel-

len wat hij niet leuk aan mij vond. (. . .) Hij zei: "Eerlijk gezegd, liefste, ik kan niets bedenken wat ik niet leuk aan jou vind."

'Ik moest naar adem snakken en me vlug omkeren, omdat ik niet wist hoe ik de tranen moest uitleggen, die opeens mijn ogen vulden en langs mijn wangen liepen. (. . .)'

Zuster Walters besloot: '(. . .) Wanneer ik nu hoor van echtparen die vinden dat hun persoonlijkheden onverenigbaar zijn, vraag ik me telkens weer af of zij ook lijden aan wat ik het grapefruitsyndroom noem' (Lola B. Walters, 'The Grapefruit Syndrome', *Ensign*, april 1993, blz. 13).

Ja, soms is het beter om bepaalde zaken ongezegd te laten.

5. Blijf elkaar het hof maken. Maak als echtpaar tijd vrij voor gezamenlijke activiteiten. Het is belangrijk om als gezin samen te zijn, maar een echtpaar heeft ook wekelijks tijd voor zichzelf nodig. Door dat te plannen laat u uw kinderen zien dat u uw huwelijk zo belangrijk vindt dat u het wil koesteren. Dat vereist toewijding, en een goede planning en organisatie.

Het hoeft helemaal niet duur te zijn. Het belangrijkste is dat u tijd samen doorbrengt. Toen mijn schoonvader op een keer na de lunch wegging om op het veld te gaan werken, zei mijn schoonmoeder: 'Albert, kom hier en zeg me dat je van me houdt.' Waarop mijn schoonvader gekscherend antwoordde: 'Elsie, toen we trouwden heb ik je gezegd dat ik van je hield. Als dat ooit zou veranderen, zal ik het je laten weten.'

Het is moeilijk om teveel 'Ik hou van jou' te zeggen. Zeg het dagelijks.

6. Zeg op tijd: 'Het spijt me'. Misschien is het moeilijk om die woorden over uw lippen te krijgen, maar wees bereid om snel te zeggen: 'Het spijt me. Vergeef 't me alsjeblieft', ook als u weet dat u niet alleen schuld draagt. Zij die zich gemakkelijk verontschuldigen voor begane fouten of wanneer ze iemand gekwetst hebben, ontwikkelen ware liefde.

Het is belangrijk wanneer er zich meningsverschillen voordoen dat we die leren bespreken en oplossen. Maar in bepaalde gevallen kan het het beste zijn om 'er even niet op door te gaan', op uw tong te bijten, en tot tien – of zelfs tot honderd – te tellen. En soms kan het zelfs goed zijn eerst eens een nachtje over die gevoelens van boosheid te slapen, zodat u het probleem de volgende dag in alle rust en kalmte opnieuw kunt bekijken met meer kans om tot een oplossing te komen.

Soms horen we wel eens iemand zeggen: 'Kijk, wij zijn al vijftig jaar getrouwd en hebben nog nooit een meningsverschil gehad!' Als dat echt het geval is, dan wordt een van de echtgenoten ofwel volledig gedomineerd door de andere, ofwel is die partner, zoals iemand het gezegd heeft, ongevoelig voor de waarheid. Ieder intelligent echtpaar heeft wel eens een meningsverschil. De opgave is dan om tot een oplossing te komen. Zo maken we van een goed huwelijk een beter huwelijk.

7. Leer binnen uw begroting te leven. Een van de grootste uitdagingen van het huwelijk ligt op het financiële vlak. 'Volgens de Amerikaanse Orde van Advocaten kan 89% van alle echtscheidingen herleid worden tot ruzies en beschuldigingen over geld' (*Ensign*, juli 1975, blz. 72). Wees bereid om bepaalde aankopen uit te stellen of niet te doen zodat u binnen uw begroting kunt blijven leven. Betaal eerst uw tiende en vermijd waar mogelijk schulden. Denk eraan dat [50 gulden of 1000 frank] per maand minder uitgeven dan je ontvangt geluk betekent, en [50 gulden of 1000 frank] meer, ellende. Misschien is het ogenblik wel gekomen om een schaar èn uw kredietkaarten te voorschijn te halen en – wat ouderling Holland 'plastische chirurgie' noemt – toe te passen. (Zie *Ensign*, 1986, blz. 30.)

8. Draag de verantwoordelijkheid voor het huis en het gezin als echte partners. Wees niet zoals sommige mannen die verwachten dat ze thuis bediend worden en denken dat het hun taak is om de kost te verdienen en die van de vrouw om de verantwoordelijkheid te dragen voor het huishouden en de kinderen. De verantwoordelijkheid voor het huis en het gezin moeten door meer dan een persoon gedragen worden.

Denk eraan dat u dit partnerschap samen bent aangegaan. Barbara en ik zijn tot de ontdekking gekomen dat het opmaken van ons bed iedere ochtend minder dan een minuut tijd vraagt en dat het er dan de hele dag netjes bijligt. Zij zegt dat ze mij dat laat doen zodat ik de hele dag een goed gevoel over mezelf kan hebben. Volgens mij zit daar heel wat in.

Zorg ervoor dat u tijd maakt om samen de Schriften te bestuderen en volg de volgende goede raad van president Kimball op:

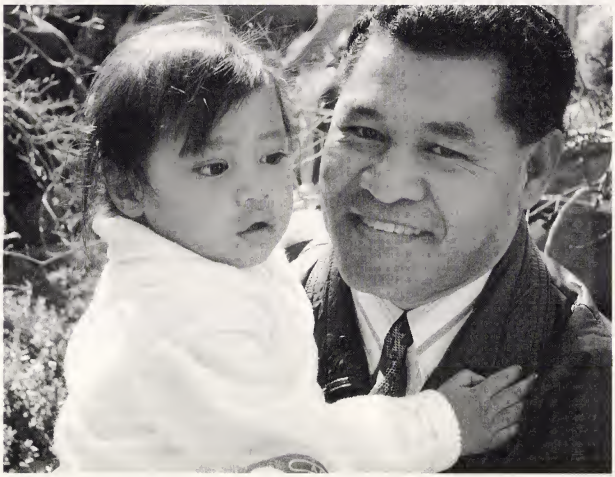
'Een man en een vrouw die geregeld samen naar de tempel gaan, als gezin thuis op de knieën gaan, hand in hand naar de kerk gaan, zowel in gedachte als in daad volledig rein leven, (. . .) en samen werkzaam zijn om het koninkrijk van God op te bouwen, dat is het toppunt van waar geluk' (*Marriage and Divorce*, Salt Lake City, Deseret Book Co, 1976, blz. 24).

Samengevat:

- Denk eraan dat uw huwelijk van het allergrootste belang is.
- Bid om een succesrijk huwelijk.
- Luister.
- Vermijd 'eindeloze hatelijkheden'
- Blijf elkaar het hof maken.
- Zeg op tijd: 'Het spijt me'.
- Leer binnen uw begroting te leven.
- Draag de verantwoordelijkheid voor het huis en het gezin als echte partners.

Ik getuig dat Jezus de Christus is. Het graf was leeg op de derde dag, want 'evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22). En daarom kunnen wij, in dankbaarheid voor de verzegelbevoegdheid van het herstelde evangelie van Jezus Christus, net als de dichter zeggen: 'Ik zal je nog meer liefhebben na de dood.' (Elizabeth Barrett Browning: 'How Do I Love Thee?')

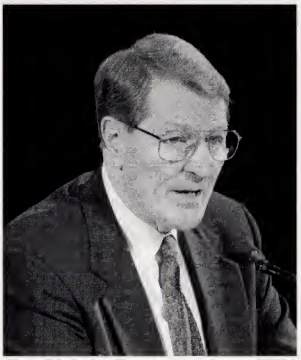
In de naam van Jezus Christus. Amen. □



Onthoud u van alle goddeloosheid

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De meeste grote maatschappelijke en politieke problemen kunnen eenvoudig niet worden opgelost zonder grote doses zelfverloochening.'



Ook ik wil ouderling Henry B. Eyring graag welkom heten in het Quorum der Twaalf Apostelen, dat zo bekwaam wordt gepresideerd door president Boyd K. Packer. Wij vinden in ouderling Eyring een bijzondere mengeling van intelligentie en beminnelijkheid. Het is mij ook een uitzonderlijk genoegen om president James E. Faust te steunen, die de afgelopen veertien jaar in het quorum naast mij heeft gezeten en met wie ik mij al ruim dertig jaar van vele opdrachten in de maatschappij en in de kerk heb gekweten. Ik ben gezegend met vijf geweldige zusters, maar geen enkele broer. Eigenlijk is president Faust al jarenlang zo'n soort broer voor mij geweest.

Met mijn steun aan president Monson, getuig ik wederom van mijn grote waardering voor hem. Ook hij heeft mij al die jaren veel kansen gegeven, mij begeleid en aangemoedigd. Hij staat vooral bekend om zijn formidabele geheugen, maar zijn onopvallende bewijzen van vriendelijkheid zijn veel belangrijker.

In het jaar 1935 werd een teruggekeerd zendeling, ouderling Gordon B. Hinckley, verzocht te komen praten met het Eerste Presidium wegens zijn bijzondere werk in Groot-Brittannië. Zijn afspraak van een kwartier duurde achteraf bijna anderhalf uur. Geïmponeerd, vroeg het Eerste Presidium of hij wilde helpen met het zendingswerk. Sindsdien heeft hij het bestuursgebouw van de kerk nauwelijks verlaten. Alleen zit hij nu – in alle deemoed – op de middelste stoel in de kamer van het Eerste Presidium, waar hij zich 60 jaar geleden deemoedig meldde!

President Hinckley is zowel praktisch als geestelijk ingesteld, met een verstand dat is voorzien van vaste beginselen. Wanneer wij hem terecht beschrijven als een man met een goed inzicht, een goed humeur, van goede wil, en als iemand die goed luistert, is het gemeenschappelijke adjectief 'goed'. Goedheid is dus de sleutel tot zoveel aspecten van president Hinckley, die ik zo graag steun als onze president, profeet, ziener en openbaarder, de hoge roeping die deze uitzonderlijke discipel te beurt is gevallen na zo'n buitengewone voorbereiding.

Jezus' instructies aangaande het discipelschap slaan op zowel de inhoud als de volgorde. 'Indien iemand achter Mij wil komen, die *verloochene* zichzelf en *neme* dagelijks zijn kruis *op* en *volge* Mij' (Lucas 9:23; cursivering toegevoegd). Elders heeft Jezus de noodzaak voor ons verklaard om ons te onthouden van *'alle goddeloosheid'* (Moroni 10:32), waarmee Hij zowel de grote als de kleine zonden bedoelde. Hoewel grote keien stellig onze weg versperren, zal ook een kiezel ons discipelschap vertragen. Zelfs een klein steentje kan een struikelblok worden.

Zowel koning Benjamin als Paulus onderstreepten de aangeboren zwakheid van de natuurlijke mens die van God is afgewend en die geestelijke zaken als 'dwaasheid' beschouwt (zie Mosiah 3:19; 1 Korintiërs 2:13–14; Kolossenzen 3:9). Aldus vormt het afleggen van de opvattingen en de begeerten van de natuurlijke mens een heel groot onderdeel van de zelfverloochening, een proces dat soms gepaard gaat met brandende beschaamdheid en berouw (zie de bijbelvertaling van Joseph Smith, Lucas 14:28).

Maar toch worden heden ten dage de eigen begeerten niet alleen *niet* verworpen, maar notabene gevierd! Zoals één schrijver heeft vermeld, deze mantra heeft zijn eigen onophoudelijke cadans, en wel 'ik, ik, ik, ik!' (Tom Wolfe, 'The Me Decade and the Third Great Awakening', in *Purple Decade*, New York: Farrar, Strauss Giroux, 1982, blz. 293, aangehaald door David Forum, *Dead Right*, New York: BasicBooks, 1994, blz. 203.)

Maar zinnelijk geluk is bedrieglijk geluk. Zelfs aanvaardbaar plezier is even voorbijgaand als de zaken die het teweegbrengen, terwijl vreugde even blijvend is als de zaken die daartoe aanleiding geven!

Van alle huidige boosaardigheden, vergt het hedonisme [zinnelijk genot als hoogste goed, vert.] de grootste tol. Het is naïef om te zeggen dat hedonisten slechts marcheren op het ritme van een andere trommelaar. Dat gold ook voor de zwijnen in het land der Gerasenen!

Een kwart eeuw geleden waarschuwde de opmerkzame historicus John Lukacs dat onzedelijkheid niet slechts een randverschijnsel was, maar daarentegen de kern vormde van de morele crisis van onze tijd. (zie John Lukacs, *The Passing of the Modern Age*. New York: Harper & Row, Publishers, 1970, blz. 169.) Sommigen vonden dat Lukacs overdreef, maar denk eens na over de tragische ontwikkelingen sindsdien: kinderen die kinderen krijgen, ongehuwde moeders, kinderen zonder ouders, talloze kinderen zonder vader en algemeen heersende echtelijke ontrouw. Deze en aanverwante gevolgen dreigen de toekomst van de samenleving te torpederen zelfs voordat die toekomst er is! En toch zijn de vleselijk gezinden niet bereid zich te verloochenen, ook al lijdt de samenleving onder een afschuwelijke lawine van gevolgen!

Luister naar deze ontnuchterende verwachting: '(...) circa 40 procent van de Amerikaanse kinderen slaapt vanavond niet onder hetzelfde dak als hun vader' (David Blankenhorn, 'Life Without a Father', USA *Weekend*, 26 februari 1995, blz. 6–7).

Sommigen schatten dat dit 60 procent zal worden. Deze zelfde commentator schrijft verder:

'Vaderloosheid is de oorzaak van onze grootste maatschappelijke problemen, van misdaad tot tienerzwangerschappen, en tot geweld in het gezin.'

Uit zulke resultaten bestaat, helaas, Amerika's bruto nationale produkt, geproduceerd in de sloppen van de secularisatie!

In Spreuken lezen wij: 'Want het gebod is een lamp' (Spreuken 6:23). Eenmaal verduisterd, verliest de samenleving het vermogen om tussen goed en kwaad te onderscheiden, en de wil om te verklaren dat

sommige dingen zonder meer verkeerd zijn. Zonder de lamp is de wereld wanhopig bezig tijdelijke verdedigingswerken te bouwen, nieuwe grenzen te trekken en zich steeds terug te trekken, ongenegen om te confronteren. Een samenleving die alles toestaat, zal uiteindelijk alles verliezen!

Bijgevolg heeft het grote publiek, of het dat inziet of niet, zeer veel belang bij de deugdzaamheid van het individu! Maar er is vandaag zoveel hedonisme en uitgeschreeuwde rechtvaardiging, met zo weinig stille schaamte. Wandaden worden als niemands schuld beschouwd en alles als te verontschuldigen op de ene of andere grond.

Geen wonder dat, in zo'n omgekeerde wereld, slachtoffers vaak worden verwaarloosd en schuldigen soms worden opgehemeld. Zo ook zijn er in plaats van werkelijke bekentenissen allerlei vormen van 'ik hoop dat ik 't mezelf kan vergeven.' De apostelen, daarentegen, wisten in welke richting zij het moesten zoeken om vergeving te verkrijgen; Toen het verraad ophanden was, vroegen zij Jezus een voor een: 'Ik ben het toch niet, Here?' (Matteüs 26:22.)

Ernstige zonden ontstaan onheilspellend en gestaag uit het moeras van genotzucht en zelfmedelijden. Maar kleinere zonden planten zich daar ook voort, zoals insekten in de modder, waaronder de verruwing van de taal. Maar waarom zouden wij verwachten dat zij die 'de gezindheid van het vlees' hebben (Romeinen 8:5) op hun woorden letten?

Voor sommigen geldt, mijn 'God is de buik' (Filippenzen 3:19), of een andere vorm van anatomische toewijding! Sommige hedonisten gaan notabene prat op hun schaamte en slaan zelfs 'gretig winst (...) uit allerlei onreinheid' (Efeziërs 4:19). Helaas zijn er ook die de goddelozen benijden, terwijl anderen klagen dat de goddelozen kennelijk ongestraft blijven! (Zie Spreuken 23:17; Maleachi 3:14, 15.)

Het is ironisch dat, bij al hun gretigheid om bepaalde dingen te ervaren, hedonisten afgestompt raken. Zij die foutief hun gevoelsvermogen vieren, bereiken tenslotte een punt waar zij een groot deel van dat vermogen verliezen! Door drie verschillende profeten worden zulke mensen 'gevoelloos' genoemd (zie 1 Nephi 17:45; Efeziërs 4:19; Moroni 9:20).

Wanneer een volk 'zonder beginsel' is, zal het allengs ook 'zonder beschaving', 'zonder barmhartigheid' en 'gevoelloos' zijn (zie Moroni 9:11–20). Zulke mensen ervaren niet de ware vreugden, zoals stille, intense dankbaarheid voor een gulle God, of hulp aan hen die wegkwijnen in zonde (zie 2 Nephi 4:28), of het onzelfzuchtig afzien van lof en dank om die te laten toekomen aan een versmachtende ziel.

Ook ons fysieke milieu wordt door zelfzucht bedreigd, maar sommigen maken zich alleen zorgen over de gaten in de ozonlaag, terwijl de structuur van vele gezinnen die de lamp missen, eruit ziet als gatenkaas.



In de rij voor een conferentiebijeenkomst onder het beeld van Johannes de Doper die het Aäronisch priesterschap verleent aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Een gebeurtenis die op 15 mei 1829 heeft plaatsgevonden.

Natuurlijk hebben we geen toverstokje om gezinnen in één keer te genezen. Sommige wallen moeten we stroomafwaarts opwerpen. Het ware probleem ligt echter bij de oorsprong – het gezin. Vele zaken zullen pas verbeteren wanneer wij betere gezinnen hebben, maar dat zal veel *meer* zelfverloochening vergen, niet minder. De meeste grote maatschappelijke en politieke problemen kunnen eenvoudig niet worden opgelost zonder grote doses zelfverloochening, een eigenschap die – ironisch genoeg – het beste wordt ontwikkeld in liefdevolle gezinnen met een brandende lamp.

Ondertussen kunnen de stervelingen nog steeds kiezen tussen de dingen van nu of de dingen van de eeuwigheid (zie 2 Nephi 2:27). Gezien de keuzen die sommigen doen, hebben we uiteindelijk meer beschermde pornografie dan beschermde kinderen. Natuurlijk is zelfbeheersing beter dan censuur, maar je kunt evengoed proberen Dracula van de bloedbank weg te houden als hedonisten aan te sporen tot zelfbeheersing!

Geen wonder dat de meeste van de tien geboden met hun 'Gij zult niet (...)' zelfverloochening inhouden. De liefde van God voor zijn kinderen is volmaakt, maar zijn kennis van onze aanleg is ook volmaakt. Liegen, stelen, moorden, benijden, seksueel overtreden, ouders veronachtzamen, de sabbat ontheiligen, valse getuigenis spreken – dit alles gebeurt wanneer men ten onrechte alleen aan zichzelf denkt en voorbijgaat aan

goddelijke normen of menselijke gevolgen. Zoals de profeten hebben voorspeld, neemt het relativeren van de normen hand over hand toe: '(...) ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is (...)' (Leer en Verbonden 1:16).

Zonder het perspectief van de lamp krijgen we groteske vervorming (zie Jakob 4:13). Ik herinner mij te hebben gelezen dat een zekere Nazi-leider naar de muziek van Haydn placht te luisteren terwijl hij toekeek bij de vergassing van de Joden. Waarschijnlijk was hij trots op zijn gevoel voor muziek.

Er wordt gezegd dat Mussolini ervoor zorgde dat de treinen op tijd reden, weliswaar een groot gemak voor de passagiers, maar nauwelijks een compensatie voor de verschrikkelijke gevolgen van zijn totalitaire regime dat vele duizenden het leven kostte.

Wij bewonderen allemaal de moedige jonge David die de honende Goliat aandurfde. Maar die heldendaad compenseert niet zijn latere overspel met de vrouw van Uria. Welbeschouwd, broeders en zusters, aan wie deelde David de grootste klap uit? Aan Goliat of Uria? Of aan zichzelf?

Evenzo is er in Gods tweede gebod, heb uw naaste lief, geen ruimte voor racisme. Toch is het niet voldoende vrij van racisme te zijn als we tegelijkertijd geknecht zijn door andere begeerten. Jezus onderstreepte de noodzaak voor evenwichtigheid door aan te geven dat er 'gewichtiger zaken' zijn, zelfs onder goede dingen (zie Matteüs 23:23). Op de vraag van de rijke jongeling, antwoordde Jezus, 'Eén ding ontbreekt u' (Marcus 10:21), doelende op diens gehechtheid aan stoffelijk bezit. De meesten onder ons ontbreekt het aan meer dan één ding. Naarmate wij dichter bij de Heer komen, heeft Hij beloofd ons onze zwakheden te tonen (zie Ether 12:27). Derhalve is algemene goedheid geen excuus om niet te werken aan die zaken waaraan het ons nog ontbreekt.

Een lijst van de persoonlijke zwakheden die wij onszelf toestaan, is in wezen een lijst van de vreugden die wij niet zullen ervaren totdat wij ons bepaalde zaken ontzeggen. Ondertussen kan de afwezigheid van grove zonden in ons leven ons doen verslappen ten aanzien van schijnbaar kleine zonden. Als wij onze ouders niet bezoeken en verzorgen, dan eren wij onze vader en moeder niet. Een gebrek aan zelfbeheersing kan in lichte vorm voeren tot een onvriendelijk woord tegen onze man of vrouw, maar uiteindelijk kan het voeren tot mishandeling thuis en zelfs moord. De neiging iets terug te doen als we gekwetst zijn, maakt ons bits en grof, waardoor wij anderen als een voorwerp behandelen en niet als een broeder of een zuster. Aldus is een overdaad aan eigendunk als een vrijgekomen gif, waar alle dodelijke zonden uit voortvloeien (zie Spreuken 6:16–19). Jonge ouders weten hoe slechts een klein bekertje gemorste melk de halve keukenvloer lijkt te bedekken. Zo verbreiden zich ook de kleine zonden.

Met zijn volmaakte spirituele symmetrie is Jezus werkelijk 'de weg en de waarheid en het leven' (Johannes 14:6), maar zijn weg is in scherpe tegenstelling tot de weg van de wereld. Jezus' volmaakte karakter is derhalve niet alleen heilig, maar geheel af. Zonder zijn goddelijke karakter had Jezus die verbazingwekkende verzoening niet tot stand kunnen brengen! En Hij heeft ons gevraagd te worden zoals Hij (zie Matteüs 5:48; 3 Nephi 12:48; 27:27). Hoewel de last van het discipelschap zwaar is, kan die worden verlicht (zie Matteüs 11:30). De Heer kan 'de lasten verlichten', en onze schouders kunnen voldoende worden gesterkt, 'zodat wij ertegen bestand zijn' (Mosiah 24:14; 1 Korintiërs 10:13).

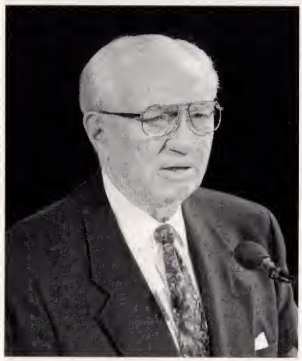
Aldus is een werkelijk persoonlijk offer nooit het leggen van een dier op een altaar geweest, maar de bereidheid om het dier in onszelf op het altaar te leggen en het te laten verteren! Dat is het offer voor de Heer, 'een gebroken hart en een verslagen geest' (LV 59:8), een noodzakelijke voorwaarde om het kruis op te kunnen nemen en 'al [onze] zonden na [te] laten om [God] te kennen' (zie Alma 22:18), want zelfverloochening gaat vooraf aan onze volledige aanvaarding van Hem. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



Dit is het werk van de Meester

President Gordon B. Hinckley

'Bij deze zaak zijn we allemaal samen betrokken. Wij mogen onze Hemelse Vader bijstaan in zijn werk en zijn heerlijkheid.'



Beste broeders en zusters, waar ook ter wereld, dierbare vrienden en medearbeiders in dit grote werk, u kunt zich wel voorstellen dat dit voor mij een bijzonder plechtig en heilig moment is. In alle deemoed zoek ik de leiding van de Heilige Geest om u deelgenoot te maken van de gevoelens van mijn hart. En als de teneur van mijn toespraak nogal persoonlijk van aard is, dan hoop ik dat u me dat vergeeft. Ik zal daarna proberen om de eerste persoon enkelvoud nog zo min mogelijk te gebruiken.

Wij hebben de voorbije dagen getreurd om het heengaan van onze dierbare vriend en leider, Howard William Hunter, de veertiende president van de kerk en profeet van het volk. Zijn ambtsperiode was kort van duur, maar zijn invloed ten goede bijzonder groot. Ondanks zijn zachtaardige en rustige aanpak, had hij een sterke overtuiging van de waarachtigheid van dit werk, wat hem in staat stelde op bijzonder overtuigende wijze te pleiten voor een christelijke levenswijze.

Lichamelijk heeft hij veel geleden voordat hij op de ochtend van 3 maart 1995 heenging. Meer dan 25 000 mannen, vrouwen en kinderen hebben hem in de mooie rotonde van het administratiekantoor van de kerk de laatste groet gebracht. Eerbiedig, waardig en liefdevol kwamen ze een voor een de man groeten die zij slechts enkele maanden daarvoor gesteund hadden.

Op woensdag 8 maart 1995 werd zijn begrafenisdienst in deze historische tabernakel gehouden en wijd en zijd uitgezonden. Die dienst was een gepast eerbetoon aan een goed en edel man die nu zijn plaats in de geschiedenis heeft ingenomen. Ons hart gaat in liefde en medeleven uit naar zijn treurende weduwe, zijn zoons en hun kinderen en kleinkinderen. Moge zij getroost, gesteund en gezegend zijn door Hem die ooit gezegd heeft: 'Ik, Ik ben het, die u troost (...)' (Jesaja 51:12).

Door het heengaan van president Hunter was het Eerste Presidium ontbonden. Broeder Monson en ikzelf, zijn vroegere raadgevers, namen onze plaatsen in bij het Quorum der Twaalf, dat op dat ogenblik het presiderend lichaam van de kerk werd.

Vandaag drie weken geleden kwamen alle levende, geordende apostelen samen in de bovenzaal van de tempel in een geest van vasten en gebed. Wij nuttigden samen het avondmaal van de Heer en hernieuwden door die heilige symbolische handeling onze verbonden en onze relatie tot Hem die onze goddelijke Verlosser is.

Daarna werd het Eerste Presidium opnieuw georganiseerd volgens een welomschreven en sedert generaties vaststaand gebruik.

Er werd geen campagne gevoerd, er was geen competitie of ambitie voor het ambt. Het was een rustige, vredige, eenvoudige en heilige aangelegenheid, helemaal overeenkomstig het patroon dat de Heer zelf heeft ingesteld.

Wij hebben van vele mensen gelukwensen en blijken van vertrouwen gekregen, zowel van leden van de kerk als van niet-leden. Ik dank hen allen hartelijk en besef ten volle dat zij niet de man feliciteren, maar eerder het ambt.

Gisteren hebben kerkleden over de hele wereld een plechtige vergadering bijgewoond. U heeft zonder dwang en volledig vrijwillig uw hand opgestoken om het besluit te bekrachtigen dat de apostelen drie weken geleden genomen hebben en uw steun te verlenen aan diegenen die geroepen zijn om u te dienen.

U weet dat ik het voorrecht gehad heb te mogen functioneren als raadgever van drie geweldige presidenten van de kerk. Ik denk dat ik weet wat het betekent om grote verantwoordelijkheid te dragen. Toch ben ik de laatste paar dagen overweldigd geweest door gevoelens van onbekwaamheid en totale afhankelijkheid van de Heer die mijn leider is en het hoofd van deze kerk, en van de kracht van de goede mannen die mijn raadgevers zijn, en van mijn dierbare broeders van de Twaalf, van de Zeventig, en van de Presiderende Bisschap, en van alle leden van de kerk over de hele wereld. Ik kom woorden tekort om mijn gevoelens van dankbaarheid, liefde en waardering te uiten.

Jaren geleden heb ik een toespraak gehouden over de eenzame hoogte van een leider. Voor het eerst in mijn leven besef ik nu ten volle wat die eenzaamheid inhoudt. Ik weet niet waarom deze mantel op mijn schouders gevallen is. En ik veronderstel dat sommigen onder u zich dat ook afvragen. Maar ziedaar, het is gebeurd.

In ogenblikken als deze gaat men onwillekeurig zijn hele leven overdenken, en zelfs verder. Ik ben slechts de derde generatie van mijn familie die lid is van de kerk. Mijn grootvader is als jongen gedoopt in de zomer van 1836, in Ontario in Canada. Uiteindelijk bracht zijn moeder, die weduwe was, haar beide zonen naar Springfield in Illinois. Vandaar ging grootvader naar Nauvoo om naar de profeet Joseph Smith te gaan luisteren. Ten tijde van de exodus uit Nauvoo in 1846 was hij achttien jaar oud, sterk, bekwaam en vol geloof. Hij was een goede wagenmaker en smid. Hij maakte deel uit van het gezelschap waaraan president Young gevraagd had enige tijd in Iowa te blijven om diegenen te helpen die nog op weg waren naar het Westen. Hij huwde in 1848 en begon zijn tocht naar deze vallei in de lente van 1850.

Tijdens die moeizame tocht hierheen werd zijn jonge echtgenote ziek en stierf. Hij heeft eigenhandig haar graf gegraven, de doodskist gemaakt, haar begraven en daarna hun elf-maanden-oude baby in zijn armen gedragen tot in de Salt Lake Valley.

Meermaals heeft president Young hem gevraagd een moeilijke opdracht te vervullen die te maken had met de vestiging van de heiligen in de valleien hier tussen de bergen. Hij was president van de ring Millard toen Zion slechts enkele ringen telde. Zijn ring omvatte een groot gedeelte van centraal Utah, zodat hij duizenden kilometers met paard en buggy moest afleggen om zijn roeping te kunnen oefenen. Hij was zo royaal met zijn bijdragen aan het schoolbouwprogramma dat zijn eens aanzienlijke hoeveelheid landeigendom op het



Het Eerste Presidium schudt na afloop van een conferentiebijeenkomst de hand van leden van het Quorum der Twaalf.

ogenblik van zijn dood erg klein was geworden.

Ook mijn vader was een man met een groot geloof, die de kerk in vele functies zonder enig voorbehoud gediend heeft. Een aantal jaren lang was hij de ringpresident van wat toen de grootste ring van de kerk was, die meer dan vijftienduizend leden telde. Ook mijn moeder en grootmoeders waren vrouwen met een groot geloof. Hun leven was niet altijd even gemakkelijk omdat de kerk vaak een beroep op hen deed. Maar zij klaagden niet en vervulden hun opdrachten goedsmoeds en met toewijding.

Ik ben bijzonder dankbaar voor mijn voorouders en voel een bijna overweldigende verantwoordelijkheid om de taak die aan mij is doorgegeven tot een goed einde te brengen. Ik spreek mijn waardering uit tegenover mijn geliefde vrouw. Later deze maand zullen wij 57 jaar gehuwd zijn. Ons leven zou zo leeg zijn, broeders, zonder onze geweldige echtgenotes. Ik ben zo dankbaar voor mijn dierbare vrouw, die regen en zonneschijn met mij gedeeld heeft. En ook al lopen we niet meer zo recht als vroeger, onze wederzijdse liefde is nooit gekrompen.

Ik ben ook dankbaar voor mijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen, die ons door hun rechtschapen levenswandel geëerd hebben.

Ik waardeer ieder van u ten zeerste. Ik heb de gelegenheid gehad om de kerk zowat overal ter wereld te bezoeken tijdens mijn 37 jaar als algemeen autoriteit, en overal heb ik even bijzondere mensen ontmoet. Er is zoveel goeds in het leven van de heiligen der laatste dagen, zoveel tekenen van geloof en toegewijd dienstbetoon. Ik heb een idee van de offers die velen van u brengen. Ik wou dat ik in staat was u te vertellen hoezeer ik van u houd en hoe dankbaar ik voor u ben. Ik sta hier als uw dienstknecht en beloof u en de Heer mijn uiterste best te doen. U vraag ik om uw blijvend geloof, gebed en voortdurende steun.

Ik besef ten volle dat ik geen jongeman meer ben, nu ik de verantwoordelijkheden van dit heilige ambt op mij neem. Zuster Hinckley en ikzelf beginnen te ervaren dat de zogenaamde gouden jaren een loden rand hebben. Maar ik meen in alle oprechtheid te kunnen zeggen dat ik mij niet oud voel. Ik kan de gegevens van mijn geboorteakte niet ontkennen, maar ik kan nog altijd een jeugdige geestdrift en enthousiasme opbrengen voor dit geweldige werk van de Almachtige.

Ik houd van onze kerkleden, van iedere leeftijd, ras of natie.

Ik houd van de kinderen. Zij lijken over de hele wereld op elkaar. Ongeacht hun huidskleur of levensomstandigheden bezitten zij de schoonheid die te maken heeft met onschuld en met het feit dat zij niet lang geleden nog bij hun Vader in de hemel waren. Hoe liefelijk zijn jullie, dierbare kinderen, waar jullie ook mogen zijn.

Ik houd van de jeugd van de kerk. Ik blijf herhalen dat ik ervan overtuigd ben dat we nooit een fijnere generatie jongeren gehad hebben in de kerk. Ik ben zo dankbaar voor jullie onkreukbaarheid en jullie verlangen om veel te leren met je verstand en je handen om goed te kunnen doen. Ik ben dankbaar voor de liefde die jullie koesteren voor het woord van de Heer en voor jullie verlangen om in de paden van deugdzaamheid, waarheid en rechtschapenheid te wandelen.

Ik heb groot respect voor vaders en moeders die hun kinderen grootbrengen in licht en waarheid, die thuis gezinsgebed hebben, die hun kinderen niet lichamelijk straffen maar met liefde grootbrengen, en die hun kinderen beschouwen als hun dierbaarste goed die ze moeten beschermen, trainen en tot zegen zijn.

Ik houd van de ouderen die de stormen van het leven getrotseerd hebben en, ongeacht de kracht van die stormen, voorwaarts gegaan zijn en het geloof behouden hebben. Dat uw oude dag u gelukkig mag stemmen en gevuld mag zijn met herinneringen aan een goed besteed leven.

Tot slot, broeders en zusters, wil ik een gedachte bij u achterlaten waarvan ik hoop dat u die nooit zult vergeten.

Deze kerk hoort niet toe aan de president ervan. De Heer Jezus Christus staat aan het hoofd; ieder van ons heeft zijn naam op zich genomen. Bij deze zaak zijn we allemaal samen betrokken. Wij mogen onze Hemelse Vader bijstaan in zijn werk en zijn heerlijkheid '(...) om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Uw verantwoordelijkheid is op uw terrein even groot als de mijne op mijn terrein. Geen enkele kerkroeping is klein of onbelangrijk. Bij de uitoefening van onze plicht beïnvloeden wij allemaal het leven van anderen. Tot ieder van ons heeft de Heer met betrekking tot onze eigen taak gezegd: 'Wees daarom getrouw; wees standvastig in het ambt, waartoe Ik u heb geroepen; ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën' (Leer en Verbonden 81:5).

'En door deze dingen te doen, zult gij aan uw medemensen het meeste goed doen, en

de heerlijkheid vergroten van Hem, Die uw Here is' (LV 81:4).

En verder: 'En indien gij getrouw zijt tot het einde toe, zult gij een kroon van onsterfelijkheid ontvangen en eeuwig leven in de woningen, die Ik in het huis Mijns Vaders heb bereid' (LV 81:6).

Wij allen die bij dit grote werk betrokken zijn, zijn eensgezind en één in het geloof.

U kunt evenveel voldoening ervaren bij de uitoefening van uw taak als ik in de mijne. De vooruitgang van dit werk zal afhangen van onze gezamenlijke inspanningen. Welke uw roeping ook moge zijn, zij biedt u evenveel gelegenheid om het goede te doen als ik in de mijne. Het enige wat echt telt is dat dit het werk van de Meester is en dat onze opdracht erin bestaat het goede tot stand te brengen zoals Hij dat gedaan heeft.

Indien ik in mijn bediening iemand beledigd heb, dan bied ik mijn excuses aan. Wie zich, om wat voor reden dan ook, niet meer thuis voelt in de kerk zoals voorheen, u nodig ik uit om terug te keren en opnieuw van de vreugde te genieten waarvan u ooit genoten heeft. Er zullen velen klaarstaan om u met open armen te verwelkomen en op te vangen.

Ik dring er bij alle leden van de kerk op aan respect en waardering te tonen voor andersdenkenden. Er is zoveel behoefte aan verdraagzaamheid en wederzijds respect onder de verschillende godsdiensten en levensbeschouwingen. Wij mogen geen aanhangers zijn van welke leer van etnische superioriteit dan ook. We leven in een wereld van verscheidenheid. We dienen en kunnen respect opbrengen voor diegenen die leringen verkondigen waarmee wij het niet eens zijn. We moeten bereid zijn om het op te nemen voor hen die mogelijk het slachtoffer van onverdraagzaamheid geworden zijn.

Ik vraag uw aandacht voor de volgende uitspraak die Joseph Smith in 1843 heeft gedaan:

'Men heeft gezegd dat ik bereid ben om te sterven voor de rechten van een "mormoon", maar ik ben stoutmoedig genoeg om voor God te stellen dat ik even bereid ben om te sterven ter verdediging van de rechten van een presbyteriaan, een baptist of een rechtschapen man van om het even welke andere godsdienstige groepering. Immers hetzelfde beginsel dat de rechten van de heiligen der laatste dagen met voeten treedt, zal ook de rechten van de katholieken of van iedere andere godsdienst met voeten treden (. . .)' (*History of the Church*, deel 5, blz. 498).

Welnu, broeders en zusters, de tijd is voor ons aangebroken om ons hoofd op te heffen, onze visie te verruimen en een beter begrip te ontwikkelen van de grootse millennia-anse zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dit is een tijd waarin we sterk moeten staan en zonder aarzelen voorwaarts gaan, ons goed bewust van de betekenis, de omvang en het belang van onze zending. Dit is een tijd om te doen wat juist is, ongeacht wat de gevolgen daarvan mogen zijn. Het is een tijd om de geboden te onderhouden, om vriendelijk en met liefde de hand te reiken aan diegenen die in nood zijn of in duisternis en pijn ronddwalen. Het is een tijd om attent, welgemanierd, hoffelijk en liefdevol in onze omgang met iedereen te zijn. Met andere woorden, om meer als Christus te worden.

Wij hebben niets te vrezen. God staat aan het roer. Hij zal zijn almacht ten behoeve van dit grote werk aanwenden. Hij zal diegenen die zijn geboden onderhouden met zegen overladen. Dat is zijn belofte. Aan zijn macht om die belofte na te komen hoeft niemand onder ons te twijfelen.

De kleine steen uit Daniëls visioen die zonder toedoen van mensenhanden uit de berg werd gehouwen, rolt verder en vervult de hele aarde (zie Daniël 2:44–45). Geen enkele macht onder de hemelen kan dat proces tot staan brengen zolang wij in rechtschapenheid wandelen en trouw blijven. De Almachtige staat zelf aan het hoofd. Onze Heiland, die onze Verlosser is, de grote Jehovah, de machtige Messias, heeft beloofd: 'Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen' (LV 84:88).

Hij heeft ook gezegd: 'Vreest daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen.

'Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vreest niet.

'Aanschouwt de wonden in Mijn zijde en eveneens de tekenen der nagelen in Mijn handen en voeten; weest getrouw, onderhoudt Mijn geboden en gij zult het koninkrijk der hemelen beërven' (LV 6:34, 36–37).

Eendrachtig zullen wij hand in hand voorwaarts gaan als dienstknechten van de levende God, en het werk doen dat zijn geliefde Zoon, onze Meester, die wij dienen en wiens naam wij willen verheerlijken, ons heeft opgedragen.

Ik herhaal: dit is het werk van de Almachtige. Hij leeft, Hij is onze Vader en onze vriend. Het is het werk van onze Verlosser, die wegens zijn onbegrijpelijke liefde zijn leven voor ieder van ons heeft gegeven. Het is een goddelijk werk dat hersteld is door middel van een uitverkoren profeet. Het is een werk waaraan wij ons leven toewijden. Wij smeken Gods beste zegeningen over u af. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



De leden van de kerk die zich tijdens de plechtige vergadering op Temple Square bevinden, verlenen hun steun aan de leiders van de kerk.

Zondagmiddagbijeenkomst
2 april 1995

Een uitverkoren vrouwe

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Temidden van alle verwarring die er tegenwoordig in de wereld is over de rol van de vrouw, is zuster Hinckley een goed voorbeeld voor hen die nog worstelen met de vraag hoe zij het juiste evenwicht kunnen vinden.'



Het huwelijk is door God ingesteld. Succes in het gezinsleven is een moeilijk, maar verheven doel – en geen enkel ander succes weegt er tegenop. Als de echtgenoten niet leren om in eenheid samen te werken, kan het huwelijk een hel zijn. Er zijn in de wereld teveel ongelukkige huwelijken. Er zijn teveel huwelijken die voortijdig in een scheiding eindigen. Er zijn teveel kinderen die in stilte lijden omdat ze onvoldoende gekoesterd en verzorgd worden, wat terug te voeren is op het ongelukkige of ontbonden huwelijk van hun ouders.

Voordat God de vrouw schiep, wist Hij dat het niet goed was dat de mens alleen zou zijn. Na de schepping van Eva, de eerste vrouw, stelde de Heer de verbintenis van het huwelijk in en gaf de eerste mens, Adam, de volgende instructie:

'Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn' (Genesis 2:24).

Adam leerde dat de banden van het huwelijk sterker zijn dan enige andere familieband. De heilige banden van het huwelijk nodigen uit tot eenheid, trouw, respect en wederzijdse steun. Uit de Schriften weten we dat Adam en Eva dat geleerd hebben. We lezen wat er gebeurde toen ze uit de hof waren verdreven:

'(...) dat Adam den aardbodem begon te bouwen, en heerschappij te hebben over al het gedierte des velds, en zijn brood te eten in het zweet zijns aanschijns, gelijk Ik, de Heere, hem geboden had. En ook Eva, zijn vrouw, arbeidde met hem' (Mozes 5:1).

Geen enkel ander onderwerp baart de kerkelijke en politieke leiders in deze tijd meer zorgen dan het alarmerende percentage gebroken huwelijken. Uit statistieken blijkt dat uit een sterk huwelijk een sterk gezin voortkomt. De scheiding van ouders is de oorzaak van ernstige problemen die onze maatschappij vernietigen – inclusief stijgende armoede en criminaliteit.

Het verbond tussen man en vrouw is niet iets om lichtvaardig mee om te gaan. Het huwelijksverbond is essentieel voor de Heer om zijn goddelijke doelen te verwezenlijken. De Heer heeft consequent verklaard dat zijn goddelijke wetten zijn ingesteld om het heilige verbond tussen man en vrouw te beschermen.

Veel van wat wij als lid van de kerk leren, komt door goede voorbeelden. We leren veel van onze profeten door hun daden net zoveel als door hun woorden. Door te kijken naar de presidenten Kimball, Benson en Hunter, leerden de mannen in de kerk meer over hoe ze hun vrouw moesten behandelen – namelijk met tederheid, liefde en toewijding – dan ze uit boeken hadden kunnen halen. De vrouwen van de kerk leerden een soortgelijke les door te kijken naar de echtgenote van die grote profeten. Zij hebben geleerd hoe zij tegelijkertijd als individu vol zelfvertrouwen prestaties kunnen leveren en een steun en hulp kunnen zijn voor hun echtgenoot. De tedere relatie tussen president en zuster Hinckley biedt zowel de mannen als de vrouwen in de kerk een geweldig voorbeeld om naar op te kijken en na te volgen.

Er zal in de tijd dat president Hinckley de kerk presideert veel over hem gezegd en geschreven worden. Er zal veel minder worden opgetekend over zijn lieve vrouw, Marjorie. Voor diegenen onder u die niet in de gelegenheid zijn geweest om kennis te maken met zuster Hinckley, wil ik iets over haar vertellen. Ze is tot nu toe een geweldig voorbeeld geweest, en zal dat ook blijven voor de vrouwen in de kerk en daarbuiten. Ze is een trouwe metgezellin, die onze president steunt.

Zuster Hinckley's voorouders hebben haar een rijke pionierserfenis nagelaten, die een onuitwisbare indruk heeft achtergelaten op haar leven en karakter. Ze heeft het volgende over haar overgrootvader geschreven:

'In de herfst van 1841 liep mijn overgrootvader, William Evans, die toen zestien was, in Liverpool over straat, op weg naar de kerk. Plotseling hoorde hij gezang dat hem sterker ontroerde dan welke andere muziek ook die hij ooit had gehoord. Hij ging op het geluid af, ging een steegje in, besteeg een wankel trapje en betrad een ruimte waar enkele mensen een vergadering hielden. De prachtige tenorstem behoorde toe aan John Taylor, die later president van de kerk zou worden. Het lied dat hij zong was zo mooi dat William bleef om naar de toespraak te luisteren. Toen William weer thuiskwam, werd hij door zijn oudere broer, David, vermaand omdat hij zijn gebruikelijke plaats in het koor niet had ingenomen. Toen hem gevraagd werd daar rekenschap voor af te leggen, antwoordde William: "Ik ben ergens geweest waar jullie ook hadden moeten zijn, en ik zal niet rusten tot jullie allemaal de geweldige waarheid horen die ik vanmorgen heb gehoord." William en David werden tot het evangelie bekeerd en hielpen vervolgens de andere leden van hun ouderlijk gezin bekeren.'

Zuster Hinckley heeft hierover opgemerkt:

'Bij het zingen van de lofzangen van de kerk bedenk ik altijd dat het zingen van een lofzang voor mijn familie de deur naar het evangelie geopend heeft en mij in de gelegenheid heeft gesteld om alle zegeningen te ontvangen die daarop zijn gevolgd' (*Ensign*, juli 1981, blz. 48).

President Hinckley heeft bij de herinwijding van de Manti-tempel het volgende verhaal over zuster Hinckley's grootvader verteld (vijfde inwijdingsdienst, 15 juni 1985):

'Toen wij hier gistermorgen aankwamen, werden mijn vrouw en ik naar de oostelijke tempeldeur geleid. Ik neem aan dat men wilde dat we rustig konden binnenkomen. In ieder geval werden we in stilte naar de oostelijke tempeldeur geleid en de deur ging open (eigenlijk zijn er twee: twee stel

deuren), maar de deur waardoor we gingen was een bijzonder zware deur van zo'n 7 centimeter dikte. Hij was prachtig afgewerkt, prachtig in elkaar gezet, en prachtig afgehangen op zware hengsels. En het was een bijzonder ontroerende ervaring omdat haar grootvader, die toen nog een jongeman van 24 was, gehuwd, vader van een kind, met nog een tweede kind onderweg, die deuren had afgehangen. En bij het afhangen van die uitzonderlijk zware deuren had hij een hernia gekregen, die beklemd raakte. Hij leed enkele dagen verschrikkelijke pijn en overleed. Hij was letterlijk een martelaar voor het geloof dat hem ertoe had gebracht om als schrijnwerker lange tijd aan deze tempel te werken, terwijl hij als enige vergoeding niet meer dan af en toe een pond boter of een dozijn eieren ontving.'

Door die twee verhalen over zuster Hinckley's voorouders vangen wij een glimp op van haar bijzondere afkomst en haar unieke karakter. Weet u, zuster Hinckley staat net zo open voor de Geest als haar overgrootvader en heeft net zo'n bereidheid tot werken en opofferen als haar grootvader.

In de loop der jaren zijn mijn vrouw en ik vaak in verband met een opdracht samen met president en zuster Hinckley op reis gegaan. Tijdens onze reizen hebben we altijd ondervonden dat zuster Hinckley positief en opgewekt was. Met haar enthousiaste houding en steun beurt ze haar echtgenoot duidelijk op. De reizen zijn vaak lang en vermoeiend. Soms zijn de reisschema's niet ideaal. De accommodatie heeft misschien geen vier sterren, en is soms ver beneden dat niveau. Maar temidden van tumult, ongemak of moeilijkheden bewaart zuster Hinckley haar kalmte en haar opgewekte natuur. Elke keer dat we op een nieuwe bestemming uit het vliegtuig stappen om de heiligen te begroeten, is haar vriendelijke, liefdevolle geest aanstekelijk.

Zuster Barbara Smith heeft eens het volgende opgemerkt toen president en zuster Hinckley met hun kinderen hun vijftigjarig huwelijk vierden, terwijl hij de een of andere taak vervulde.

'Zij heeft voor echtgenoten die priesterschapsleider zijn een norm van steun gesteld die letterlijk het beste in hen naar voren brengt. 's Avonds was president Hinckley vaak vermoeid na een dag vol vergaderingen, inclusief een avondmaaltijd met plaatselijke leiders. Zuster Hinckley nam dan enige tijd deel aan het gesprek tussen haar echtgenoot en de leiders, en glipte daarna weg om te zien of alles in orde was met haar kinderen.

'In die benadering kunt u zien hoezeer zuster Hinckley in de loop der jaren in staat is geweest om te reageren op de behoeften van haar kinderen en tegelijkertijd haar echtgenoot te steunen in zijn essentiële rol in het werk van het koninkrijk van onze Vader' (*Women of Devotion*, Barbara Smith, blz. 5).



Presiderende bisschop Merrill J. Bateman in gesprek met presidente Elaine L. Jack, algemeen presidente van de zustershulpvereniging.

Wat een geweldig voorbeeld is zij voor de echtgenotes van priesterschapsleiders over de hele wereld!

Ondanks alle druk van het werk in de kerk die de familie Hinckley te doorstaan heeft gekregen, heeft zuster Hinckley altijd een evenwicht bewaard tussen haar twee eeuwige roepingen: die van vrouw, en die van moeder. Haar succes in de rol van moeder blijkt uit de kinderen van de familie Hinckley: Dick, Clark, Kathleen, Virginia en Jane. Elk kind strekt zijn ouders tot eer.

Zuster Hinckley heeft zelf het volgende gezegd over het moederschap:

'Ik wil mij allereerst richten tot de moeders van jonge kinderen. Dit zijn voor u gouden jaren. Dit zijn jaren waarin u waarschijnlijk het belangrijkste werk van uw leven zult doen. Wens de jaren waarin u voor kleine kinderen zorgt niet weg. Het leven is dat wat u overkomt terwijl u andere plannen aan het maken bent. Dit is een tijd waarin u grote kansen krijgt om het koninkrijk op te bouwen. Wanneer u kinderen leert om hun Hemelse Vader lief te hebben, doet u een van de grootste werken die u ooit tot stand zult brengen. Als u al uw tijd kunt besteden aan uw gezin, wees daar dan dankbaar voor. Zo niet, dan moet u doen wat het beste voor u is. Ik heb het nooit nodig gevonden om mij ervoor te verontschuldigen dat ik al mijn tijd besteed aan mijn rol als moeder en huisvrouw. Dit is een drukke tijd voor u. Ik heb vrouwen gezien in allerlei omstandigheden. Chinese vrouwen die wegwerkzaamheden uitvoeren. Europese vrouwen die op de akker werken. Aziatische vrouwen die de straat vegen. Maar naar mijn mening bevinden (...) mormoonse vrouwen zich onder de hardwerkendste vrouwen van de wereld. Zij leggen tuinen aan, wecken zelfgekweekt voedsel, naaien en zoeken naar koopjes. Zij zetten zich in voor goede doelen. Zij brengen maaltijden naar nieuwe moeders en zieken in hun omgeving. Zij zorgen voor bejaarde ouders. Zij beklimmen Mount Timpanogos met de welpen, gaan naar sportactiviteiten voor kinderen, zitten op een pianobankje terwijl hun kind oefent, verrichten tempelwerk en houden hun dagboek bij. Mijn hart vloeit over van trots wanneer ik hen op zondag naar de kerk zie gaan, sommigen al om half negen 's morgens. Hun kinderen glimmen, zo schoon zijn ze. Ze hebben hun armen vol spullen wanneer ze naar het klaslokaal gaan waar ze de kinderen van andere

vrouwen gaan lesgeven. Met weinig of geen huishoudelijke hulp boenen ze hun huis, waarna ze 's avonds proberen de bekoorlijke vrouw in het leven van hun echtgenoot te zijn wanneer hij thuiskomt. Maar bedenk, mijn jonge vriendinnen, dat u nu het werk verricht dat God voor u in gedachten had. Wees dankbaar voor die gelegenheid' (*As Women of Faith*, toespraken geselecteerd uit de vrouwenconferenties van de Brigham Young University).

Het moederschap is de grootste, edelste roeping die er is.

Zuster Hinckley, u bent een bron van inspiratie voor ons allen. U onderzoekt ijverig de waarheden die de Heer voor onze vooruitgang en ontwikkeling hier in het sterfelijk leven heeft geopenbaard. Uw verlangen om die waarheden te leren kennen heeft u bezig gehouden met evangeliestudie. U hebt zich regelmatig opgegeven voor instituutlessen om uw kennis te vergroten. Die kennis blijkt duidelijk uit wat u zegt wanneer u de heiligen onderricht. Ze blijkt ook wanneer u voor groepen voltijdzendelingen staat. Daar bent u op uw best. U bent een bron van grote inspiratie voor hen, en zij reageren geweldig op uw instructies.

Temidden van alle verwarring die er tegenwoordig in de wereld is over de rol van de vrouw, bent u een goed voorbeeld voor hen die nog worstelen met de vraag hoe zij het juiste evenwicht kunnen vinden. Mogen zij luisteren wanneer u verklaart hoe geweldig het is om tachtig te zijn, omdat u terug kunt zien op een leven vol prestaties, vooruitgang, begrip, geloof, steun en vervulling. U hebt gezegd:

'In tegenstelling tot wat er gezegd wordt, zijn dit gouden jaren als u maar enigszins een goede gezondheid hebt. Mijn beste leeftijdgenoten, op deze leeftijd hoeven we ons met niemand meer te meten. U hoeft niets meer te bewijzen. We hoeven alleen maar overal van te genieten. Hoevelen van u hebben hun kinderen verteld hoe geweldig het is om zo oud te zijn?' (*Womanhood and Motherhood*, blz. 10).

Op de dag dat het Quorum der Twaalf Apostelen bijeen kwam in de Salt Laketempel en president Hinckley aangesteld werd als president van de kerk, heeft hij u dit compliment gegeven. Dit is wat ik me ervan herinner:

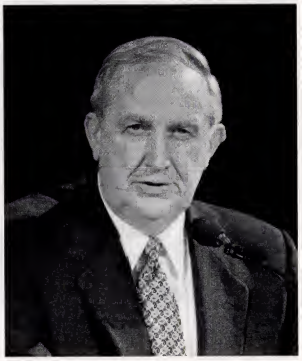
'Ze is een vrouw met een groot geloof. Ze is een geweldige moeder. Ik houd veel van haar.'

Zuster Hinckley, u bent een geweldig voorbeeld voor ons allen. Moge de Heer u blijven zegenen met een goede gezondheid, en een lang, zeer lang leven. Mogen wij allen besmet raken met de enthousiaste geest die u hebt voor het evangelie van onze Heer en Heiland. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vergeving ontvangen

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De stappen tot bekering (. . .) scheppen reinheid, gemoedsrust, zelfrespect, hoop, en, uiteindelijk, een nieuwe persoon met een hernieuwd leven en een overvloed aan kansen.'



Onlangs reed ik over een mij onbekende weg. Ik zag een groot bord met de waarschuwing 'ruw wegdek'. Als ik niet gewaarschuwd was, zou het een rampzalige ervaring zijn geweest. Zo is het leven. Het is vol ruwe plekken, vol moeilijkheden. Sommige zijn beproevingen om ons sterker te maken. Andere zijn het gevolg van onze eigen ongehoorzaamheid. Waarschuwingen die wij krijgen, kunnen ons voor rampen behoeden. Een beschadigd wegdek confronteert iedere reiziger met dezelfde hindernissen totdat anderen het repareren. De snelweg van het leven is echter anders. Ieder van ons wordt met unieke moeilijkheden geconfronteerd die tot doel hebben ons de gelegenheid te geven vooruitgang te maken. Slechte keuzen kunnen ook méér hindernissen voor ons opwerpen. Maar toch hebben we het vermogen om de hindernissen weg te halen, de inzinkingen weg te werken en onze weg te verfraaien. Dat proces heet bekering; onze bestemming is vergeving.

Als u waarschuwingen hebt genegeerd en uw leven beschadigd of gehandicapt is door een ruw wegdek, kunt u hulp krijgen. Daardoor kunt u uw beschadigde leven hernieuwen en herbouwen. U kunt overnieuw beginnen en uw koers van een neergaand, bochtig, teleurstellend pad wijzigen in een supersnelweg naar vrede en geluk.

Ik wil u helpen die verlichting te krijgen. Daarvoor is het nodig om u wat achtergrondinformatie te geven die de remedie logischer maakt en de stappen tot genezing meer betekenis geeft.

Elke verkeerde keuze die we doen, elke zonde die we begaan, is een overtreding van een eeuwige wet. Die overtreding brengt over het algemeen negatieve resultaten met zich mee die we al gauw herkennen. Er zijn ook gevolgen van ons gedrag waarvan we ons misschien niet bewust zijn, maar ze zijn er wèl. Ze kunnen een enorme uitwerking hebben op de kwaliteit van ons leven hier, en zullen beslist een grote uitwerking hebben op ons leven hierna. Zelf kunnen wij niet voldoen aan de eisen van de gerechtigheid voor een overtreden eeuwige wet. Maar als er niet wordt voldaan aan de eisen van de gerechtigheid, zullen wij allen tot in de oneindigheid lijden onder negatieve gevolgen.

Alleen het leven, de leringen, en vooral de verzoening van Jezus Christus kunnen ons verlossen van dit anders onmogelijke lot. Ieder van ons heeft vergissingen begaan, grote of kleine, die ons uit de tegenwoordigheid van God zullen houden als er niets aan wordt gedaan. Daarom is de verzoening van Jezus Christus de allerbelangrijkste gebeurtenis die ooit heeft plaatsgevonden of zal plaatsvinden. Die onzelfzuchtige handeling met oneindige gevolgen, verricht door een enkele verheerlijkte persoon, heeft een eeuwige uitwerking op het leven van elke zoon en dochter van onze Vader in de hemel – zonder enige uitzondering.[1] Zij vernietigt de banden van de dood. Zij rechtvaardigt het feit dat wij ten laatste door de Meester geoordeeld zullen worden.[2] Zij kan voorkomen dat wij voor eeuwig door de duivel overheerst zullen worden.[3] Voor allen die door bekering en gehoorzaamheid in aanmerking komen voor vergeving, opent zij de poorten naar de verhoging en het eeuwige leven.[4]

De Verlosser kan uw individuele schuld inlossen met gerechtigheid en vergeving

schenken door het barmhartige proces van bekering.[5] Volledige bekering is absoluut noodzakelijk om de verzoening haar volledige wonder in uw leven tot stand te laten brengen. Als u de verzoening begrijpt, zult u inzien dat God geen wraakzuchtige persoon is die ervan geniet hen te vervolgen die een misstap begaan. Hij is de absoluut volmaakte, medelevende, begrijpende, geduldige en vergevensgezinde Vader. Hij is bereid te pleiten, te adviseren, te versterken, op te bouwen en aan te moedigen. Hij heeft ons allen zo lief dat Hij bereid was om zijn volmaakte, zondeloze en absoluut gehoorzame, volmaakte rechtvaardige Zoon onbeschrijflijke kwelling en pijn te laten ondergaan en Hem zichzelf als offerande voor allen te laten geven.[6] Door die verzoening kunnen wij in een wereld leven waar absolute gerechtigheid heerst, zodat er orde is in de wereld. Maar die gerechtigheid wordt gematigd door barmhartigheid die te verkrijgen is door gehoorzaamheid aan de leringen van Jezus Christus.

Wie van ons heeft het wonder van bekering niet nodig? Of uw leven nu licht bezoedeld is of ernstig mismaakt is door vergissingen, de beginselen van herstel zijn hetzelfde. De lengte en de ernst van de behandeling afgestemd op de omstandigheden. Ons doel moet beslist zijn om naar vergeving te streven. De enige weg die naar dat doel leidt, is bekering. Want er staat geschreven:

'Er (is) geen andere weg of ander middel (...), waardoor de mens kan zalig worden dan alleen door het verzoeningsbloed van Jezus Christus. (...)

'(...) de Here [zal] niet [...] komen om [zijn volk] *in* hun zonden te verlossen, maar om hen *van* hun zonden te verlossen.

'En de Vader heeft Hem macht gegeven om hen *van* hun zonden te verlossen *door bekering*.'[7]

Gehoorzaamheid aan, en geloof in, de Heiland geven u de macht om verleiding te weerstaan. Helaman heeft onderwezen: '(...) op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, [moet gij] uw fundament [...] bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, (...) wanneer al zijn hagel en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar (...) ellende en eindeloos wee, en dit wegens de rots, waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; indien de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen.'[8]

Vergeving wordt verkregen door bekering. Wat is bekering? Hoe wordt die tot stand gebracht? Wat zijn de gevolgen ervan? Dat mogen dan eenvoudige vragen lijken, maar het is duidelijk dat velen niet weten hoe zij zich moeten bekeren.

In *Het wonder der vergeving* geeft Spencer W. Kimball een geweldige handleiding voor het verkrijgen van vergeving door middel van bekering. Het heeft al velen de weg terug gewezen. Hij geeft vijf essentiële elementen van bekering aan:

Berouw van zonde. Overpeins hoe ernstig de Heer uw zonde acht. Dat zal genezend verdriet en berouw tot gevolg hebben. Het zal u ook het oprechte verlangen geven om te veranderen en de bereidheid om u te onderwerpen aan alle eisen voor de vergeving. Alma heeft onderricht: 'De gerechtigheid voert al haar eisen uit, en de barmhartigheid eist eveneens alles, wat het hare is; en aldus worden alleen de oprechte boetvaardigen gered.'[9]

Verzaken van zonde. Een vast, permanent voornemen om de overtreding niet te herhalen. Als men zich aan dat voornemen houdt, hoeft de bittere nasmaak van die zonde nooit meer terug te komen. Bedenk: 'Tot die ziel, die zondigt, zullen de vorige zonden terugkeren.'[10] Joseph Smith heeft eens gezegd: 'Met bekering mag men niet iedere dag lichtvaardig omgaan. Dagelijkse overtreding en dagelijkse bekering is de Heer niet welgevallig.'[11]

Belijden van zonde. U moet uw zonden altijd aan de Heer belijden. Als er sprake is van een ernstige overtreding, zoals onkuisheid, moet die beleden worden aan een bisschop of ringpresident. Begrijp alstublieft dat belijdenis alleen geen bekering is. Het is een essentiële stap, maar is op zichzelf niet voldoende. Gedeeltelijk belijden door alleen mindere misstappen te noemen zal u niet helpen om vergeving te ontvangen voor een ernstiger, onbeleden overtreding. Essentieel voor het ontvangen van vergeving is de Heer, en zo nodig ook zijn rechter, een priesterschapsleider, volledig te onthullen wat u gedaan hebt. Bedenk: 'Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming.'[12]

Schadeloos stellen. U moet zo goed mogelijk schadeloos stellen voor wat u gestolen, beschadigd of geschonden hebt. Bereidwillige schadeloosstelling is een concreet bewijs voor de Heer dat u vast van plan bent alles te doen wat in uw vermogen ligt om u te bekeren.

***Alle* geboden gehoorzamen.** Door volledige gehoorzaamheid krijgt u de hele macht van het evangelie in uw leven, met alle kracht om uw aandacht volledig te schenken aan het verzaken van concrete zonden. Daaronder vallen zaken die u aanvankelijk niet als deel van de bekering zou kunnen beschouwen, zoals vergaderingen bijwonen, tiende betalen, dienstbetoon verlenen en andere mensen vergeven. De Heer heeft gezegd: 'Hij, die zich bekeert *en de geboden des Heren nakomt, (zal) vergiffenis ontvangen.*'[13]

Ik wil hier een zesde stap aan toevoegen: **De Heiland erkennen.** Van alle noodzakelijke stappen tot bekering getuig ik dat de stap die voor u de meest essentiële waarde heeft, de noodzaak is om ervan overtuigd te zijn dat de Verlosser de vergeving tot stand heeft gebracht. Het is essentieel om te weten dat u alleen *op zijn voorwaarden* vergeving kunt ontvangen. Let eens op de volgende verklaring van Alma: 'En ik was (...) in de bitterste pijnen en zielsfoltering; en ik ontving geen vergeving van mijn zonden dan nadat ik tot de Here Jezus Christus om genade had geroepen. Doch zie, ik riep Hem aan en vond vrede voor mijn ziel.'[14] U zult hulp ontvangen naarmate u *geloof oefent in Jezus Christus.*[15] Dat houdt in dat u op Hem vertrouwt en op zijn leringen. Satan wil u laten geloven dat u ernstige overtredingen nooit helemaal kunt overwinnen. De Heiland heeft zijn leven gegeven opdat wij de gevolgen van alle overtredingen achter ons kunnen laten, *uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed en de verloochening van de Heilige Geest.*

De vrucht van ware bekering is vergeving die het mogelijk maakt om alle verbonden en verordeningen te ontvangen die op aarde beschikbaar zijn, en om de daaruit voortvloeiende zegeningen te ontvangen. Wanneer een bekeerlijke ziel zich laat dopen, worden alle vorige zonden vergeven en hoeft men er niet meer aan te denken. Zodra de bekering volledig is en men gereinigd is, krijgt men een nieuwe kijk op het leven en de heerlijke mogelijkheden ervan. De volgende belofte van de Heer is geweldig: 'Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.'[16]

Put geen troost uit het feit dat uw overtredingen niet aan andere mensen bekend zijn. Dat is als een struisvogel die zijn kop in het zand steekt. Hij ziet alleen maar duister en voelt zich comfortabel verscholen. In werkelijkheid is hij belachelijk opvallend goed te zien. Zo is het ook met alles wat wij doen: het wordt gezien door onze Vader in de hemel en zijn geliefde Zoon. Zij weten alles van ons.

Overspel, ontucht, homoseksueel gedrag en andere afwijkingen van ongeveer even ernstige aard zijn geen aanvaardbare alternatieve levenswijzen. Het zijn ernstige zonden. Ook het plegen van lichamelijk en seksueel misbruik zijn ernstige zonden. Dergelijke zware zonden vereisen diepgaande bekering alvorens ze vergeven kunnen worden. President Kimball heeft onderricht: 'Aan alle vergeving is een bepaalde voorwaarde verbonden. De pleister moet even breed zijn als de wonde. Het vasten, de gebeden en de betoonde nederigheid moeten evenredig aan de zonde zijn, of groter.'[17] 'Het is ondenkbaar dat God ernstige zonden vergeeft op basis van enkele verzoeken



De heiligen verzamelen zich op en rond Temple Square voorafgaand aan de conferentiebijeenkomsten.

daarom. Hij zal eerder wachten tot er sprake is van een langdurige, blijvende bekering.'[18]

Als u een ernstige zonde begaan hebt, zult u geen blijvende bevrediging of troost vinden in wat u gedaan hebt. Overtreding verontschuldigen door die te verbergen, kan een oplossing voor het probleem lijken, maar dat is het niet. De verleider is erop uit om uw beschamendste gedrag openbaar te maken op de tijd dat het de meeste schade aanricht. Met leugens knoopt u een net dat u steeds meer gevangenhoudt en een val wordt waarin Satan u zal laten lopen om u schade toe te brengen.

Soms zijn de stappen tot bekering aanvankelijk moeilijk en pijnlijk, net als het schoonmaken van een vies kledingstuk. Maar ze scheppen reinheid, gemoedsrust, zelfrespect, hoop, en, uiteindelijk, een nieuwe persoon met een hernieuwd leven en een overvloed aan kansen.

Door deze schrifttekst zult u beter weten wat u moet doen: 'Nochtans vastten en baden zij dikwijls, en werden sterker en sterker in hun ootmoed, en steeds standvastiger in het geloof van Christus, zodat hun ziel met blijdschap en vertroosting werd vervuld, (...) omdat zij hun hart aan God hadden gewijd.'[19]

Tot slot wil ik u allemaal in alle oprechtheid en vriendelijkheid uitnodigen om uw leven eens goed onder de loep te nemen. Bent u afgeweken van de normen die geluk schenken? Is er een donkere hoek die schoongemaakt moet worden? Doet u iets waarvan u weet dat het verkeerd is? Vult u uw gedachten met onreine zaken? Wanneer u in alle rust helder kunt nadenken, zegt uw geweten u dan dat u zich moet bekeren?

Bekeer u alstublieft, voor uw gemoedsrust nu en uw eeuwig geluk. Stel uw hart open voor de Heer en vraag Hem om u te helpen. U zult de zegeningen ontvangen van vergeving, gemoedsrust en de kennis dat u gereinigd en genezen bent. Raap de moed bij elkaar om de Heer de kracht te vragen om u *nu* te bekeren. Ik getuig dat Hij van u houdt. Hij zal u helpen.

Verkrijg zijn vergeving door u *nu* te bekeren. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

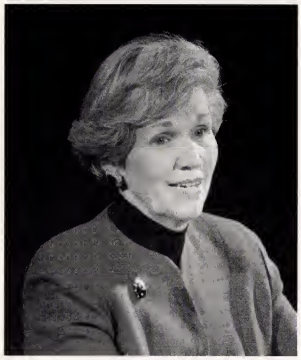
NOTEN

1 Zie Mosiah 5:10–13.
2 Zie 2 Nephi 2:10.
3 Zie 2 Nephi 9:7–9.
4 Zie 2 Nephi 2:5–8.
5 Zie Alma 42:15.
6 Zie Helaman 5:9.
7 Helaman 5:9–11; cursivering toegevoegd.
8 Helaman 5:12.
9 Alma 42:24.
10 Leer en Verbonden 82:7.
11 *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 131.
12 Spreuken 28:13.
13 Leer en Verbonden 1:32; cursivering toegevoegd.
14 Alma 38:8.
15 Zie Alma 11:40, 2 Nephi 9:22–24.
16 Leer en Verbonden 58:42.
17 *Het wonder der vergeving*, blz. 367.
18 *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, blz. 85.
19 Helaman 3:35.

Verbonden huldigen

Bonnie D. Parkin
Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

'Mijn verbonden laten mij het grote geheel zien, en niet alleen maar mijn onmiddellijke nabijheid en omstandigheden. Mijn verbonden zijn niet voor onderhandeling vatbaar.'



President Hinckley, als leidster van de jongevrouwen van de kerk wil ik namens hen spreken en u zeggen dat wij van u houden en u steunen als onze profeet.

Geliefde broeders en zusters, nu ik hier zo spoedig na mijn roeping sta, is het alsof ik in een bergmeer met gletscherwater ben gegooid: ik ben nog aan het bijkomen van de schrik. Ik ben namelijk moeder van vier zonen. Precies. Zonen. U zou denken dat ze me zouden roepen als algemeen welpenleidster. Maar in plaats daarvan is mijn oude verlangen naar dochters op twee manieren vervuld: ten eerste door vier fantastische schoondochters, en ten tweede door een half miljoen jongevrouwen over de hele wereld. Zij zijn allen uniek, als individu geteld en bekend bij onze Hemelse Vader. Hoe weet ik dat? Omdat onze Hemelse Vader zijn hand uit de hemelen heeft uitgestrekt om *mij*, Bonnie Parkin, vast te houden en te helpen. Omdat het licht van zijn Zoon mijn ziel heeft gewarmd. Omdat ik beloften gedaan en verbonden gesloten heb, en me eraan gehouden heb, is mijn leven veranderd.

Hebben verbonden ook uw leven hernieuwd? Huldigt u die verbonden?

Onlangs zijn we naar Pasadena (Californië) geweest om erbij te zijn toen onze eerste kleindochter, Jordan Emily, een naam en een zegen kreeg. Dat was om twee redenen een unieke ervaring: ten eerste meenden mijn man en ik dat een Parkin waarschijnlijk geen meisjes kon krijgen. En ten tweede was die zegen voor haar de eerste officiële stap in dit sterfelijk leven als dochter van God. We voelen grote vreugde bij de gedachte aan het potentieel dat haar leven omvat.

Jordan heeft geluk. Haar ouders zijn in de tempel aan elkaar verzegeld; ze is geboren in het nieuw en eeuwigdurend verbond. Mits haar ouders trouw blijven aan die overeenkomst, zal Jordan de begunstigde van *hun* verbond zijn door te verkeren in een gezin waar vooral vrede, liefde, bescherming en begrip heersen. Geboorte in het verbond is geen voorrecht voor alle leden van de kerk, maar de zegeningen van het verbond zullen ter beschikking worden gesteld aan allen die ervoor in aanmerking komen.

Wij hopen dat de kleine Jordan zich als getrouwe heilige der laatste dagen zal ontplooien. Van baby die een priesterschapszegen krijgt tot kind van God dat haar doopverbond sluit, naar jongevrouw die de eerste belofte nakomt en zich voorbereidt op heilige verbonden en de naleving daarvan. Waarna zij als vrouw de tempelverbonden aangaat, als echtgenote door de Heilige Geest der belofte verzegeld wordt, en uiteindelijk als een verheerlijkte dochter terugkeert naar de woning van onze Hemelse Vader en daar met open armen ontvangen wordt. Dat is onze reis als heiligen der laatste dagen.

We hebben het zo vaak over het sluiten en nakomen van verbonden. Maar wat is dat eigenlijk precies? Bij de doop tonen wij dat wij 'gewillig zij[n] elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn; (...) met de treurenden te treuren; (...) hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben, en (...) te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen' (Mosiah 18:8–9). En dat is nog maar het begin! In de tempel verbinden we ons verder om te gehoorzamen, op te offeren, onszelf rein te houden, bij te dragen tot de verbreiding van de waarheid, kuis te zijn, het evangelie na te leven, en altijd getrouw te zijn.

Onze Vader in de hemel kent ons als individu. De verbonden met Hem worden gesloten als een afspraak van persoon tot persoon. President Howard W. Hunter heeft daarover gezegd: 'Ik ben er altijd van onder de indruk geweest dat de Heer zich met ons persoonlijk, als individu, bezighoudt. We doen in de kerk veel als groep, (...) maar de belangrijkste dingen doen we als individu. We geven onze baby's één voor één een naam en een zegen, zelfs al zijn het tweelingen of drielingen. We dopen en bevestigen kinderen één voor één. We nemen als individu van het avondmaal, worden geordend tot het priesterschap, of doorlopen de tempelverordeningen als individu – als één persoon die een relatie met onze Vader in de hemel ontwikkelt. (...) *De hemel legt nadruk op ieder individu, op iedere afzonderlijke persoon*' (cursivering toegevoegd) ('Eternal Investments', toespraak voor godsdienstleerkrachten van de kerkelijke onderwijsinstellingen, 10 februari 1989, blz. 4). Die indi-





viduele verbintenissen die rechtstreeks met onze Hemelse Vader worden gesloten, zijn zaken om te huldigen en te heiligen! Ik vraag me af waarom onze verbonden zo vaak meer als een verplichting dan als een voorrecht gezien worden.

Hoe voelde u zich de afgelopen keer dat u van het avondmaal nam? Dacht u na over de verbonden die in de doopvont en in de tempel gesloten worden? Het avondmaal stelt ons in staat om onze verbonden te hernieuwen. Daarom kunnen we, als we onze verbonden eervol en nauwkeurig nakomen, ons net zo rein en fris voelen als bij onze doop. We kunnen ons net zo toegewijd voelen aan een verzegeling in de tempel als toen we een bruid of bruidegom waren. We kunnen net zo het gevoel hebben dat God van ons houdt als lieve, kleine Jordan toen ze haar naam en zegen ontving. Verbonden houden ons als nieuw.

Veranderen die verbonden iets aan ons *dagelijks* gedrag? Als het goed is wel. Zelfs al is het moeilijk om ons eraan te houden.

Wij horen van heiligen die zich zelfs in zeer moeilijke omstandigheden aan hun verbonden houden, en daarbij hernieuwing en gemoedsrust ondervinden – niet alleen voor het leven hierna, maar ook in *dit* leven. Want net als het verbreken van verbonden wordt ook het nakomen van verbonden een gewoonte.

Wij zijn allen weleens ten prooi gevallen aan ongerechtigheid, pijn en lijden. Ik ken een vrouw die ook zo'n slachtoffer was. Haar man besloot haar ontrouw te zijn. Zij leed daaronder. Ze had groot verdriet. En ook al duurde het vele jaren, haar leven werd beter omdat ze besloot haar verbonden trouw te blijven.

Het leven heeft zowel stormachtige zeeën als kalme wateren. Maar, zoals Ether ons zegt: 'Hoop komt door geloof, en is een anker voor de ziel der mensen, hetgeen hen zeker en standvastig zal maken, en altijd overvloedig in goede werken, en hen ertoe zal leiden om God te verheerlijken' (Ether 12:4). Door verbonden worden wij in stevige grond verankerd, wat tijdens stormen onze beloften *niet alleen betekenis geeft voor de eeuwigheid, maar ze bovendien onmisbaar maakt voor nu.* Hebben uw verbonden u ertoe gebracht het gezang van verlossende liefde te zingen?

Tijdens een vergadering van de zustershulpvereniging besprak een groep vrouwen hoe men jongeren kon leren hoe zij verbonden dienen te sluiten en na te leven. Een vrouw, die werkelijk grote moeite had met haar tienerdochter, luisterde terwijl de vrouwen het hadden over geloof, gebed, een goed voorbeeld en de Schriften. Uiteindelijk riep ze uit: 'Ik heb dat allemaal geprobeerd! En ze werken niet!' Rustiger voegde ze eraan toe: 'Momenteel werkt bij ons alleen liefde.' Die goede zuster vertrouwde erop dat haar verbond om naastenliefde te tonen (zelfs voor haar dochter) op de een of andere manier de doorslag zou geven. En dat doet het.

Een andere jongevrouw, Katie, was op kamp. Ze voelde zich boos en verlaten vanwege grote gezinsproblemen. Haar getuigenis wankelde en was ernstig in gevaar. Maar een leider die om haar gaf probeerde zich aan zijn heilige verbonden te houden en schreef Katie een briefje: 'Ik houd van je. Ik geloof in je. Je hebt een getuigenis, want ik heb het je op deze manieren horen geven.' En toen somde hij die manieren op. Het briefje arriveerde op de juiste tijd. Katie werd genoeg gesterkt om *haar* verbonden na te komen doordat iemand anders ernaar gestreefd had de zijne na te komen.

Onlangs stond tijdens de vasten- en getuigenisdienst van mijn wijk Mark op, een scholier van het voortgezet onderwijs. Hij vertelde hoe hij de kracht vond om zijn verbonden na te komen. Hij gaf zijn gedenkwaardige formule kort en krachtig weer: 'Door elke dag een schriftteks te lezen hou je Satan uit je leven.'

Wat is de beloning voor het nakomen van verbonden? De goedaardige koning Benjamin heeft daarover het volgende gezegd: 'En nu zult gij, wegens het verbond, dat gij hebt gesloten, de kinderen van Christus worden genoemd. (. . .) En onder deze benaming zijt gij vrijgemaakt' (Mosiah 5:7–8). En wij zullen 'door God (. . .) worden verlost en onder de deelgenoten der eerste opstanding worden gerekend, opdat [wij] het eeuwige leven [mogen] hebben' (Mosiah 18:9).

Broeders en zusters, wanneer u zich aan uw verbonden houdt, zult u zich daardoor Degene kunnen herinneren met wie wij ons juk delen, en uw lasten zullen lichter worden.

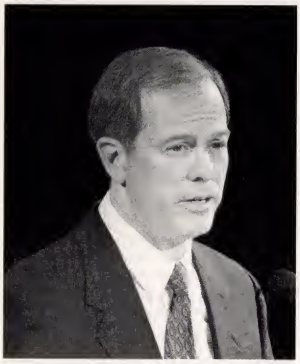
Als u zich minder goed aan uw verbonden bent gaan houden, vat dan moed! De Heiland wilde zo graag dat wij ons aan onze beloften zouden houden, dat Hij voor een eeuwigdurende verzoening gezorgd heeft. Als uw hart niet het gezang van verlossende liefde zingt, wend u dan weer tot uw verbonden. Huldig ze. U kunt rein zijn, net als onze nieuwe kleindochter. De hernieuwing van uw verbonden zal u verfrissen zoals gletscherwater op een warme dag. En bedenk dan dat miljoenen kerkleden over de hele aardbol zich ondanks al hun moeilijke omstandigheden dagelijks aan hun verbonden houden. *U kunt dat ook.*

Al onthoudt u maar één ding van wat ik zeg vandaag, onthoud dan dat u zich moet *vasthouden aan uw verbonden en ze huldigen.* Mijn verbonden zijn uitingen van mijn geloof; zij zijn de redenen dat ik hier vandaag voor u sta. Mijn verbonden laten mij het grote geheel zien, en niet alleen maar mijn onmiddellijke nabijheid en omstandigheden. Toen mijn zonen op zending waren, heb ik gemerkt dat verbonden het werk van de Heer bevorderen. Door verbonden kan ik iets teweegbrengen in het leven van andere mensen. Of ik mij aan mijn verbonden houd, is niet voor onderhandeling vatbaar. Door mijn verbonden is kiezen voor de gerechtigheid makkelijker. Ik bid nederig dat uw verbonden een grotere bron van kracht in uw leven zullen worden en dat u ze meer zult huldigen. Mogen wij standvastig en oprecht wandelen, en moge de hand van de Heer met warmte op ons wachten wanneer wij haar het meeste nodig hebben. Ik koester de verbonden die Hij met mij gesloten heeft en hoop dat wij allen die verbonden trouw zullen zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Paasoverpeinzingen

Ouderling Andrew W. Peterson
van de Zeventig

'Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid. Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here (...)' (2 Timoteüs 1:7–8).



Over twee weken vieren we Pasen. Hopelijk zullen we onze gedachten en gevoelens richten op Jezus Christus. Voor veel mensen zal dit gewoon weer een Pasen zijn dat ongemerkt komt en ongemerkt voorbijgaat. Maar voor sommige mensen zal Pasen een tijd van meditatie, overpeinzing en waardering zijn.

Er is een bijzondere Pasen die ik me levendig herinner, die van 27 jaar geleden toen ik op zending was in het zendingsgebied Noord-Argentinië. Ons zendingsgebied had zendelingen naar het zuiden van Bolivia gestuurd. Die paaszondag van 1968 bracht ik door in Quiriza (Bolivia), een dorpje in de uitlopers van de hoogvlakte in het zuiden van Bolivia. Ik herinner me de voorbereidingen van de dorpelingen op die Pasen. Zelfs nu nog blijven mij de stemming, de muziek en het gevoel van dat moment bij.

Die paasochtend vroeg mijn collega Arce mij of ik met hem meeging naar een gezin onderzoekers. Kort daarna liepen we door de ongeplaveide straten langs de huisjes van zongedroogde stenen in dat dorpje. We bezochten het gezin en namen belangrijke vragen met ze door, zoals waar we vandaan gekomen zijn, waarom we hier zijn, en waar we naartoe gaan. Met onze vingers tekenden we er illustraties bij in het zand op de grond. De Geest was aanwezig. We nodigden hen uit zich te laten dopen en zij aanvaardden die uitnodiging. Die middag werd er een prachtige doopdienst gehouden. We doopten ze in de nabijgelegen modderige rivier San Juan de Oro.

De seizoenen liggen in Zuid-Amerika andersom: wanneer het hier lente is, is het daar herfst. De aanstaande dopelingen verdwenen achter grote stapels pasgesneden maïsstengels, waarna ze weer verschenen in prachtige witte doopkleding. Ik zie nu nog hun bruine huid, zwarte haar en stralende glimlach voor me. De gedachte aan die paaszondag vult mijn ogen nog steeds met tranen wanneer ik denk aan de universele geldigheid van de uitnodiging die Christus aan allen gedaan heeft om tot Hem te komen. Mijn zending onder die mensen deed mij denken aan wat Jezus tijdens zijn aardse bediening tegen zijn discipelen heeft gezegd: 'Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder' (Johannes 10:16).

Voordat ik uit Quiriza vertrok naar Argentinië, spraken we een gebed uit. Samen met een geliefde zendingscollega knielde ik onder de sterren op een modderig voetbalveldje. Om de beurt stortten we ons hart uit voor onze Hemelse Vader. We spraken onze liefde en dankbaarheid uit voor het volk, onze zendingspresident en het voorrecht om zendeling te zijn. En we beloofden om de mensen te helpen.

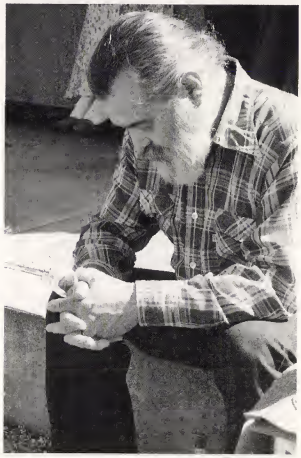
In de jaren die sinds mijn zending zijn verstreken, heb ik kansen gekregen om de beloften die ik als zendeling gedaan had, te vervullen. Ik ging naar huis en huwde mijn liefje van de middelbare school, Christine Swensen. Ze is een geweldige levensgezellin en ik houd zielsveel van haar. Zij werkte als gediplomeerd verpleegster om ons door de periode heen te helpen waarin ik een opleiding tot tandarts volgde. Toen het einde van mijn opleiding nabij was, en we onze zesde huwelijksverjaardag vierden, hadden we nog steeds geen kinderen. Maar toen ging er een deur open, kregen we een kans, en kwam Ashley in ons leven. Onze lieve, dierbare Ashley.

Een jaar later reisden we naar Bolivia om Joshua uit een weeshuis mee naar huis te nemen. Hij was twee. Ik kan dat prachtige jongetje nog met uitgestrekte armen op me af zien lopen en 'papa, papa' horen zeggen.

Toen voegde Megan zich bij ons – ze was nog geen dag oud toen we haar mee naar huis namen. Vervolgens gingen we terug naar Bolivia vanwege Daniel, die vijf maanden was toen we hem voor het eerst vasthielden.

Enkele jaren later, terwijl ik het zendingsgebied Merida (Mexico) presideerde, werd ons gezin uitgebreid met Jennifer – een prachtige Guatemalaanse baby, nog maar twee weken daarvoor in Mexico geboren. Zij wist het hart van onze zendelingen en de leden in het zuiden van Mexico te raken. Drie weken voor het einde van onze zending kwam Natalie Joy bij ons gezin. Haar tweede voornaam, 'Joy', is een eeuwige herinnering aan het getuigenis dat wij ontvingen dat zij in ons gezin moest worden opgenomen. Na zestien jaar huwelijk en zes adopties voegden tot vreugde van hun broers en zusters Anne en Andrew zich op natuurlijke wijze bij ons gezin. Wij zijn als gezin eeuwig dankbaar voor de verbindende en verzegelende uitwerking van de tempel op de leden van de kerk van Jezus Christus.

Na de beloften die met Pasen 1968 onder de sterren in Bolivia aan de Heer gedaan zijn, gaat er geen dag voorbij dat Chris en ik niet onze kinderen omhelzen en Gods liefde voor al zijn kinderen voelen. En nu is Pasen 1995, net als Pasen 1968, voor mij een tijd om nooit te vergeten.



Een half jaar geleden hebben we president Howard W. Hunter gesteund als de veertiende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Tijdens diezelfde conferentie ben ik als nieuw lid van de Zeventig gesteund.

Begin maart is president Hunter overleden. Ik zit nog vol herinneringen aan hem. Wij zullen nooit vergeten wat president Hunter tegen onze kinderen zei toen ik werd aangesteld: 'Wij houden van jullie. We willen dat jullie je op je gemak voelen bij ons. We willen dat je het gevoel hebt dat we familie zijn.' Na onze aanstelling schudden president Hunter en zijn raadgevers, president Hinckley en president Monson, ieder van onze kinderen de hand – een dierbaar moment.

Een half jaar na die aanstelling sta ik nu voor het eerst voor u om als algemeen autoriteit in de Tabernakel tot u te spreken, en inmiddels is president Gordon B. Hinckley gesteund als de vijftiende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

27 jaar geleden sprak ouderling Gordon B. Hinckley tijdens een bezoek aan Zuid-Amerika tot een groep zendelingen. Hij was toen jonger. Hij was toen nog maar zeven jaar apostel. Hij las ons een schrifttekst voor en gaf ons een uitnodiging. Hij leerde ons het volgende uit 2 Timoteüs: 'Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid. Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here (...)' (2 Timoteüs 1:7–8).

Ouderling Hinckley nodigde de zendelingen uit om niet te vrezen en zich niet te schamen voor het evangelie van Jezus Christus. Zijn uitnodiging doordrong mijn zendelingenhart, maar hij is nu nog steeds belangrijk, zowel voor u als voor mij. De Heer heeft een nieuwe profeet opgewekt, een die geen vrees heeft; een die vol liefde en kracht is, en vol gematigdheid; een die ons door zijn voorbeeld eraan herinnert ons nooit te schamen voor ons getuigenis van de Heer.

Moge dit een paastijd zijn vol meditatie, overpeinzing en waardering. Mogen wij ons vast voornemen om de profetische uitnodigingen te gehoorzamen van hen die de sleutels van het koninkrijk dragen. In een van mijn lievelingslofzangen staat:

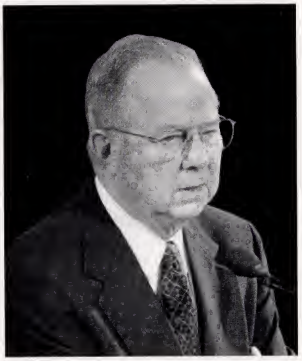
'Zie, de zon schijnt heden in mijn ziel,
daag'lijks komt meer warmt' en licht,
sinds ik voor de Heiland nederkniel
in gebed, mijn liefste plicht'
(Lofzang 156, 'Zie, de zon schijnt heden in mijn ziel').

Jezus is mijn Licht, mijn Heiland! In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een tafel, omringd met liefde

Ouderling LeGrand R. Curtis
van de Zeventig

'Denk eens aan het potentieel van een gezin dat rond een tafel knielt (zonder dat de tv aanstaat), biddend, smekend om hulp, onze Vader dankend voor zegeningen.'



Er is al veel geschreven over het belang van het gezin. President Marion G. Romney heeft ons verteld dat 'aan de dodelijke ziekte van de samenleving de onevenwichtigheid van het gezin ten grondslag ligt'[1]. Wij beseffen dat sommige gezinnen in een groot, elegant of zelfs luxueus huis wonen. Andere wonen in een klein, nederig en schaars gemeubileerd huis. Toch kan het volgende voor elk gezin gelden: 'Als een hemel op aarde is een fijn gezin, schenkt ons (...) liefde, (...) zo wordt thuis een stukje hemel waar wij willen zijn' (lofzang 194), zoals een van onze geliefde lofzangen ons in herinnering brengt.

Een meubelstuk dat niet is weg te denken uit de meeste woningen is de eettafel. Die kan klein of groot zijn, of zelfs bestaan in de vorm van een ontbijtbar met weinig plaats voor voedsel en eetgerei. Hij lijkt voornamelijk te dienen als plek waar de verschillende gezinsleden gevoed worden.

Bij deze bijzondere gelegenheid wil ik u wijzen op nog een andere, diepgaandere functie van groter belang die de 'eettafel' heeft, waar wij meer kunnen ontvangen dan alleen voedsel voor ons lichamelijk welzijn.

Een gezin heeft over het algemeen twee of meer leden, van verschillende leeftijden. Het gezin moet geregeld – bij voorkeur dagelijks – bijeenkomen. Niet alleen om te eten, maar ook om te bidden, praten, luisteren, vertellen, leren en vooruitgang te maken. President Gordon B. Hinckley heeft het prima gezegd: 'Mijn smeekbede is – en ik wilde dat ik het beter onder woorden kon brengen – red de kinderen. Te veel kinderen leven met pijn en angst, in eenzaamheid en wanhoop. Kinderen kunnen niet buiten zonlicht. Zij hebben behoefte aan liefde en zorg. Vriendelijkheid, verkwikking en genegenheid hebben ze nodig. Elk thuis, ongeacht de prijs van het huis, kan een liefdevolle sfeer bieden, wat een hemelse sfeer is.'[2]

De meeste gezinsleden staan zowel buitenshuis bloot aan de vele krachten van de wereld, als aan de krachtige invloed van de radio, tv, videobanden, audiocassettes enzovoort die wij in ons huis toelaten.

Stel u een gezin voor dat voor de maaltijd rond de eettafel zit – pratend over het evangelie, over de sprekers en de boodschappen in de avondmaalsdienst, over de meest recente uitgaven van de kerktijdschriften, over school en aanverwante onderwerpen, over de algemene conferentie, over de zondagsschoollessen, over het genot van goede muziek, of over Jezus Christus en zijn leringen. Die lijst kan uitgebreid worden. Niet alleen ouders, maar alle gezinsleden zouden er verstandig aan doen om aan tafel goed te luisteren en ervoor te zorgen dat iedereen ruim de gelegenheid krijgt om deel te nemen aan de discussie.

Denk eens aan het potentieel van een gezin dat rond een tafel knielt (zonder dat de tv aan staat), biddend, smekend om hulp, onze Vader dankend voor zegeningen – waardoor gezinsleden van alle leeftijden het belang van een liefdevolle Vader in de hemel bijgebracht wordt. Door met kleine kinderen gezinsgebed te houden, kunnen ze later als ouders met hun eigen gezin gaan bidden.

President Thomas S. Monson drukte het goed uit: 'De Heer heeft met de volgende uitspraak ons opgedragen om gezinsgebed te houden: *Bid in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouw en uw kinderen mogen worden gezegend* (zie 3 Nephi 18:21).

'Kijkt u even met mij mee naar een typerend gezin van heiligen der laatste dagen dat gebeden opzendt naar de Heer? Vader, moeder en ieder van de kinderen knielen, buigen hun hoofd en sluiten hun ogen. De ruimte vult zich met een geest van liefde, eenheid en vrede. Denkt u dat wanneer de vader zijn zoontje tot God hoort bidden dat zijn papa het goede zal doen en de geboden van God zal gehoorzamen, dat zo'n vader het moeilijk zal vinden om te leven naar het gebed van zijn dierbare zoon? Wanneer een tienerdochter haar lieve moeder de Heer hoort smeken dat haar dochter geïnspireerd zal worden in de keuze van haar vrienden en dat ze zich zal voorbereiden op een tempelhuwelijk, denkt u dat zo'n dochter dan zal proberen te luisteren naar die nederige smeekbeden van haar moeder van wie zij zielsveel houdt? Wanneer de vader, de moeder en ieder van de kinderen oprecht bidden dat de fijne zonen in het gezin zo zullen leven dat ze waardig zijn om te zijner tijd een oproep te ontvangen om als ambassadeur van de Heer werkzaam te zijn in het zendingsveld van de kerk, beginnen we dan niet te zien hoe die zonen op gaan groeien tot deugdzame jongemannen met een overweldigend verlangen om een zending te vervullen?'[3]

Zoals al zovelen hebben gezegd: 'Hoe durft u uw kinderen en uw ouders de wereld in te sturen zonder de bescherming van het dagelijks gezinsgebed?' Verstandige ouders bekijken hun dagschema en lassen op zijn minst eenmaal daags een tijd in waarop de gezinsleden bijeenkomen voor de zegeningen van het gebed. Erg jonge leden vinden het al gauw fijn om ook aan de beurt te komen, en leren de onschatbare waarde van het gezinsgebed.

Ik heb zelf al eerder gezegd: 'Thuis moet een plek van geluk zijn omdat iedereen daar zijn best voor doet. Men zegt wel dat geluk eigengemaakt is, en we moeten dan ook proberen om ons thuis een plek van geluk en gezelligheid te laten zijn voor onszelf en onze kinderen. Een gelukkig thuis is er een waar alles om het evangelie draait. Daar is voortdurende, weloverwogen inspanning voor nodig van alle betrokkenen.'[4]

Een drukke tiener in een behoorlijk groot gezin klaagde over de tijd die er uitgetrokken werd voor het dagelijks gezinsgebed. Toen de wijze moeder het gebed uitsprak, sloeg ze expres de naam van de klager over. Na het gebed zei het drukke kind: 'Mama, je hebt mij niet genoemd in je gebed!' De liefhebbende moeder legde uit dat ze juist had gereageerd op de klacht van het kind. Waarop het drukke kind uitriep: 'Maar laat mijn naam er niet uit!'

Stel u een gezin voor dat bijeen is rond de tafel met de Schriften geopend, in gesprek over de vele waarheden en lessen die eruit te leren zijn! Dat is waarlijk een tafel, omringd met liefde!

Leerkrachten zijn het erover eens dat kinderen buiten school meer moeten lezen. Wij kunnen onze kinderen tot zegen zijn door dagelijks met hen de Schriften te lezen – aan de eettafel.

Het kan aanzienlijke aanpassingen en zorgvuldige planning vereisen om een tijd te vinden waarop het gezin bijeenkomt rond de eettafel, maar wat kan er nou eigenlijk belangrijker zijn dan de eenheid van het gezin, de spirituele groei van het gezin, de bruggen die geslagen worden tussen gezinsleden die praten, luisteren en reageren, alles in een geest van liefde. Het voornaamste succes ligt erin het gewoon te proberen – telkens en telkens weer.

Er zijn in de wereld tegenwoordig veel krachten die het gezin teniet willen doen. Verstandige ouders zullen ernaar streven de gezinsbanden te verstevigen, de spiritualiteit thuis te vergroten, en zich te richten op Jezus Christus en tempelbezoek. President Howard W. Hunter heeft ons gezegd: 'Ik bid dat we elkaar vriendelijker, hoffelijker, geduldiger en vergevensgezinder zullen bejegenen. Ten tweede, en in dezelfde geest, nodig ik elke heilige der laatste dagen uit naar de tempel van de Heer op te zien als het verheven symbool van zijn of haar lidmaatschap en de verheven plaats van zijn heilige verbonden. Het diepste verlangen van mijn hart is dat ieder lid van de kerk waardig is om naar de tempel te gaan.'[5]

De aanwijzingen die president Hunter ons gegeven heeft, kunnen aanzienlijk in waarde toenemen door wat er aan de eettafel gebeurt.

Wij behoren thuis te oefenen hoe wij anderen moeten behandelen, zoals Goethe het zo mooi heeft gezegd: 'Als je iemand behandelt zoals hij is, blijft hij zoals hij is. Maar als je hem behandelt zoals hij zou kunnen worden, zal hij worden zoals hij behoort te zijn.'[6]

President Boyd K. Packer heeft het volgende gezegd: 'Door hemelse aspecten in het gezin te brengen verzekeren we de activiteit in de kerk van onze gezinsleden. Uiteraard is de gezinsavond hier bij uitstek geschikt voor – een bijeenkomst thuis die aangepast kan worden aan elke mogelijke behoefte; en toch is het net zo goed een kerkvergadering, of dat kan het zijn, als een die in het kerkgebouw gehouden wordt.'[7] Die raad strookt ook met wat ouderling Dean L. Larsen ons heeft gezegd: 'Ons kerkgebouw is niet de enige plek waar wij de Heer kunnen aanbidden. Ook onze woning hoort bij uitstek de plek te zijn waar wij de Heer aanbidden. Het zou goed zijn als wij iedere dag "thuis naar de kerk" gingen. Op geen andere plek behoort de Heer meer welkom of meer bereikbaar te zijn dan bij ons thuis.'[8]

Bij onze inzet om dit allemaal thuis te bereiken, doen we er goed aan om de belangrijke uitspraak van president Harold B. Lee goed in gedachten te houden: 'Bedenk altijd dat het belangrijkste werk van de Heer dat u ooit als vader zult doen, binnen de muren van uw eigen huis ligt.'[9]

Vandaag is mijn smeekbede dat wij allen eens goed naar ons gezin en naar onze eettafel kijken, en er voortdurend naar streven om de hemel in ons huis te brengen en 'tot Christus te komen'. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

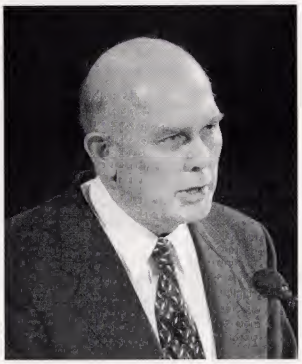
1 *Ensign*, februari 1972, blz. 57.
2 *De Ster*, januari 1995, blz. 53.
3 *Pathways to Perfection* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973), blz. 26.
4 *De Ster*, januari 1991, blz. 11.
5 Zie *De Ster*, januari 1995, blz. 7; en september 1994, blz. 3–4.
6 Zie Emerson Roy West, *Vital Quotations* (Salt Lake City: Bookcraft, 1968), blz. 171.
7 *Ensign*, februari 1972, blz. 71.
8 *Ensign*, november 1989, blz. 63.
9 'Strengthening the Home', brochure, 1973, blz. 7.



Afval en herstelling

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het doel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is om alle kinderen van God hun potentieel te laten inzien en hun hoogste bestemming te laten bereiken.'



De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft veel geloofsaspecten gemeenschappelijk met andere christelijke kerken. Maar we hebben ook verschillen, en die verschillen zijn de reden dat we zendelingen uitsturen naar andere christenen, dat we behalve kerkgebouwen ook tempels bouwen, en dat ons geloof ons zoveel geluk geeft en de kracht waardoor we kunnen omgaan met de moeilijkheden die het leven en de dood met zich mee brengen. Ik wil het hebben over enkele belangrijke aspecten die onze leerstellingen toevoegen aan het christelijk geloof. Mijn onderwerp vandaag is afval en herstelling.

Vorig jaar ontdekten onderzoekers in de Sinaï, vlakbij het Suezkanaal, een Romeins fort en een stad. Hoewel het eens een grote stad was geweest, was de plek volkomen bedekt door woestijnzand en was hij al honderden jaren volkomen vergeten (*Deseret News*, 6 oktober 1994, blz. A20). Ontdekkingen zoals deze spreken tegen wat algemeen wordt aangenomen, namelijk dat de kennis met het verstrijken van de tijd toeneemt. In feite wordt de algemene kennis van de mens op sommige terreinen alleen maar minder naarmate bepaalde belangrijke waarheden vervormd, genegeerd en uiteindelijk zelfs vergeten worden. Een voorbeeld: de Indianen in Amerika hadden in veel opzichten meer succes met het leven in harmonie met de natuur dan onze huidige samenleving. En ook zijn hedendaagse kunstenaars en vaklieden er niet in geslaagd om bepaalde superieure technieken en materialen uit het verleden weer te gebruiken, zoals bijvoorbeeld die van de vernis op een Stradivarius-viool.

We zouden er verstandiger aan doen als we de kennis van enkele belangrijke zaken die vervormd, genegeerd of vergeten zijn, konden herstellen. Dat geldt ook voor godsdienstige kennis. Het verklaart de noodzaak van de evangelieherstelling die wij verkondigen.

Toen aan Joseph Smith werd gevraagd om de basisleerstellingen van ons geloof te verklaren, schreef hij wat wij nu de geloofsartikelen noemen. Het eerste artikel luidt: 'Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.' Later verklaarde de profeet dat 'de eenvoudige fundamentele beginselen van het evangelie zeer zeker een kennis van de aard van God' omvatten ('Conference Minutes', *Times and Seasons*, 15 augustus 1844, blz. 614). We moeten beginnen met de waarheid over God en onze relatie tot Hem. Al het andere vloeit daaruit voort.

Net als de rest van de christelijke wereld geloven wij in een Godheid bestaande uit de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Maar wij getuigen dat die drie leden van de Godheid drie afzonderlijke, onderscheiden personen zijn. Wij getuigen ook dat God de Vader niet slechts een geest is, maar een verheerlijkte persoon met een tastbaar lichaam, net als zijn verrezen Zoon, Jezus Christus.

Toen de leringen die we nu in de Bijbel hebben voor het eerst aan de profeten werden gegeven, waren ze 'duidelijk en klaar en zeer waardevol en begrijpelijk' (1 Nephi 14:23). Zelfs in de overgeleverde en vertaalde versie die we tegenwoordig hebben, bevestigt de Bijbel dat God, de Vader, en zijn herrezen Zoon, Jezus Christus, tastbare, afzonderlijke personen zijn. Om maar eens twee van dergelijke leringen aan te halen: de Bijbel verklaart dat de mens naar het beeld van God is geschapen, en beschrijft bij de doop van Jezus de manifestatie van drie afzonderlijke leden van de Godheid (zie Genesis 1:27; Matteüs 3:13–17).

Maar in plaats daarvan verwerpen veel christenen het denkbeeld van een tastbare, persoonlijke God en een Godheid bestaande uit drie afzonderlijke personen. Zij geloven dat God een geest is, en dat de Godheid slechts uit één God bestaat. In onze ogen zijn deze denkbeelden een bewijs van wat wij de grote afval noemen.

De denkbeelden die worden aangeduid met onschriftuurlijke termen als 'het onbegrijpelijke mysterie van God' en 'het mysterie van de Heilige Drieëenheid' zijn toe te schrijven aan de denkbeelden uit de Griekse filosofie. Die filosofische denkbeelden hebben het christendom in de eerste eeuwen na de dood van de apostelen veranderd. Een voorbeeld: destijds hielden de filosofen vol dat stoffelijke zaken slecht waren en dat God een geest zonder gevoelens of gemoedsaandoeningen was. Mensen die deze overtuiging deelden, inclusief de geleerden die invloedrijke bekeerlingen tot het christendom werden, vonden het moeilijk om de eenvoudige leerstellingen van het vroege christendom te aanvaarden: een Eniggeboren Zoon van wie gezegd werd dat Hij naar het uitdrukkelijke beeld van zijn Vader in de hemel was, en die zijn volgelingen leerde om één te zijn zoals Hij en zijn Vader één waren, en een Messias die stierf aan het kruis en later als een herrezen persoon met een lichaam van vlees en beenderen aan zijn volgelingen verscheen.



Het conflict tussen de speculatieve wereld van de Griekse filosofie en het eenvoudige, letterlijke geloof en de gebruiken van de vroege christenen, resulteerde in ernstige twisten die dreigden de politieke tegenstellingen in het toch al uiteenvallende Romeinse rijk te vergroten. Dat bracht keizer Constantijn ertoe om in 325 na Christus het eerste wereldwijde concilie bijeen te roepen. De beslissing van dit concilie in Nicaea blijft de allerbelangrijkste gebeurtenis na de dood van de apostelen in het formuleren van het hedendaagse christelijke beeld van de Godheid. De geloofsbelijdenis van Nicaea vaagde het denkbeeld weg van de Vader en de Zoon als afzonderlijke personen, door God de Zoon te definiëren als zijnde 'van hetzelfde wezen met de Vader'.

Er volgden andere concilies, en uit andere beslissingen en de geschriften van leden van de staatskerk en filosofen ontstond er een synthese van Griekse filosofie en christelijke leer, waarmee de orthodoxe christenen van die tijd de volheid van de waarheid aangaande de aard van God en de Godheid kwijtraakten. De consequenties houden nog steeds stand in de verschillende geloofsbelijdenissen van het christendom, waarin een Godheid van slechts één persoon wordt verkondigd en die dat ene wezen of die God beschrijven als 'onbegrijpelijk' en 'zonder lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen'. Een van de kenmerkende aspecten van de leer van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de verwerping van al die nabijbelse geloofsbelijdenissen. (Zie: Stephen E. Robinson, *Are Mormons Christians?* [Salt lake City: Bookcraft, 1991]; *Encyclopedia of Mormonism* [New York: MacMillan Publishing Co., 1992], onderwerpen: Apostasy; Doctrine; God the Father; en Godhead.)

In de loop van het proces dat wij de afval noemen, werd door compromissen met de speculatieve beginselen van de Griekse filosofie de tastbare, persoonlijke God die in het Oude en Nieuwe Testament beschreven wordt, vervangen door de abstracte, onbegrijpelijke Godheid. De taal zoals we die in de Bijbel hebben werd niet veranderd, alleen werden nu de zogenaamde 'verborgen betekenissen' van schriftuurlijke termen verklaard met gebruikmaking van de vocabulaire van een filosofie die de oorsprong van de bijbelse leringen vreemd was. In de taal van die filosofie was God de Vader niet langer een vader, behalve in een figuurlijke betekenis. Hij was niet meer een begrijpelijke, medelevende persoon. En de afzonderlijke identiteit van zijn Eniggeboren Zoon werd opgeslokt in een filosofische abstractie die poogde een gemeenschappelijk wezen te definiëren en een onbegrijpelijke relatie.

Dit zijn harde beschrijvingen van een godsdienstige filosofie, maar ik haast mij om eraan toe te voegen dat de heiligen der laatste dagen een dergelijke kritiek niet toepassen op de mensen die deze overtuiging belijden. Wij geloven dat de meeste godsdienstige leiders en volgelingen oprechte gelovigen zijn die God liefhebben en Hem naar hun beste vermogen begrijpen en dienen. Wij zijn de mensen die het licht van het geloof en de kennis door de eeuwen heen tot in deze tijd brandend hebben gehouden veel verschuldigd. Om te beseffen hoe groot de bijdrage is van hen die in de loop der eeuwen de christelijke leer onderricht hebben, hoeven we alleen maar te kijken hoeveel minder licht en kennis volken hebben die de namen van God en Jezus Christus niet kennen. De christelijke leermeesters eren wij als dienstknechten van God.

En toen kwam het eerste visioen. Een ongeschoolde jongen die om kennis vroeg uit de hoogste bron zag twee personen met een onbeschrijflijke heerlijkheid en licht, en hoorde een van Hen zeggen, terwijl Hij op de ander wees: 'Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!' (Joseph Smith – Geschiedenis 1:17). De goddelijke leringen in dat visioen luidden de herstelling in van het volledige evangelie van Jezus Christus. God de Zoon vertelde de jonge profeet dat alle 'geloofsbelijdenissen' van de kerken in die tijd 'een gruwel in Zijn ogen' waren (zie vs. 19). Wij bevestigen dat die goddelijke verklaring een veroordeling inhield van de geloofsbelijdenissen, en niet van de gelovige zoekers naar het goede die erin geloofden.

Uit het eerste visioen van Joseph Smith bleek dat de algemeen heersende opvattingen in die tijd aangaande de aard van God en de Godheid niet waar waren, en hen die erin geloofden niet konden leiden tot de bestemming die God voor hen bedoeld had. Nadat er vervolgens hedendaagse Schriftuur en openbaring waren uitgestort, verklaarde deze hedendaagse profeet:

'De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, doch is een Persoon van geest' (Leer en Verbonden 130:22).

Die overtuiging houdt echter niet in dat wij beweren geestelijk rijp genoeg te zijn om





God te begrijpen. Noch vergelijken wij ons onvolmaakte, sterfelijke lichaam met zijn onsterfelijke, verheerlijkte wezen. Maar we kunnen wèl begrijpen wat Hij aangaande Zichzelf en de andere leden van de Godheid geopenbaard heeft. En die kennis vormt de grondslag voor ons begrip van het doel van dit sterfelijk leven en van onze eeuwige bestemming na dit leven als herrezen personen.

In de theologie van de herstelde kerk van Jezus Christus is het doel van ons sterfelijk leven ons voor te bereiden om onze bestemming als zoons en dochters van God te bereiken, namelijk om te worden zoals Hij. Zowel Joseph Smith als Brigham Young hebben onderricht dat 'geen enkel mens (...) zichzelf kan kennen zonder God te kennen, en hij kan God niet kennen zonder zichzelf te kennen' (*Journal of Discourses*, deel 16, blz. 75; zie ook *The Words of Joseph Smith*, blz. 340, [Ehat en Cook, red., Religious Studies Center, BYU, Provo, Utah, 1980]). In de Bijbel worden sterfelijke personen beschreven als 'kinderen Gods' en 'erfgenamen van God, en medeërfgenamen van Christus' (Romeinen 8:16–17). Er staat ook dat 'wij delen in zijn lijden, (...) om ook te delen in zijn verheerlijking' (Romeinen 8:17), en dat 'als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen' (1 Johannes 3:2). Wij nemen die bijbelse leringen letterlijk. Wij geloven dat het doel van dit sterfelijk leven is om een sterfelijk lichaam te verkrijgen en, door de verzoening van Jezus Christus en door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie, zo te leven dat wij in aanmerking komen voor de verheerlijkte, herrezen celestiale staat die de verhoging of het eeuwige leven wordt genoemd.

Net als andere christenen geloven wij in een hemel of paradijs en een hel na het sterfelijk leven, maar voor ons is die tweedeling van de rechtvaardigen en de goddelozen slechts tijdelijk, terwijl de geesten van de overledenen hun opstanding en laatste oordeel afwachten. De bestemmingen die hen na het laatste oordeel wachten, vormen een veel grotere verscheidenheid. Onze herstelde kennis van de afzonderlijke identiteit en aard van de drie leden van de Godheid verschaffen ons een sleutel waarmee we de verscheidenheid aan graden van herrezen heerlijkheid beter kunnen begrijpen.

Bij het laatste oordeel zullen de kinderen Gods ieder aan een koninkrijk van heerlijkheid worden toegewezen waarvoor zij door hun mate van gehoorzaamheid in aanmerking komen. In zijn brieven aan de Korintiërs beschrijft de apostel Paulus die plekken. Hij vertelt van een visioen waarin hij 'weggevoerd werd tot in de derde hemel' en 'onuitsprekelijke woorden gehoord heeft, die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken' (2 Korintiërs 12:2, 4). In een relaas over de opstanding van de doden heeft hij 'celestiale lichamen', 'terrestriale' en 'telestiale' lichamen (zie *Bijbelvertaling van Joseph Smith*, 1 Korintiërs 15:40) beschreven, die elk betrekking hebben op een andere graad van heerlijkheid. Hij heeft die verschillende heerlijkheden vergeleken met de zon, de maan en de verschillende sterren (zie 1 Korintiërs 15:41).

Uit hedendaagse openbaring vernemen we dat die verschillende graden van heerlijkheid een zeker verband houden met de drie verschillende leden van de Godheid.

De laagste graad is het telestiale domein van hen die 'noch het evangelie noch het getuigenis van Jezus aan[namen], noch de profeten, noch het eeuwig verbond' (Leer en Verbonden 76:101) en die moeten lijden vanwege hun slechtheid. Maar zelfs die graad heeft een heerlijkheid die 'alle begrip te boven gaat' (LV 76:89). De terrestriale graad is de woonplaats voor hen 'die eerzame mensen op aarde waren' (LV 76:75). Het kenmerk waarin het zich het meest van de andere graden onderscheidt, is dat zij die voor de terrestriale heerlijkheid in aanmerking komen 'de tegenwoordigheid des Zoons ontvangen' (LV 76:77). Overeenkomstig denkbeelden die vele christenen kennen, zou men dit hogere koninkrijk kunnen vergelijken met de hemel, omdat het de tegenwoordigheid van de Zoon heeft.

Maar in tegenstelling tot de traditionele christelijke wereld staan wij achter Paulus met onze bevestiging dat er een derde, hogere hemel is. In hedendaagse openbaring wordt die beschreven als het celestiale koninkrijk – de woonplaats van hen 'wier lichaam celestiaal is, wier heerlijkheid die der zon is, namelijk de heerlijkheid van God' (LV 76:70). Zij die in aanmerking komen voor dit koninkrijk van heerlijkheid 'zullen voor eeuwig wonen in de tegenwoordigheid van God en Zijn Christus' (LV 76:62). Zij die aan de hoogste vereisten voor dit koninkrijk voldaan hebben, inclusief getrouwheid aan de verbonden die in een tempel van God gesloten worden en het eeuwig huwelijk, zullen worden verhoogd tot de goddelijke staat die de 'volheid' van de Vader of het eeuwige leven wordt



genoemd (zie LV 76:56, 94; zie ook LV 131, 132:19–20). (Die bestemming van het eeuwig leven of Gods leven zou allen bekend moeten zijn die de vroegchristelijke leer en het geloof in vergoddelijking of verheerlijking bestudeerd hebben.) Voor ons is het eeuwig leven geen mystieke eenwording met een onbegrijpelijke geest-god. Het eeuwig leven is gezinsleven met een liefhebbende Vader in de hemel en met onze voorouders en ons nageslacht.

De theologie van het herstelde evangelie van Jezus Christus is allesomvattend, universeel, barmhartig en waar. Na de benodigde ervaring van het sterfelijk leven zullen uiteindelijk alle zoons en dochters van God worden opgewekt, waarna zij naar een koninkrijk van heerlijkheid zullen gaan. De rechtvaardigen – ongeacht tot welke godsdienstige groepering zij momenteel behoren of welk geloof zij aanhangen – zullen naar een koninkrijk van heerlijkheid gaan dat fantastischer is dan iemand van ons kan bevatten. Zelfs de slechte mensen zullen uiteindelijk naar een geweldig, maar lager, koninkrijk van heerlijkheid gaan. Dat zal allemaal plaatsvinden vanwege de liefde die God voor zijn kinderen heeft, en vanwege de verzoening en de herrijzenis van Jezus Christus 'Die de Vader verheerlijkt, en alle werken van Zijn hand redt' (LV 76:43).

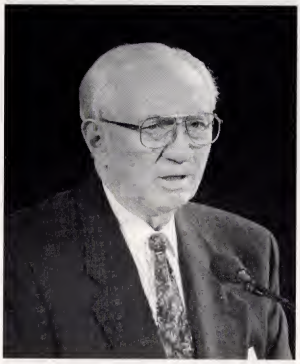
Het doel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is om alle kinderen van God hun potentieel te laten inzien en hun hoogste bestemming te laten bereiken. Deze kerk bestaat om de zoons en dochters van God toegang tot, en verhoging in, het celestiale koninkrijk te verschaffen. Dit is een gezinsgerichte kerk, zowel in de leer als in de praktijk. Ons begrip van de aard en het doel van God de Eeuwige Vader verklaart onze bestemming en onze relatie in zijn eeuwige familie. Onze theologie begint met hemelse Ouders. Onze hoogste ambitie is te worden zoals Zij. In het barmhartige plan van de Vader is dit alles mogelijk door de verzoening van de Eniggeborene van de Vader, onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Wij, als aardse ouders, nemen deel in het evangelieplan door de geestkinderen van God een sterfelijk lichaam te verschaffen. De volheid van het eeuwig heil is een gezinsaangelegenheid.

De realiteit van die heerlijke mogelijkheden brengt ons ertoe onze boodschap van een hersteld christendom te verkondigen aan alle mensen, zelfs aan goede, praktizerende christenen met een ander geloof. Daarom bouwen we ook tempels. Dat is het geloof dat ons de kracht en de vreugde geeft die we nodig hebben om de moeilijkheden van het sterfelijk leven onder ogen te zien. Wij bieden deze waarheden en kansen aan alle mensen, en getuigen van de waarheid ervan in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wij hebben een werk te doen

President Gordon B. Hinckley

'De kerk heeft uw kracht nodig. Zij heeft uw liefde, trouw en toewijding nodig. Zij heeft iets meer van uw tijd en energie nodig.'



Broeders en zusters, slechts enkele woorden tot slot. Allereerst wil ik zeggen dat wij hebben deelgenomen aan een wonder. Bij het luisteren naar alle sprekers heb ik gemerkt dat er niets twee keer gezegd is. Elke man en vrouw die heeft gesproken, heeft zijn of haar eigen onderwerp gekozen. Er zijn geen opdrachten uitgedeeld aan de sprekers aangaande hun onderwerp. En toch vormen alle toespraken samen een prachtig patroon.

Ik voel mij uiterst dankbaar tegenover de Heer voor de geweldige zegeningen die Hij over ons heeft uitgestort. Wij hebben geluisterd naar wijze en geïnspireerde raad. Wij zijn onderricht en opgebouwd.

Een week geleden is in deze Tabernakel de conferentie van de jongevrouwen gehouden. Het was inspirerend om naar de gezichten van die duizenden jongevrouwen te kijken. Het was onmogelijk om dat te doen zonder een gevoel van vrede te hebben en van zekerheid aangaande de toekomst van dit werk. Het thema van de conferentie was een beroep op de jongevrouwen om de Schriften te lezen.

Als ik terugkijk op mijn eigen jeugd, dan zie ik dat de jongemannen noch de jongevrouwen destijds erg veel in de Schriften lazen. Wat is er een geweldige verandering teweeggebracht. Er staat een nieuwe generatie op die bekend is met het woord van de Heer. Onze jeugd groeit op in een wereld die vol onzedelijkheid en allerlei soorten troep, maar het merendeel van hen neemt de uitdaging van het leven in de wereld aan zonder deel te nemen aan het kwaad van die wereld. Dat geldt voor zowel de jongemannen als de jongevrouwen. Gisteravond was deze Tabernakel gevuld met vaders en zoons, en er waren in andere gebouwen van de kerk nog honderdduizenden anderen bijeen. Het is geweldig om de geest en motivatie van deze generatie jongeren te voelen. Natuurlijk zijn er ook mensen die niet leven zoals het zou moeten. Dat is al het geval sinds de tijd van de grote oorlog in de hemel die Johannes de Openbaarder beschreven heeft. Toen ging het ook al om de keuzevrijheid, net als nu. Er moest toen gekozen worden, en dat geldt nu ook.

'En er kwam oorlog in de hemel; Michael en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak; ook de draak en zijn engelen voerden oorlog, maar hij kon geen standhouden, en hun plaats werd in de hemel niet meer gevonden.





'En de grote draak werd [op de aarde] geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen met hem' (Openbaring 12:7–9).

Die oude strijd gaat voort, de voortdurende strijd die uit de keuzevrijheid voortvloeit. Helaas kiezen sommigen het verkeerde. Maar velen kiezen het goede, en onder hen bevinden zich velen van onze uitgelezen jongemannen en jongevrouwen. Zij verdienen en behoeven onze dankbaarheid. Zij hebben onze aanmoediging nodig. Zij hebben het soort voorbeeld nodig dat wij voor hen kunnen worden. Mogen zij gezegend worden naarmate zij een leven leiden vol deugd, ontwikkeling, vooruitgang in geloof en doelstelling, en te allen tijde 'trouw aan 't geloof dat [hun] ouders beleden! Trouw aan 't geloof waar de mart'laars voor streden!' (Lofzang 170.)

Tijdens de jongevrouwenconferentie werd de nadruk gelegd op de woorden van Alma in hoofdstuk 32 van het gelijknamige boek. Hij zegt daar onder meer: '[Wilt] gij uw talenten [...] opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof [te] oefenen' (Alma 32:27).

Veel meer van ons moeten wakker worden, onze talenten opwekken en een besef krijgen van de grote, eeuwige waarheden van het evangelie van Jezus Christus. Ieder van ons kan beter zijn best doen dan we tot nu toe hebben gedaan. We kunnen een beetje vriendelijker zijn. We kunnen een beetje barmhartiger zijn. We kunnen een beetje vergevensgezinder zijn. We kunnen onze zwakheden uit het verleden achter ons laten en doorgaan met nieuwe energie en een vaster voornemen om de wereld om ons heen te verbeteren, zowel thuis, op ons werk, als in onze maatschappelijke activiteiten.

Wij hebben werk te doen, zoveel werk. Laten we onze mouwen opstropen en aan de slag gaan, met hernieuwde inzet, en ons vertrouwen in de Heer stellen.

'Komt, heil'gen komt, geen werk noch strijd
gevreesd,
maar uw reis blij volbracht!
Schijnt zwaar de tocht, volhardt, zijt kloek
van geest,
naar uw kruis krijgt gij kracht.'
(Lofzang 15.)

Wij kunnen het, als we maar bidden en getrouw zijn. Wij kunnen het beter doen dan ooit tevoren.

De kerk heeft uw kracht nodig. Zij heeft uw liefde, trouw en toewijding nodig. Zij heeft iets meer van uw tijd en energie nodig.

Ik vraag echter niemand om méér te geven ten koste van zijn of haar werkgever. Wij hebben de plicht om in onze relatie tot onze werkgever volkomen eerlijk en integer te zijn.

Ik vraag ook niemand om méér te geven ten koste van zijn gezin. De Heer zal u rekenschap vragen voor uw kinderen. Maar ik stel voor om minder tijd te verspillen aan het zinloze kijken naar inhoudsloze, nietszeggende tv-programma's. De tijd die daaraan besteed wordt, kan beter gebruikt worden. De gevolgen daarvan zullen geweldig zijn.

Nu wij, geliefde broeders en zusters, huiswaarts gaan, mogen wij in veiligheid reizen, en de woorden overpeinzen die we de afgelopen dagen hebben gehoord. Mogen wij voortgaan met de vastberadenheid om wat beter ons best te doen. Weet dat wij ons bewust zijn van sommige van uw problemen. Wij zijn ons ervan bewust dat velen van u zware lasten te dragen hebben. Wij smeken de Heer om u te zegenen. Wij voegen onze gebeden bij de uwe, opdat u een oplossing voor uw problemen moge vinden. Wij laten u een zegen, een apostolische zegen. Wij zegenen u dat de Heer u met goedkeuring moge aanzien, dat er geluk en vrede in uw gezin en in uw eigen leven moge heersen, dat er onder mannen, vrouwen, kinderen en ouders een sfeer van liefde en respect moge heersen. Moge u 'tot God opzien en leven' (zie Alma 37:47) in geluk, veiligheid, met vrede, en met geloof, dat bid ik tot slot nederig. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

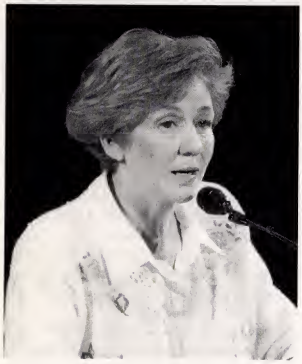


Algemene bijeenkomst van de jongevrouwen
25 maart 1995

Het woord van God beproeven

Virginia H. Pearce
Eerste raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

'Besluit dat je regelmatig de Schriften zult bestuderen. En wanneer je dat begint te doen, let dan eens op de gevoelens die je daarbij krijgt.'



Zouden jullie in je Boek van Mormon Alma 31 willen opzoeken? De profeet Alma ging naar het land Antionum om de Zoramieten te onderrichten. Vele Zoramieten wilden God aanbidden, maar waren verward en ontmoedigd. Alma wilde een verandering teweegbrengen in het leven van die goede mensen. Hij was van mening dat de beste manier om hen gelukkig en tevreden te maken erin bestond om naar het woord van God te luisteren en dat te beproeven. Hij was van oordeel dat het woord van God het denken van de mens kan veranderen zodra ze maar bereid zijn om het te beproeven. Laten we eerst kijken naar Alma hoofdstuk 31, vers vijf:

'Daar nu de prediking van het woord zeer doelmatig bleek om het volk te bewegen rechtvaardig te handelen – ja, daar het groter invloed had gehad op de gemoederen van het volk dan het zwaard of iets anders, waarmede zij hadden kennisgemaakt – meende Alma, dat het raadzaam was de kracht van het woord Gods te beproeven.'

Een andere naam voor het woord van God is 'de Schriften'.

Alma vergelijkt het woord met een zaadje. Hij leerde de ontmoedigde Zoramieten dat als zij 'plaats in [hun] hart [inruimden], zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid' (Alma 32:28), en zij er daarna op zouden letten of dat geen goede gevoelens met zich meebrengt, dan zouden zij een begrip krijgen en hun leven zou er anders gaan uitzien.

Een mogelijke interpretatie daarvan is: 'Besluit dat je regelmatig de Schriften zult bestuderen. En wanneer je dat begint te doen, let dan eens op de gevoelens die je daarbij krijgt.'

Alma leerde hun daarna dat 'als de boom begint te groeien' (Alma 32:37), hij goed verzorgd dient te worden.

Een mogelijke interpretatie daarvan is: 'Voed dat verlangen om in de Schriften te lezen goed. Doe er wat aan zodat je blijft lezen en leer nieuwe manieren om uit de Schriften te leren. Sta toe dat andere mensen jou enthousiast houden en helpen bij je schriftstudie zodat het woord in jou blijft groeien.'

Alma leerde hen dat als zij die zorg voor het woord langere tijd volhielden, dat heel bijzondere vruchten met zich zou meebrengen. Laten we Alma hoofdstuk 32, vers 42 opslaan:

'En wegens uw naarstigheid en uw geloof en geduld met het woord bij het aankweken, opdat het wortel in u moge schieten, zult gij er straks de vrucht van plukken, die allerkostelijkst is, die zoet is boven alles wat zoet is, en blanker dan alles wat blank is, en rein boven alles wat rein is; en gij zult u aan deze vrucht vergasten, ja, totdat gij zult zijn verzadigd, totdat gij niet meer hongert, noch dorst.'

Een mogelijke interpretatie daarvan is: 'Als je blijft lezen, en datgene blijft doen waarover je leest, dan zal je leven uiteindelijk gaan veranderen op een manier die je je nu nog moeilijk kan voorstellen. In plaats van je dagelijks ontmoedigd te voelen, zal je gaan weten hoeveel God van je houdt. Aan die kennis zal je je vergasten totdat je uiteindelijk verzadigd zult zijn.'

Iedere lofzang, iedere schrifttekst, ieder verhaal en iedere raad die je vanavond gehoord hebt, had als bedoeling elk van ons aan te moedigen om (1) het besluit te nemen dat we de woorden van God gaan lezen, om (2) tot een beter inzicht te komen op welke manieren we zorg kunnen dragen voor onze schriftstudie en ervan kunnen genieten, en om (3) de goede gevoelens en veranderingen die het uiteindelijk gevolg zullen zijn van regelmatige schriftstudie te leren herkennen. Om het met de woorden van Alma te zeggen: om (1) plaats in te ruimen, (2) op te kweken en (3) u te vergasten.

[De toespraak van Zuster Pearce eindigde met zes jongevrouwen die de verzen 27, 28 en 42 uit Alma hoofdstuk 32 oplazen:]

'Ziet, als gij uw talenten wilt opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan dit verlangen in u werken. (...)

'[Vergelijk] nu het woord bij een zaadkorrel. Indien gij plaats inruimt in uw hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongeloof uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal (...) beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed woord, want het begint mijn ziel te verruimen; ja, het begint mijn verstand te verlichten, (...) het begint mij aangenaam te stemmen.

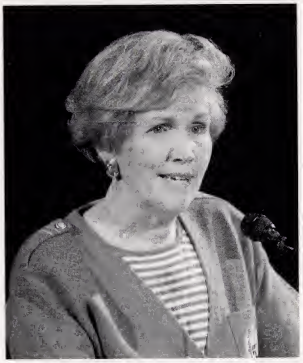
'En wegens uw naarstigheid en uw geloof en geduld met het woord bij het aankweken, opdat het wortel in u moge schieten, zult gij er straks de vrucht van plukken, die allerkostelijkst is, die zoet is boven alles wat zoet is, (...) en rein boven alles wat rein is; en gij zult u aan deze vrucht vergasten, ja, totdat gij zult zijn verzadigd, totdat gij niet meer hongert, noch dorst.' □



Een caloriearm feestmaal

Bonnie D. Parkin
Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen

'De Schriften (...) zullen je kennis bijbrengen, je verheffen, je troosten en kracht geven. Ze zullen je wikkelen in een warme deken van hemelse liefde.'



Is er iets mooier om gade te slaan dan moeders en dochters die bij elkaar zitten? Als ik uitkijk over dit meer van gezichten hier in de Tabernakel, en me de enorme oceaan aan jongevrouwen probeer voor te stellen die overal ter wereld in de kerkgebouwen bijeen zijn gekomen, sta ik werkelijk sprakeloos. Voor een boerinnetje uit Herriman (Utah) is dit werkelijk een aanblik om nederig van te worden.

Zusters, ik wil jullie een geheim vertellen. Ik houd van lekker eten. Jullie ook? Als het eten op de juiste wijze gekruid is, als het precies goed gekookt is, als het wordt opgediend als een kunstwerk, dan voel ik me in de hemel. Ik kom al aan als ik naar een menu kijk.

En wist je dat de Heer niet van ons verwacht dat we op dieet gaan? Geloof me maar! Kijk eens naar 2 Nephi 9:51. Hij zegt ons dat we ons aan de edelste spijzen moeten vergasten! Maar aan welke spijzen? Chocolade?

Kijk eens goed: aan zijn woord. Wat was de laatste keer dat je je aan het woord hebt vergast? Wist je dat je zo kunt genieten zonder je schuldig te voelen?

Een van de leuke kanten van mijn nieuwe roeping is het samen genieten als presidium. We beginnen onze vergadering met schriftstudie. Zuster Hales begint met de vraag: 'Wie heeft er een tekst uit de Schriften in gedachte?' Er is altijd wel iemand die er een heeft. We zoeken er de verwijzingen bij op, kijken in het trefwoordenregister, maken de ideeën van toepassing op ons leven en denken na over jullie.

Door ons op deze wijze aan de Schriften te vergasten nodigen we de Geest uit. Er ontstaat een band tussen ons wanneer we, naast het onderstrepen, onze gevoelens, gedachten en wensen met elkaar bespreken. We gaan zo nog meer een eenheid vormen en zijn beter in staat jullie te dienen. Vergast je je op deze wijze aan de vergaderingen van de bijenkorfmeisjes, rozenmeisjes, lauwermeisjes en het jongevrouwenpresidium? Probeer die vergaderingen met een gedachte uit de Schriften te beginnen. Ik denk dat je verrast zult zijn over de geest die gezamenlijke bespreking van de Schriften zal brengen.

Als jongevrouw was ik niet erg goed in schriftstudie. Ik wou dat ik het was geweest! Pas toen ik in Seattle (Washington) woonde, beseften een vriendin en ik dat we hongerden naar de kennis die de geestelijk ingestelde zusters in onze wijk bezaten. We wilden rechtschapen kinderen hebben, wie 'door hun moeders was [...] geleerd' dat ze geloof moesten hebben (Alma 56:47). En na een goede maaltijd wordt het evangelie nog spannender als we er met een vriendin over kunnen praten. Ik kon dat met Louise Nelson. Samen vergasten we ons aan het woord.

Ik herinner me hoe ik op een oude, versleten bank zat om mijn zoons verhalen uit de Schriften voor te lezen. Terwijl we ze bestudeerden, begon een krachtige invloed ons leven te doordringen. Ik vertelde dat Ruth haar familie verliet om zich bij de gelovigen te voegen, dat Sariah kinderen grootbracht in de wildernis, dat Ester haar leven waagde om anderen te redden en dat Maria een Zoon ter wereld bracht in een met stro gevulde stal en Hem in een kribbe legde. Ik leerde dat God wonderen tot stand brengt in het leven van anderen, en dat Hij ook wonderen in mijn leven tot stand zou brengen.

Ik ontdekte de Schriften later dan sommige anderen. Maar ik heb ze ontdekt.

En nu honger ik naar hun wijze woorden alsof ik een goed menu lees. En waarom zouden we geestelijk ook niet wat zwaarder mogen worden?

Het is niet altijd gemakkelijk. Er zijn dingen die ik nog steeds niet begrijp. Maar wanneer ik daaraan voorbij ga en intens verlang naar het gezelschap van de Heer, krijgt mijn geest door de Schriften contact met *de* Geest.

Hetzelfde zullen ze voor jou doen. Ze zullen je kennis bijbrengen, je verheffen, je troosten en kracht geven. Ze zullen je wikkelen in een warme deken van hemelse liefde. Hoe ik dat weet? Omdat ze dat bij mij hebben gedaan. Dat is de belofte van onze Hemelse Vader aan ons. Het is eten aan de tafel van de Heer.

Lieve zusters, ik nodig jullie uit het woord te beproeven en je er aan te vergasten. Zoals Jezus zei: 'Onderzoekt de Schriften, (...) deze zijn het, welke van Mij getuigen' (Johannes 5:39).

Ik weet dat Hij leeft, dat Hij ons liefheeft, en dat zijn hand nog steeds is uitgestrekt. Dat ik jullie en Hem mag dienen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □



'Gij zult u aan deze vrucht vergasten'

Janette C. Hales
Algemeen presidente jongevrouwen

'De Schriften zullen ons gedrag ten goede beïnvloeden en wij zullen onze Heiland, Jezus Christus, leren kennen.'



Niet lang na mijn roeping als algemeen presidente van de jongevrouwen, kreeg ik een brief van een jongevrouw uit Nairobi (Kenia), in het oosten van Afrika. Sylvia, die toen vijftien was, vertelde me dat haar vader bij een verkeersongeval om het leven was gekomen. Ze schreef:

'Toen hij stierf, had ik het gevoel dat er ook een stukje van mij doodging. Dit alles maakte me een ander iemand. Iemand die ik niet mag. Het heeft mijn studie en mijn geestelijke instelling beïnvloed. Mijn cijfers gaan omlaag. Ik heb een hekel aan school. Soms vergeet ik te bidden. Ik begin mijn vertrouwen op God kwijt te raken. Alle liefde, warmte en zekerheid die ik altijd voelde, ben ik kwijtgeraakt.

'Zuster Hales, help me alstublieft. Ik voel dat ik mezelf kapot maak als ik niet iets doe of ergens hulp vandaan haal.'

Ik voelde aan dat Sylvia dringend hulp nodig had, maar ik bevond me duizenden kilometers van haar vandaan. Met zorg schreef ik een brief in de hoop dat zij door mijn woorden van geloof haar vertrouwen in haar Hemelse Vader terug zou krijgen. Vervolgens raadde ik haar aan: 'Lees iedere dag in de Schriften. Schrijf me alsjeblieft na een tijdje en vertel me of het je geholpen heeft.'

Een aantal weken later hoorde ik weer van Sylvia:

'Ik was met lezen in de Schriften opgehouden. Telkens wanneer ik er in las, begreep ik er niets van, en legde ik ze weer weg. U hebt mij het verlangen gegeven om de Schriften ijveriger te onderzoeken. Nu ontdek ik bijzonder kostbaar geestelijk voedsel. Dank u voor die raad.'

Sylvia ontving hulp toen ze zich wanhopig en eenzaam voelde, maar ze kwam er ook achter dat de Schriften haar konden helpen haar leven beter te maken. Ze schreef:

'Ik heb besloten er hard aan te werken, een beter iemand te worden. Ik moet een aantal van mijn slechte kanten overwinnen en ze door goede vervangen, en weerstand bieden aan mensen die mijn geloof willen verwoesten, vooral op school. Ik ben de enige heilige der laatste dagen bij ons op school.'

Terwijl Sylvia vol toewijding in de Schriften bleef lezen, ging ze beseffen dat haar Hemelse Vader haar zou helpen bij de beslissingen die ze moest nemen.

Later schreef Sylvia:

'Ik heb het nu erg druk, maar ik ben de Schriften niet vergeten. Ik zou graag zo'n geloof hebben als de broeder van Jared, of Nephi, die door hun geloof de wil van de Heer met betrekking tot hen te weten konden komen. Ik ben nu van plan te gaan mediteren over manieren waarop ik mijn geloof kan versterken. Ik ben zestien geworden.'

Terwijl er nog meer maanden voorbijgingen, werd Sylvia's begrip van de Schriften groter, en gaf ze het verlangen te kennen om anderen te helpen. Ze schreef:

'Ik ga graag naar de kerk. Het leukste vind ik het wanneer ik bij de kinderen van het jeugdwerk ga helpen. Ik hoor ze graag zingen en lezen en zeggen wat ze denken.'

Toen Sylvia anderen begon te helpen, begon ze onze Heiland beter te begrijpen. Ze vertelde dat ze over Christus' laatste bediening op aarde, de kruisiging en de opstanding had gelezen. Ze ging Christus' zending op aarde en zijn grote liefde voor ons duidelijker begrijpen.

Nog steeds zag Sylvia zich voor uitdagingen geplaatst en oefenden haar vriendinnen druk op haar uit, maar nu had ze een blijvende bron van hulp in de Schriften gevonden. Toen ze hoorde dat mijn moeder was overleden, schreef ze mij om me moed te geven en mijn geloof te versterken.

De hulpbron die haar drie jaar geleden was aangeraden, de Schriften lezen, was een veel betere hulp dan ik haar had kunnen geven. Het lezen van de Schriften hielp haar door de crisis heen die ze toen meemaakte, maar de Schriften waren intussen een voortdurende bron van hulp voor haar geworden – een hulpbron die altijd bij haar zal zijn. Ze heeft geleerd dat onze Hemelse Vader haar niet in de steek zal laten.

De Schriften zijn nog anderen tot zegen geweest. Velen van jullie hebben het boek *De schuilplaats* van Corrie ten Boom gelezen. De Schriften vormden voor haar het antwoord in een periode die akeliger was dan de meesten van ons ooit zullen meemaken.

Corrie en haar zuster Betsy leidden voor de Tweede Wereldoorlog een christelijk leven in Holland. Op het geweld tegen joodse mensen reageerden ze door hen thuis te verbergen. Toen de schuilplaats werd ontdekt, werden de zusters naar een kamp overgebracht, waar ze alle ontberingen leden waarmee ook de joodse gevangenen werden overladen.

Op ongebruikelijke wijze wist Corrie een Bijbel te bewaren. Ze leidde de schriftlezing met andere gevangenen. Uiterlijk werd hun lijden 'erger en erger'. Maar ze beschreef hoe hun innerlijk zich juist in tegengestelde richting ontwikkelde. Ze schrijft:

'Onze Bijbel was het middelpunt van een steeds groter wordende kring van hulp en hoop. Als wezen rond het brandend vuur geschaard schoolden we rond die Bijbel samen, terwijl ons hart trachtte er warmte en licht uit te putten. Hoe zwarter de nacht rondom ons werd, des te helderder, waarachtiger en mooier het woord van God voor ons brandde.

'Het leven vond plaats op twee niveaus. Het een, het van buitenaf zichtbare leven, werd elke dag gruwelijker. Het andere, het leven dat we met God leidden, werd dagelijks beter – waarheid op waarheid, heerlijkheid op heerlijkheid' (Corrie ten Boom, *De schuilplaats*).

Anderen hebben, evenals Sylvia en Corrie ten Boom, getuigd van de kracht van de Schriften. Onze Heiland was voor ons een voorbeeld door zijn kennis van de Schriften en zijn vertrouwen op de woorden van onze Hemelse Vader. In het vierde hoofdstuk van Lucas wordt beschreven hoe de duivel, nadat Jezus veertig dagen had gevast, hem trachtte te verleiden. De duivel hield hem



President Gordon B. Hinckley wordt op 25 maart verwelkomd door het algemeen jongevrouwenpresidium in de algemene jongevrouwenbijeenkomst in de Tabernakel in Salt Lake City. Vlnr: *zuster Virginia H. Pearce, eerste raadgeefster; president Janette C. Hales; en zuster Bonnie D. Parkin, tweede raadgeefster.*

voor dat Jezus, als Hij de Zoon van God was, een steen in brood zou veranderen. Zelfs na veertig dagen vasten zei Jezus: 'Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van elk woord dat uit de mond des Heren uitgaat' (zie Lucas 4:4; zie ook Deuteronomium 8:3). Jezus kende de woorden van de profeten.

Satan bracht Jezus opnieuw in verzoeking, door Hem macht en heerlijkheid aan te bieden als Hij de Satan zou aanbidden. Jezus weerstond de verleiding en antwoordde hem met de woorden: 'Er staat geschreven: Gij zult de Here, uw God, aanbidden en Hem alleen dienen' (Lucas 4:8). Jezus wist dat de wil en de woorden van zijn Vader Hem kracht zouden geven in een periode van beproeving.

De woorden van de Schriften zullen jullie kracht geven in tijden van beproeving. De Schiften zijn ons gegeven om ons te helpen vrede en zekerheid te vinden in crisisperioden, om ons te helpen de oplossing te vinden voor de uitdagingen die we dagelijks meemaken, om ons kracht te geven in tijden van beproeving. De Schriften zullen ons gedrag ten goede beïnvloeden en we zullen onze Heiland, Jezus Christus, leren kennen. De jongevrouwen van de kerk nodigen wij in 1995 uit een verbintenis aan te gaan om regelmatig de Schriften te lezen.

Stel je voor – vijfhonderdduizend jongevrouwen overal ter wereld met de Schriften geopend. Ik zie de geopende boeken op een kamp, op jeugdconferenties, bij de lessen op zondag, een leesmarathon, of de Schriften die in een bejaardentehuis worden voorgelezen. De jongevrouwen kunnen de Schriften voorlezen aan hun broertjes en zusjes, of aan grootouders die niet goed meer kunnen zien. Ik zie de Schriften op kussens, op nachtkastjes en bij gezinsavonden. Alma's hart zou geraakt zijn als hij vanavond de jongevrouwen zag die in de kerkgebouwen bij elkaar zijn gekomen, met de Schriften in de hand. Willen jullie hoofdstuk 32 van Alma in de Schriften opzoeken? Ik zal vers 27 voorlezen, en dan zullen we allemaal samen vers 28 lezen.

'Doch ziet, als gij uw talenten wilt opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate gelooft, dat gij voor een gedeelte mijner woorden een plaats kunt inruimen.

'Laten wij nu het woord bij een zaadkorrel vergelijken. Indien gij plaats inruimt in uw hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongeloof uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed woord, want het begint mijn ziel te verruimen; ja, het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aangenaam te stemmen.'

In vers 37 zien we dan dat we, nadat we het zaadje hebben geplant en er een plant uit is gegroeid, die 'met veel zorg' moeten opkweken; dan 'zal hij wortel schieten en opgroeien en vruchten opleveren' (Alma 32:37).

In vers 41 lezen we hoe we het woord moeten voeden met geloof, ijver en geduld, terwijl we er naar uitzien dat hij vrucht gaat dragen. Het is mijn gebed dat elke jongevrouw in de kerk de belofte in vers 42 zal krijgen, dat je je, nadat je het zaad hebt geplant en het hebt gevoed, 'aan deze vrucht [zult] vergasten, ja, totdat gij zult zijn verzadigd, totdat gij niet meer hongert, noch dorst' (Alma 32:42).

Dat is de belofte van onze Hemelse Vader aan ons, als we gehoor geven aan de uitnodiging om het woord te toetsen. Ik getuig van die belofte in de naam van Jezus Christus. Amen. □



De beloning is de moeite waard

Melanie Eaton
Wijk Leland, ring Spanish Fork West (Utah)

'De leiding die ik ontvang door mijn schriftstudie heeft een kalmerende invloed op mij en brengt vrede in mijn dagelijkse bezigheden.'



Ik ben cross-country- en lange-afstandsloopster. Soms kan vijf kilometer hardlopen over ruw terrein een eeuwigheid lijken. Ik heb geleerd tot het einde toe te volharden en tegen hard werken met veel fysieke en emotionele uitdagingen bestand te zijn. Soms schreeuwde mijn verstand dat ik moest stoppen, en ophouden met de wedstrijd of mijn moeilijke training, maar ik wilde geestelijk en lichamelijk volharden tot het einde toe. Ik ben er achter gekomen dat, hoe zwaar het ook was om een wedstrijd uit te lopen of een zware training te volbrengen, niets op kan tegen de voldoening die het me geeft, te weten dat ik het niet heb opgegeven.

In 3 Nephi, hoofdstuk 15, vers 9, sprak Jezus tot de Nephieten:

'Ziet, Ik ben de Wet en het Licht. Ziet op Mij, en volhardt tot het einde, en gij zult leven; want aan hem, die tot het einde volhardt, zal Ik het eeuwige leven geven.'

Het principe van volharding kunnen we ook toepassen op schriftstudie. Het viel me niet altijd gemakkelijk om de Schriften te bestuderen. Ze leken altijd te moeilijk, het terrein te ruw. Op het seminarie werd ik aangemoedigd er een gewoonte van te maken, elke dag tien minuten te lezen. Ik kreeg de verzekering dat het uiteindelijk de moeite waard zou zijn. Ik begon met mijn training. Telkens wanneer ik het Boek van Mormon las, kwam ik weer andere boodschappen tegen die te maken hadden met de problemen die zich in mijn leven voordeden. Ik vond het erg stimulerend, en ik hoop dat jullie het vanavond ook zo zullen beleven. Ik weet dat het moeilijk voor jullie is. We hebben dat allemaal ervaren, maar ik beloof jullie dat je, als je iedere dag weer de Schriften opslaat en er in leest, dezelfde prikkeling zult ervaren en hetzelfde getuigenis zult verkrijgen. Een van de grootste zegeningen is dat je dichter bij je Hemelse Vader en Jezus Christus komt.

De Schriften maken het ook de Heilige Geest mogelijk mij in te fluisteren dat ik dagelijks het goede moet kiezen. In 2 Nephi, hoofdstuk 32, vers 3, lezen we:

'Engelen spreken door de macht van de Heilige Geest; daarom spreken zij de woorden van Christus. Daarom zeide ik tot u: Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.'

Als ik tot het einde blijf volharden, en van het lezen van de Schriften een gewoonte maak die ik mijn hele leven volhoud, zal ik met Paulus kunnen zeggen (zie 2 Timoteüs 4:7):

'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden.'

Ik getuig tot jullie dat het alle moeite beslist waard was. Ik houd van het Boek van Mormon en de waarheid die het bevat. Het heeft me een paar jaren gekost, en het zal me nog veel meer kosten om te leren hoe ik de Schriften moet toepassen in mijn dagelijks leven; maar de leiding die ik ontvang door mijn schriftstudie heeft een kalmerende invloed op mij en brengt vrede in mijn dagelijkse bezigheden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



Vertrouw op de Heer

Andrea Allen
Wijk Forest Hills, ring Brigham City (Utah)

Als we oprecht en met heel ons hart om hulp en antwoorden vragen, zullen we leiding van de Heer ontvangen.'



Eén van mijn vriendinnen bevindt zich in een moeilijke periode van haar leven. Eerder dit jaar worstelde ze met problemen, en wist ik niet hoe ik haar kon helpen. In mijn gebeden vroeg ik mijn Hemelse Vader haar te zegenen en mij te helpen haar vriendin te zijn. Op een dag werd ze boos op mij. Ik begreep niet waarom. Ik wist niet hoe ik moest reageren. Ik wilde niets verkeerd zeggen, waarmee ik onze vriendschap kon bederven, vooral omdat ik bemerkte dat dit een tijdstip was waarop ze me nodig had. Maar toen ze boos op mij was geworden, dacht ik dat dat te moeilijk zou zijn. Ik dacht er al over het op te geven, want ik was ontmoedigd.

Op een middag kwam ik op het seminarie een tekst in Mosiah tegen waarin stond:

'Indien nu God, Die u heeft geschapen, van Wie uw leven en al wat gij hebt en zijt afhangt, u geeft, wat gij ook in geloof vraagt en wat gepast is, gelovende, dat gij zult ontvangen, moet gij dan ook niet elkander mededelen van de goederen, die gij hebt?' (Mosiah 4:21.)

Op dat moment wist ik dat zij de *goederen waarvan ik kan mededelen* nodig had en nog heeft: mijn vriendschap en mijn getuigenis. Toen besloot ik dat ik het nog niet op moest geven met mijn vriendin. Ik praat elke dag met haar, bid voor haar en geloof zeker dat de moeite die ik voor haar doe, tot iets positiefs zal leiden. Ik ben toch zo dankbaar dat ik heb gebeden, en dat ik op deze manier leiding van de Schriften heb ontvangen.

Als jongevrouwen hebben we te maken met uitdagingen, keuzen en moeilijke situaties. Heel wat keren denken we dat we sterk genoeg zijn om ze zelf aan te kunnen. We zijn niet sterk genoeg... tenminste, niet van onszelf. Maar als we oprecht en met heel ons hart om hulp vragen en de antwoorden zoeken, zullen we leiding van de Heer ontvangen. We moeten de Heer wel toestaan ons te helpen. We moeten op Hem vertrouwen en *zijn wil* doen. Wanneer we zijn wil hebben gedaan, zullen we ware vreugde en geluk vinden. We zullen weten dat we hebben gedaan wat goed is.

Als je nu in je Schriften Spreuken 3, de verzen 5 en 6 opzoekt, kunnen we samen lezen en leren dat onze Hemelse Vader wil dat wij op Hem vertrouwen:

'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken.'

Ik heb een getuigenis van de Schriften. Ik weet dat we, als we 'op de Here vertrouwen' en de Schriften onder gebed lezen, leiding zullen ontvangen om te weten wat we onder moeilijke omstandigheden moeten doen. Ik weet dat we, als we aan die leiding gehoor geven, de liefde van de Heiland voor ons zullen voelen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



De jongevrouwen lezen een schrifttekst op tijdens de algemene jongevrouwenbijeenkomst op 25 maart in de Tabernakel.

Hij zal er zijn om je te helpen

Hilarie Cole
Wijk West Jordan 8, ring West Jordan (Utah)

'Mijn dagelijkse schriftstudie herinnert me eraan dat ik geloof in mijn Hemelse Vader moet hebben.'



We zijn allemaal verschillend. Ieder van ons heeft zowel talenten als uitdagingen gekregen. Sommigen van ons hebben misschien lichamelijke of geestelijke beperkingen; anderen zijn misschien eenzaam, of komen uit een huisgezin waar geen evangeliebeginselen worden geleerd. Omdat onze Hemelse Vader van ons houdt, heeft Hij ervoor gezorgd dat we kunnen beschikken over een bron van troost en kracht – de Schriften.

Lieve vriendinnen, ik ben dankbaar dat ik in de gelegenheid ben om jullie te vertellen over mijn ervaring met de Schriften.

Ik ben gelukkig grootgebracht in een gezin waar de Schriften een belangrijk deel van ons leven vormden. Ik ging naar veel kerkactiviteiten en hoorde vriendinnen en gezinsleden hun getuigenis geven over de kracht van de Schriften. Ik had het verlangen om een persoonlijk getuigenis van de kracht en de waarheid van de Schriften te krijgen.

Maar dat ging niet gemakkelijk. Vanwege mijn problemen met leren was het erg moeilijk om de woorden te lezen, en zelfs nog moeilijker om ze te begrijpen. Vaak voelde ik me beschaamd en gefrustreerd. Ik ging niet graag naar de jongevrouwenbijeenkomsten, omdat ik me onbeholpen voelde. Ik was bang dat ze me zouden vragen om wat te lezen. Ik voelde me thuis meer op mijn gemak, maar was nog steeds gefrustreerd.

Ik bad om hulp en vond deze tekst in de Schriften. Wil je met mij Moroni 7:33 opzoeken? Dan zal ik je mijn antwoord laten horen.

'En Christus heeft gezegd: Indien gij geloof in Mij zult hebben, zult gij macht hebben om alles te doen wat nuttig is in Mij.'

Wat een prachtige belofte! Als ik maar geloof in de Heer had, zou Hij me helpen. Hij zou me helpen de Schriften te begrijpen. Dat was voor mij de sleutel. Vers voor vers en dag voor dag begon ik ze te begrijpen. Zelfs mijn schoolwerk ging vooruit. Het Boek van Mormon hielp me de middelbare school afmaken. Ik heb nog steeds leerproblemen en ik heb mijn moeilijkheden, maar mijn dagelijkse schriftstudie herinnert me eraan dat ik geloof in mijn Hemelse Vader moet hebben.

Waar je ook woont of uit wat voor gezin je ook komt, je Hemelse Vader houdt van jou en zal er zijn om je te helpen en te sterken wanneer je Hem maar nodig hebt. Ik weet dat omdat Hij er ook voor mij altijd is. Ik houd van mijn ouders, die begrip hebben voor de moeilijkheden waar ik voor sta. Ik ben dankbaar voor de leiders die mij hebben geholpen. Ik weet dat de kerk waar is. Ik weet dat de Schriften voor ieder van ons zijn om van te leren. Ik weet dat Christus leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



Celia Baker leidt het jongevrouwenkoor uit de regio Centerville (Utah) tijdens de algemene jongevrouwenbijeenkomst in de Tabernakel in Salt Lake City.

Leidsters die groei stimuleren

Karen Maxwell
Wijk Monument Park 2, ring Salt Lake Monument Park North

'De jongevrouwen (...) zullen ongetwijfeld begrip ondervinden en praktische hulp krijgen van hun leidsters, die zelf hebben geworsteld om geduld en naarstigheid.'



Ik ben jongevrouwenleidster in een ring, en evenals de leidsters in wijken en ringen overal ter wereld zoek ik goede manieren om het woord te verzorgen. Dankbaar kunnen we de formule toepassen die Alma ons biedt in hoofdstuk 32, vers 41. Hij zegt:

'Doch indien gij het woord wilt aankweken, ja, met uw geloof en met grote naarstigheid en met geduld de boom wilt aankweken als hij begint te groeien, en naar de vruchten er van uitzien, zal hij wortel schieten en ziet, het zal een boom zijn, die reikt tot in het eeuwige leven.'

Ons geduld moet voortkomen uit nederigheid – we kunnen dit proces niet dwingen. President Boyd K. Packer houdt ons voor:

'U kunt een klimaat scheppen waarin u groei stimuleert, voedt en beschermt. U kunt dat echter niet afdwingen: u moet wachten tot er groei plaatsvindt. Wees niet ongeduldig. Grote geestelijke kennis krijg je niet zo maar. Laat het groeien, help het te groeien, maar dwing het niet af, anders zult u de deur naar misleiding openzetten' (ouderling Boyd K. Packer, 'The Candle of the Lord', *The Ensign*, januari 1983, blz. 53).

Wanneer we de jongevrouwen betrekken bij het plannen van haardvuuravonden, het lezen in groepen en het vinden van creatieve manieren om van gedachten te wisselen, bevorderen we de groei die ze zeker zullen voelen wanneer ze het woord beproeven. We kunnen de gelegenheid scheppen om samen te lezen, persoonlijke ervaringen te boek te stellen en met elkaar te genieten van muziek, beeldende kunst en woorden van getuigenis. We kunnen getuigen en beschikbaar blijven.

Een groep JV-presidentes uit de wijken klaagde dat ze geweldig van start waren gegaan maar nu, na een paar weken het woord te hebben beproefd, een opkikker nodig hadden. Hier begint de 'grote naarstigheid' een rol te spelen. We moeten met een duidelijk doel voor ogen plannen blijven maken voor activiteiten waarbij de Schriften in het middelpunt staan. En zelf ook met de Schriften bezig blijven! Een van de jongevrouwenleidsters uit een wijk die hadden beloofd te lezen, zei: 'Ik geef het niet graag toe, maar weet u, dit is echt moeilijk voor mij!' Anderen uit die groep waardeerden haar eerlijkheid en vertelden over hun eigen worstelingen, en hoe nodig het is om realistische doelen te stellen. De jongevrouwen in die wijk zullen ongetwijfeld begrip ondervinden en praktische hulp krijgen van hun leidsters, die zelf hebben geworsteld om geduld en naarstigheid.

Tenslotte moeten we geloof hebben dat Jezus het hart van de jongevrouwen kan en zal raken terwijl we samen naar de wereldwijde viering toewerken. Bij geloof hoort altijd ook het doen. Johannes 7:17 biedt ons hoop dat 'als iemand [onder de jongevrouwen] diens wil doen wil, [zij] van deze leer zal weten'. (Dat is misschien niet precies wat u daar leest, maar ik ben er zeker van dat Nephi het ermee eens zou zijn, aangezien hij ook graag de Schriften op zichzelf toepasselijk maakte.) Projecten voor dienstverlening en persoonlijke vooruitgang vormen werkelijk een goede voedingsbodem voor het woord of de leer. De inspanningen die we ons hiervoor getroosten voeden *werkelijk* onze inspanningen om het woord te *leren* en *op te kweken*.

Ons geloof moet ook inhouden dat wij bidden voor en met onze jongevrouwen in hetgeen zij trachten te bereiken. Mijn vader componeerde een stuk waarin dit gebed voor ons allen staat:

O Heer, ik verlang ernaar uw woord te horen,
dat Gij mij in uw genade hebt gezonden.
Verbreek de zegels van mijn hart, dat ik het
naar U mag richten.
Ontsluit mijn zoekende geest, dat ik U mag
vinden.
Genees mijn doof geworden oren; raak mijn
blind geworden ogen aan.
Maak mijn vreugde in U groter, dat ik mij in
U moge verheugen, Gij Heilige Israëls, dat
ik uw naam moge verheerlijken.
('The Restoration', © 1975, Merrill Bradshaw.)

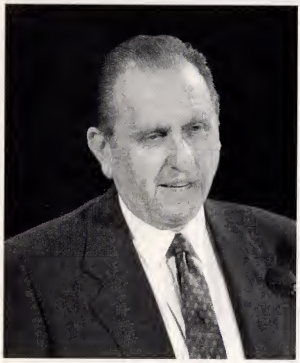
In de naam van Jezus Christus. Amen. □



Een tijd om te kiezen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Neem de Heer als je gids. Schenk geen aandacht aan de overredende stem van de boze (...). Denk liever aan de vriendelijke en altijd eerlijke uitnodiging van de Verlosser: "Kom, volg mij".'



Wat een indrukwekkende en inspirerende menigte bent u, jongevrouwen, jonge moeders en leidsters, zoals u hier vanavond voor deze heilige gebeurtenis aanwezig bent. Allen zijn we opgebouwd door de schoonheid, ja, de majesteit, die tot uitdrukking kwam in wat we hebben gehoord, wat we hebben gezien en wat we hebben gevoeld in het verloop van deze conferentie. Ik vraag mijn Hemelse Vader mij te helpen nu ik het voorrecht heb om kort tot jullie te spreken.

Ik weet dat het belangrijk is dat ik jullie perspectief in gedachten houd. Die waarheid leerde ik van een kleindochter van jullie leeftijd, die vanavond hier is. Ik sprak bij haar thuis over het belang van voldoende jongemannen en jongevrouwen in een wijk, zodat de gelegenheid om sociale contacten te hebben en samen de beginselen van het evangelie te leren zo groot mogelijk is. Ik zei: 'Wisten jullie dat ouderling Joseph Wirthlin, toen hij bisschop was hier in Salt Lake City, een volledig quorum had van achtenveertig jongens die priester waren?'

Mijn kleindochter, die wel had zitten luisteren maar nog weinig had gezegd, riep plotseling uit: 'O, dat zou prachtig zijn!'

Ik heb het belang van een goed perspectief leren waarderen. Men zegt wel eens dat de jongeren de wereld willen veranderen – en dat de ouderen de jongeren willen veranderen!

Ach, de dromen van onze jeugd – wat zijn ze mooi, en wat zijn ze vergankelijk! Maar tegenwoordig zie ik ook jongeren drijvend op een zee van kansen, terwijl golven van verleiding hen dreigen te overspoelen. Een vooraanstaand journalist beschreef de situatie in ons land met de woorden: 'Ze zijn kenmerkend voor de tijd waarin we leven: (...) een tijd van compromissen en verzwakte principes; een tijd waarin zonde als vergissing wordt aangemerkt, waarin moraal iets relatiefs is en waarin materialisme de waarde van eigenbelang en het zich ontrekken aan verantwoordelijkheid belangrijk maakt.'

Jullie, jongevrouwen, vragen zich misschien af: 'Wat kan ik doen om mijn eeuwige vreugde veilig te stellen? Kunt u mij helpen?' Ik raad jullie vier dingen aan:

1. *Studeer ijverig.*
2. *Kies zorgvuldig.*
3. *Bid vurig.*
4. *Handel verstandig.*

Ten eerste: **studeer ijverig.** Alles wat vanavond gezegd is, wijst naar de heilige Schriften als een onfeilbare gids in ons leven. Raak vertrouwd met de lessen die de Schriften ons geven. Raak bekend met de achtergrond van en het kader waarin de gelijkenissen van de Meester en de aansporingen van de profeten werden gegeven. Bestudeer ze alsof ieder van hen tot jou heeft gesproken, want dat is de waarheid.

Laten we bijvoorbeeld luisteren naar de vriendelijke, maar overtuigende oproep van de apostel Paulus als hij de jonge Timoteüs raad geeft: 'Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.'[1]

In korte tijd een groot stuk van de Schriften lezen heeft lang niet zoveel resultaat als de Schriften dagelijks lezen en in ons leven toepassen. We kunnen ook iets leren van goede literatuur. Een van de populairste musicals van onze tijd is 'Fiddler on the Roof' van Joseph Stein.

De vrolijkheid bij het dansen, het ritme van de muziek en het uitstekende acteren verbleken wanneer Tevje, de vader, uitspreekt wat voor mij de boodschap van de musical wordt. Hij verzamelt zijn lieftallige dochters om zich heen en geeft hun, in de eenvoud van zijn boerenomgeving, raad bij hun overpeinzing van de toekomst nadenken. 'Bedenk, in Anatevka weet elk van jullie wie ze is en wat God van haar verwacht dat ze zal worden.'

Wanneer we ons aardse leven beschouwen, zouden we dan niet goed nadenken over Tevje's uitspraak en ook zeggen: 'Hier weet elk van jullie wie ze is en wat God van haar verwacht dat ze zal worden'? *Studeer ijverig.*

Ten tweede, **kies zorgvuldig.** Jullie zijn allemaal met een ontzagwekkende en bijzonder belangrijke onderneming begonnen toen jullie de geestenwereld verlieten en het toneel van de sterfelijkheid betraden. Liefhebbende ouders heetten jullie welkom. Geïnspireerde leerkrachten leerden jullie de waarheid. Ware vrienden gaven raad. Toch moet een ieder in dit leven zelf keuzes doen. Geen enkele keuze is onbeduidend, want we worden waar we over denken. Onze keuzes bepalen onze bestemming.

Enkele jaren geleden hield ik zo'n gids om te kiezen in mijn hand. Het was een boek met schriftuur dat we de tripelcombinatie noemen, bestaande uit het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. Dat boek was het geschenk van een liefhebbende vader aan een lieftallige opgroeiende dochter die zijn raad zorgvuldig opvolgde. Op het schutblad had haar vader de volgende geïnspireerde woorden geschreven:

Aan mijn lieve Maurine,

Ik geef je dit heilige boek zodat je een constante maatstaf zult hebben waaraan je de waarheid en de dwalingen van menselijke filosofieën af kunt meten, en zodoende in spiritualiteit kunt groeien terwijl je toeneemt in kennis. Lees er dagelijks in en koester het je verdere leven.

Je liefhebbende vader,
Harold B. Lee

Jongevrouwen, kies je vrienden zorgvuldig, want zij helpen je toekomst te bepalen. Eer je vader en je moeder, zoals je Hemelse Vader zou willen. Ze houden van je en zullen je niet willens en wetens op het verkeerde pad brengen.

In het klassieke verhaal van Lewis Carroll, 'De avonturen van Alice in Wonderland', komt Alice op een tweesprong vanwaar ze haar weg in twee tegengestelde richtingen kan voortzetten. Ze ontmoet de kat en vraagt hem: 'Welk pad zal ik nemen?'

De kat antwoordt: 'Dat hangt er van af waar je naar toe wilt. Als je niet weet waar je heen wilt, maakt het echt niet uit welk pad je neemt.'

In tegenstelling tot Alice weten jullie allemaal waar je heen wilt. Het maakt wel uit welke pad we nemen, want het pad dat we in dit leven nemen leidt zeker naar het pad dat we in het volgend leven zullen volgen. *Kies zorgvuldig.*

Ten derde: **bid vurig.** Elk van jullie is een dochter van God, naar zijn beeld geschapen. Er staat je een celestiale reis te wachten. Je Hemelse Vader wil dat je je bij Hem aanmeldt door oprecht en vurig gebed. Bedenk: je bent nooit alleen. Vergeet nooit dat er iemand is die van je houdt. Twijfel er nooit aan dat er iemand werkelijk om je geeft.

Je uitdagingen zijn echt, je zorgen belangrijk, je behoefte aan antwoord van groot belang. De jeugd moet afdeling 9 van de Leer en Verbonden leren kennen. Het is een les voor jullie allemaal. Als je over een beslissing moet nadenken, ga dan naar je Hemelse Vader op de manier die de Heer de profeet Joseph aanraadde. De Heer zei in afdeling 9 tot de profeet Joseph: 'Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.' De Heer vervolgt: 'Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten'.[2]

Die raad zal een gids voor je zijn. Hij is het ook voor mij geweest. *Bid vurig.*

Ten vierde en laatste, **handel verstandig.** Neem de Heer als je gids. Schenk geen aandacht aan de overredende stem van de boze die je graag wil verleiden om af te wijken van je normen, het geïnspireerde onderricht dat je thuis hebt gehad en je eigen levensfilosofie. Denk liever aan de vriendelijke en altijd eerlijke uitnodiging van de Verlosser: 'Kom, volg mij'. Volg Hem, dan zul je verstandig handelen en zul je voor eeuwig worden gezegend.

Op je levenspad zul je bemerken dat je niet de enige reiziger bent. Er zijn anderen die je hulp nodig hebben. Je zult hun voeten vaster moeten neerzetten, hun hand vasthouden, hun geest aanmoedigen, hun hart inspireren en hun ziel helpen redden.

Onlangs sprak ik een tienervriendin, Jami Palmer, die ik al een aantal jaren ken. Ze is herstellende van kanker. Ze heeft de diagnose doorstaan. Ze heeft operaties ondergaan en een pijnlijke chemotherapie. Nu is ze opgewekt, ze ziet er goed uit en ze ziet de toekomst met vertrouwen en geloof tegemoet. Ik hoorde wat er gebeurde in haar donkerste uren, toen haar toekomst er somber uitzag. Haar been, waar zich het kankergezwel bevond, zou verscheidene malen moeten worden geopereerd. Van een reeds lang geplande trektocht met haar jongevrouwenklas naar Timpanogos Cave was geen sprake – dacht ze. Jami vertelde haar vriendinnen dat ze die tocht maar zonder haar moesten maken. Ik geloof vast dat haar stem verried dat ze in haar hart teleurgesteld was. De andere jongevrouwen voelden met haar mee en zeiden: 'Nee, Jami, je gaat met ons mee!'

'Maar ik kan niet lopen', antwoordde ze angstig.

'Dan, Jami, dragen wij je wel naar de top!' En dat deden ze.

Nu is die tocht een herinnering, maar in werkelijkheid is er veel meer. De Schotse dichter James Barrie zei: 'God gaf ons herinneringen opdat we rozen uit juni in de decembermaand van ons leven mogen hebben'. Geen van die lieve jongevrouwen zal ooit die gedenkwaardige dag vergeten toen onze liefhebbende Hemelse Vader omlaag keek met een goedkeurende glimlach, daar ben ik zeker van.

Dat onze Hemelse Vader jullie, lieve jongevrouwen, steeds moge zegenen, dat Hij jullie lieve moeders moge inspireren, jullie leerkrachten zal leiden en altijd over jullie waken, is mijn oprecht gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 1 Timoteüs 4:12

2 Leer en Verbonden 9:8,9

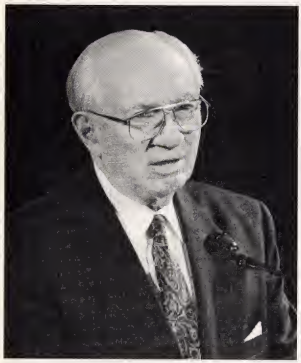
3 Lucas 18:22



Het licht dat je in je hebt

President Gordon B. Hinckley

'Wat heerlijk te beseffen dat ieder van jullie een dochter van God is, een meisje met een goddelijk geboorterecht en een goddelijke bestemming!'



Mijn geliefde vriendinnen in dit grote werk, jullie geweldige jongevrouwen en moeders, oorspronkelijk was het niet gepland dat ik hier vandaag zou spreken. Niettemin wil ik toch enkele woorden toevoegen aan de uitstekende toespraken waar we naar hebben kunnen luisteren. We hebben veel goede raad ontvangen, waarvan ieder van ons kan profiteren. Ik hoop dat we de dingen die we hebben gehoord nooit zullen vergeten, en dat ze wegwijzers in ons leven zullen worden.

Ik ben dankbaar dat er zoveel nadruk is gelegd op het lezen van de Schriften. Ik hoop dat dit voor jullie veel meer zal worden dan een verplichting, iets waarvan je zult genieten; dat je verliefd zult raken op het woord van God. Ik beloof je dat je verstand zal worden verlicht wanneer je leest, en dat je geest erdoor omhoog zal worden getild. Aanvankelijk lijkt het misschien vervelend, maar het zal in een wonderbaarlijke ervaring met gedachten en woorden over goddelijke zaken veranderen.

Ik denk dat er nog nooit een groep zoals deze bij elkaar is gekomen, behalve wellicht bij eerdere jongevrouwenconferenties hier in de Tabernakel. Vanavond zijn er honderdduizenden jongevrouwen bij elkaar gekomen in zalen over de hele aarde verspreid. Wat heerlijk te beseffen dat ieder van jullie een dochter van God is, een meisje met een goddelijk geboorterecht en een goddelijke bestemming!

Toen zuster Hinckley en ik nog veel jonger waren, en minder stijf en breekbaar, gingen we vaak naar dansavonden. Ze kan je vertellen dat dat vlak nadat we waren getrouwd ophield. Ik moet bekennen dat ik meer van haar gezelschap heb genoten dan van het dansen.

Indertijd was er een populair liedje, 'Somebody loves you', waarvan de eerste regels luidden:

'Iemand houdt van jou, ik wil dat je dat weet,
en hij wil graag bij je zijn, waar je ook heen gaat.'
(Charlie Tobias en Peter De Rose, *'Somebody Loves You'*, Edwin H. Morris & Co., Inc. 1932.)

Ik heb deze woorden een andere betekenis gegeven dan die bij de oorspronkelijke auteur. Ik zou willen dat jullie – ieder van jullie, waar je ook bent – weten dat er iemand van je houdt. Je Hemelse Vader, in wiens goddelijke aard je deel hebt, houdt van jou. En Hij verlangt dat zijn Heilige Geest bij je zal zijn, waar je ook heen gaat, als je Hem maar uitnodigt en onderhoudt.

Er is iets goddelijks in ieder van jullie. Je hebt geweldige mogelijkheden doordat je dit hebt geërfd. Ieder van jullie ontving van haar Vader in de hemel een geweldig vermogen om goed te doen in de wereld. Oefen je geest en je handen, zodat je in staat zult zijn om goed te dienen in de maatschappij waar je deel van uitmaakt. Veredel de kunst om vriendelijk te zijn, attent en hulpvaardig. Werk aan je vermogen om mededogen te hebben – één van de goddelijke eigenschappen die je hebt geërfd.

Sommigen van jullie zullen vinden dat je niet zo aantrekkelijk en knap en charmant bent als je graag zou willen zijn. Probeer boven zulke gevoelens te staan, veredel het licht dat je in je hebt en het zal schijnen als een schitterende uitstraling die door anderen zal worden gezien.

Je hoeft je nooit minderwaardig te voelen. Je hoeft nooit het gevoel te hebben dat je zonder talenten bent geboren, of zonder de mogelijkheid om ze tot uitdrukking te brengen. Werk met de talenten die je hebt, wat voor talenten het ook mogen zijn, en ze zullen groeien en beter worden en de uiting zijn van je ware ik, die door anderen zal worden gewaardeerd.

Om kort te gaan – doe een beetje meer je best om te beantwoorden aan het goddelijke dat in ieder van jullie is.

Ik dank jullie dat jullie een deugdzaam leven leiden, voor het verlangen in je hart om te doen wat goed is, voor het feit dat je gebedvol, vriendelijk en goed bent. We hebben een vast vertrouwen in jullie. We houden van jullie. We bidden voor jullie. We geven je onze zegen in de naam van Jezus Christus. Amen. □



Ze hebben tot ons gesproken

President Gordon B. Hinckley

'Ik houd van de kinderen. Zij lijken over de hele wereld op elkaar. Ongeacht hun huidskleur of levensomstandigheden bezitten zij de schoonheid die te maken heeft met onschuld en met het feit dat zij niet lang geleden nog bij hun Vader in de hemel waren. Hoe liefelijk zijn jullie, dierbare kinderen, waar jullie ook mogen zijn. (...)

'Dit is een tijd waarin we sterk moeten staan (...). Het is een tijd om attent, welgemanierd, hoffelijk en liefdevol in onze omgang met iedereen te zijn. Met andere woorden, om meer als Christus te worden.'

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Vandaag hebben wij president Gordon B. Hinckley gesteund als president van de kerk en als profeet, ziener en openbaarder van God. Ik weet dat president Hinckley door onze Hemelse Vader als profeet geroepen is en dat hij ons op die paden zal leiden die de Heiland heeft aangegeven. Het werk zal voorwaarts gaan en het volk zal worden gezegend.'



President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Ik heb al veertig jaar het grote voorrecht om in verschillende posities in de kerk met president Gordon B. Hinckley samen te werken. Ik ken zijn hart. Ik ken zijn ziel. Ik ken zijn geloof. Ik ken zijn toewijding. Ik ken zijn grote capaciteiten. Ik ken zijn liefde voor de Heer en Gods heilige werk. Ik koester grote genegenheid en ontzag voor hem. Ik weet ook dat hij in het voorsterfelijk bestaan geordend is om in deze tijd president van de kerk te zijn, en dat hij daar op magnifieke wijze op is voorbereid.'

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'President Gordon B. Hinckley draagt nu de mantel die eens aan Joseph Smith is gegeven. Hij is in de voorsterfelijke raadsvergadering geordend tot deze hoge en heilige roeping.'

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wanneer wij hem terecht beschrijven als een man met een goed inzicht, een goed humeur, van goede wil, en als iemand die goed luistert, is het gemeenschappelijke adjectief 'goed'. Goedheid is dus de sleutel tot zoveel aspecten van president Hinckley, die ik zo graag steun als onze president, profeet, ziener en openbaarder.'

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ik getuig dat president Hinckley in het voorsterfelijk bestaan is geordend, hier is verwekt, voorbereid en door God geroepen "om zijn woord onder zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben." Ik ken hem goed, en wel van mijn jeugd af, en heb kunnen constateren dat het weefsel van zijn edele karakter niet één ondeugdelijke draad bevat.'

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Er is altijd een intense behoefte geweest aan de evenwichtige en geruststellende stem van een levende profeet van God, van een profeet die de wil van de Heer overbrengt door te laten zien hoe we ons geestelijk veilig kunnen stellen en gemoedsrust en geluk kunnen verwerven. (...) Ik getuig dat president Gordon B. Hinckley (...) onze profeet in deze tijd [is].'

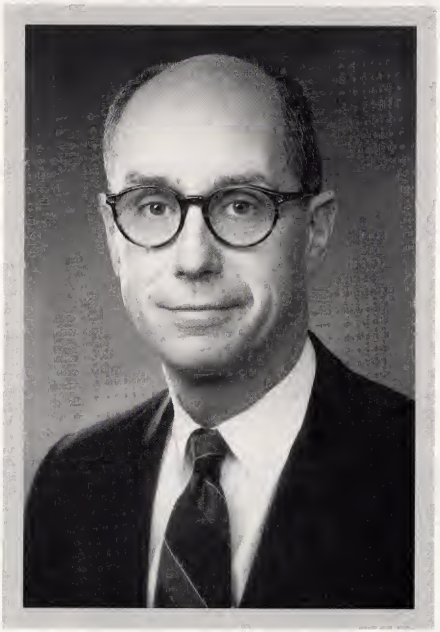
Ouderling Eduardo Ayala
van de Zeventig

'Wij prijzen ons gelukkig dat we vandaag een nieuwe profeet en zijn raadgevers gesteund hebben. In de nabije toekomst zullen kerkleden van zowat alle volken der aarde, zelfs in de meest verafgelegen steden en dorpen, door het opsteken van de rechterhand vreugdevol steun kunnen verlenen zoals wij vandaag gedaan hebben.'



Ouderling Henry B. Eyring

van het Quorum der Twaalf Apostelen



Toen hij bijna acht was, zat Henry B. Eyring eens omgekeerd op zijn vouwstoel te luisteren naar een toespraak in de kerk. 'Ik herinner me nog dat ik omkeek om te zien wie er sprak, omdat ik wist dat wat hij zei van God afkomstig en waar was. Het gaf me een brandend gevoel in mijn hart.'

Henry B. Eyring is 61 jaar en vervult thans de vacature die in het Quorum der Twaalf Apostelen was ontstaan ten gevolge van de reorganisatie van het Eerste Presidium na het overlijden van president Howard W. Hunter op 3 maart 1995.

Henry, of Hal zoals hij genoemd werd, is geboren op 31 mei 1933 in Princeton in de staat New Jersey. Hij was de tweede van de drie zonen van Henry en Mildred Bennion Eyring. Het huis waarin hij opgroeide was gevuld met muziek, intellectuele ontdekkingen en geestelijke groei. 'Bij ons thuis was godsdienst een stimulans voor wetenschappelijke studie', zegt hij. Zijn vader was professor chemie aan Princeton University en zijn moeder een getalenteerde lerares en muzikante. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden de vergaderingen van de kleine plaatselijke gemeente bij de Eyrings thuis gehouden.

In 1946 verhuisde het gezin naar Salt Lake City. Henry Eyring was de beste doctorandus aan de graduate school van de University of Utah. Daar waren Edward, Henry en Harden Eyring niet langer de 'enige Aäronisch-priesterschapsdragers' in de kerk op zondag.

'Ik ging fysica studeren omdat mijn vader het zo belangrijk vond dat ik vertrouwd raakte met wetenschap', aldus ouderling Eyring die in 1955 als doctorandus fysica afstudeerde aan de University of Utah. Daarna diende ouderling Eyring twee jaar bij de Amerikaanse luchtmacht in Albuquerque in de staat New Mexico. Tegelijkertijd was luitenant Eyring districtszendeling in het zendingsgebied Western States. Hij vervulde die roeping 's avonds en tijdens het weekend en onderrichtte velen in het evangelie.

Na zijn dienstplicht ging ouderling Eyring studeren aan de Harvard University in Boston, waar hij in 1959 doctorandus en in 1963 doctor in de bedrijfskunde werd. In Harvard maakte hij kennis met Kathleen Johnson, de dochter van Joseph en Laprele Lindsay Johnson uit Palo Alto in Californië. Zij trouwden in 1962 in de Logan-tempel en kregen uiteindelijk zes kinderen: Henry, Stuart, Matthew, John, Elizabeth en Mary. Het gezinsleven is voor de Eyrings altijd al heel belangrijk geweest. De zaterdagochtendprojecten van het gezin zoals het bouwen van een boekenkast of het planten van bloemen waren aanvullingen op de gezinsavond toen de kinderen nog jong waren. Intellectuele ontdekkingen en geestelijke groei werden aangemoedigd en sport zorgde voor het nodige evenwicht. 'Ik

heb nooit een sport gedaan waar ik mijn kinderen niet bij kon betrekken', zegt ouderling Eyring. Daarom zijn tennis, basketbal en zwemmen hun gezinsactiviteiten geworden.

Ouderling Eyring besloot in het onderwijs te gaan en kon kiezen uit een ruim aanbod van carrièremogelijkheden. Zo werd hij in 1962 professor aan de Graduate School of Business van de Stanford University, wat onder meer een jaar als Sloan Visiting Faculty Fellow (gastprofessor) inhield aan het Massachusetts Institute of Technology in Cambridge. Hij was ook vier jaar bisschop in de wijk Stanford 1, een studentenwijk in de ring Palo Alto. 'In 1971 aanvaardde ik, na negen jaar aan Stanford verbonden te zijn geweest, de functie van president van Ricks College in Rexburg in de staat Idaho', aldus ouderling Eyring, die na de ramp met de Tetondam in Idaho samen met de studenten modder ging ruimen. 'Zes jaar later, in juli 1977, begon ik aan een periode van acht jaar bij de kerkelijke onderwijsinstellingen, waarvan drie jaar als vice-commissaris van onderwijs en vijf als commissaris.'

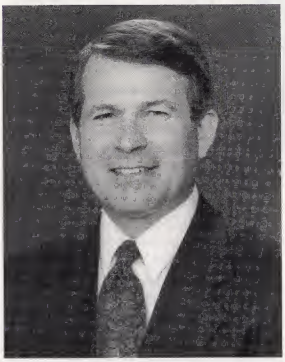
Ouderling Eyring is ook werkzaam geweest als regionaal vertegenwoordiger en lid van het algemeen zondagsschoolbestuur. In april 1985 werd hij geroepen als eerste raadgever in de Presiderende Bisschap, en in oktober 1992 als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Als zeventig was hij opnieuw werkzaam als commissaris van onderwijs. Op vrijdag 31 maart 1995 werd hij geroepen als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Op dat ogenblik was hij tevens werkzaam als tweede raadgever in het gebiedspresidium van het gebied Noord-Amerika-West.

'Als je weet dat iets waar is, dien je overeenkomstig die waarheid te handelen', zei ouderling Eyring eens. Jaren geleden had de jonge Henry B. Eyring de waarheid voelen branden in zijn hart. Ook in zijn huidige functie blijft ouderling Eyring zijn leven leiden overeenkomstig die waarheid.

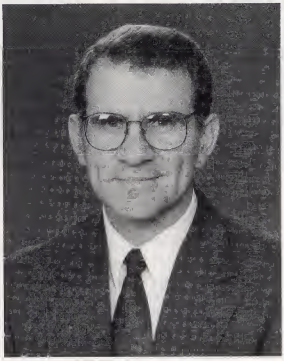
Vier broeders in het Eerste Quorum der Zeventig geroepen, één in het Tweede Quorum

Direct na de plechtige vergadering in de openingsbijeenkomst op zaterdag 1 april, waarin president Gordon B. Hinckley, zijn raadgevers in het Eerste Presidium, en de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen als profeet, ziener en openbaarder waren gesteund, konden de leden van de kerk hun steun verlenen aan de andere algemene autoriteiten en algemene presidiums van de hulporganisaties van de kerk. Bij die laatste steunverlening zijn er vier broeders aan het Eerste Quorum der Zeventig toegevoegd en één broeder aan het Tweede Quorum der Zeventig.

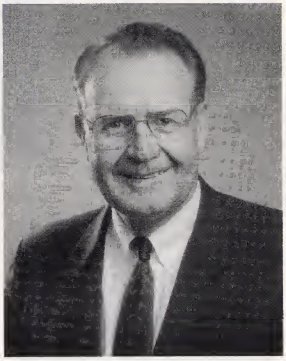
Van die vier broeders waren er drie, de ouderlingen John B. Dickson, Jay E. Jensen en David E. Sorensen, al werk-



Ouderling John B. Dickson



Ouderling Jay E. Jensen



Ouderling David E. Sorensen

zaam geweest als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. W. Craig Zwick uit Salt Lake City is de nieuwe algemeen autoriteit in het eerste quorum. Eveneens nieuw in de gelederen van de algemene autoriteiten is Bruce D. Porter uit Provo (Utah), die geroepen is in het Tweede Quorum der Zeventig (zie de artikelen hierna over deze beide broeders).

Ouderling Dickson (51) was in juni 1992 in het Tweede Quorum der Zeventig geroepen en is werkzaam als eerste raadgever in het presidium van het gebied Zuid-Amerika-Zuid. Ouderling Jensen (53) was eveneens in juni 1992 in het Tweede Quorum der Zeventig geroepen en is werkzaam als president van het gebied Zuid-Amerika-Noord. Ook ouderling Sorensen (61) was in juni 1992 geroepen in het Tweede Quorum der Zeventig en is werkzaam als president van het gebied Azië-Noord.

President Gordon B. Hinckley maakte in de priesterschapsbijeenkomst die op zaterdagavond plaatsvond, nog een kerkelijke bestuurlijke handeling bekend, namelijk de ontheffing per 15 augustus aanstaande van de regionale vertegenwoordigers van de kerk. President Hinckley merkte op dat er in 1967 aanvankelijk 69 regionale vertegenwoordigers waren geroepen. Nu zijn dat er 284. 'Naarmate het werk wereldwijd vooruitgang maakt, is het nodig geworden om het bestuurlijke gezag binnen de kerk te decentraliseren', zei hij. President Hinckley maakte toen bekend dat er 'een nieuwe plaatselijke functionaris geroepen zal worden, de gebiedsautoriteit', werkzaam onder leiding van het gebiedspresidium. De gebiedsautoriteit geeft zijn dagelijkse werk niet op, blijft thuis wonen en ontvangt geen toelage voor levensonderhoud. De duur van de functie is flexibel, over het algemeen een periode van ongeveer zes jaar, aldus president Hinckley.

Ouderling W. Craig Zwick van de Zeventig



Het eerste kerkgebouw dat Craig Zwick hielp bouwen was in 1968 toen hij een zending vervulde in Zuid-Bolivia. 'We moesten hout, beton en glas met de pakezel over de bergen halen', herinnert hij zich nog.

Na zijn zending ging ouderling Zwick werken bij het bouwbedrijf van zijn vader in Salt Lake City. Later nam hij het bedrijf over. Zwick Construction heeft niet alleen ziekenhuizen en scholen gebouwd, maar ook de Chicago- en de Manti-tempel gerenoveerd. Ook heeft het bedrijf de Portland-tempel gebouwd, alsmede de bibliotheek voor familiegeschiedenis, het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst en het bezoekerscentrum zuid op Temple Square in Salt Lake City.

'Wanneer de leden hun leven funderen op persoonlijke onkreukbaarheid, sterke gezinsbanden en de tempel, kan dat een wonderbare groei tot gevolg hebben', aldus ouderling Zwick. 'Volgens mij zal de kerk een geweldige groei doormaken in onze tijd.'

Op het ogenblik van zijn roeping als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, was ouderling Zwick directeur van het departement van transport van de staat Utah. Hij en zijn tweelingzus zijn geboren op 30 juni 1947 in Salt Lake City. In 1971 werd hij doctorandus bedrijfskunde aan de University of Utah. Hij trouwde met Janet Johnson, die hij op de middelbare school had leren kennen, in de Salt Lake-tempel op 21 november 1969. Het echtpaar woonde en werkte in Oregon en Californië, en verhuisde in 1972 voorgoed naar Salt Lake City. Hun vier kinderen zijn tussen de vijftien en de drieëntwintig jaar. Het gezin houdt van skiën, diepzeeduiken en fietsen in de bergen.

In 1989 werd broeder Zwick geroepen om het zendingsgebied Santiago-Zuid (Chili) te presideren. Hij is werkzaam geweest in twee hoge raden, drie bisschappen en een presidium van de ringzending. Hij is lid van de raad van bestuur geweest van Utah Symphony en van de Associated General Contractors of America [vereniging van Amerikaanse aannemers], en is ook lid geweest van de Utah Education Foundation [stichting voor onderwijs van Utah] en de Utah Air Travel Council. Hij is de voormalige vice-president van Okland Construction Company.

'Mijn ouders hebben me geleerd om hard te werken en de Geest te volgen, en mijn vrouw overtreft mij in alles wat goed is', aldus ouderling Zwick. 'Ik heb een sterk getuigenis van het Boek van Mormon en van de hedendaagse profeten.'

Ouderling Bruce D. Porter van de Zeventig



Als jongen ging ik vaak op huisonderwijs met mijn vader', aldus ouderling Bruce D. Porter. 'We moesten soms grote afstanden afleggen en hadden dus heel wat tijd om met elkaar te praten. Onze evangeliegesprekken hebben een grote invloed op mij gehad.' Bruce is geboren op 18 september 1952 in Albuquerque in de staat New Mexico. Hij geeft zijn ouders alle eer voor zijn eerste, prille getuigenis.

Tijdens zijn zending in het zendingsgebied Düsseldorf werd zijn getuigenis aanzienlijk versterkt. 'Mijn beide zendingspresidenten hebben in het Duitse leger gediend tijdens de Tweede Wereldoorlog. Een van hen is zelfs krijgsgevangene in Rusland geweest. Ik was zo onder de indruk van hun ervaringen dat ik besloot Ruslandkunde te gaan studeren na mijn zending.'

Dat was aan de Brigham Young University, waar hij studeerde met een beurs van de universiteitspresident. In een godsdienstklas aan de BYU ontmoette hij Susan Elizabeth Holland. Op 2 februari 1977 trouwden zij in de Washington-tempel.

'Sinds onze trouwdag ben ik, na de Heer, zijn eerste prioriteit', zegt zuster Porter. 'Daarom is onze band en vriendschap zo hecht.'

Zijn toewijding aan de Heer is duidelijk tot uiting gekomen tijdens de jaren dat hij werkzaam was als gemeentepresident in Duitsland, als bisschop in Virginia, en, heel recent, als raadgever in een ringpresidium aan de BYU.

Na een zomer als uitwisselingsstudent in Rusland, ging Bruce studeren aan de Harvard University, waar hij een doctoraal haalde in politieke wetenschappen gespecialiseerd in Ruslandkunde. Hij heeft voor de Amerikaanse overheid gewerkt in de senaatscommissie voor de strijdkrachten en als directeur van de Board for International Broadcasting [Amerikaans bestuur voor internationale uitzendingen].

Tezamen met zijn vrouw en hun vier kinderen was hij onlangs verhuisd naar Provo, omdat hij aan de BYU de functie van hoogleraar in Russische politiek aanvaard had.

Met betrekking tot zijn roeping om in heel de wereld te getuigen van de naam van de Heer, zegt ouderling Porter: 'Essentieel in mijn getuigenis is dat ik weet dat Jezus Christus leeft en onze Heiland is.'



De heiligen verzamelen zich op en rond Temple Square voorafgaand aan de conferentiebijeenkomsten.



Diego Rodríguez de Silva y Velásquez (1599–1660), *De maaltijd in Emmaüs*

Met dank aan the Metropolitan Museum of Art, New York.

'En het geschiedde, toen Hij met hen aanlag, dat Hij het brood nam, de zegen uitsprak, het brak, en hun toereikte. En hun ogen werden geopend en zij herkenden Hem' (zie Lucas 24:13–35).



FOTOGRAAF: JED CLARK

President Gordon B. Hinckley *(midden)*, op 5 maart 1995 geordend als president van de kerk, werd steun verleend in de plechtige vergadering tijdens de 165e algemene april-conferentie, die op 1 en 2 april 1995 is gehouden. Ook is president Thomas S. Monson gesteund als eerste raadgever *(links)*, en president James E. Faust als tweede raadgever.

VERSLAG VAN DE 165E APRILCONFERENTIE
VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

95987 120
DUTCH